NEAGU RĂDULESCU

UN BALON RÎDEA ÎN POARTĂ

NEAGU RĂDULESCU

UN BALON

RÎDEA

ÎN POARTĂ

EDITURA TINERETULUI
Coperta: GH. MARINESCU

Tribunele şi peluzele arenei suprapopulate fremătau cuprinse parcă de un acces colectiv de malarie.

Pe terenul de zgură, ascuns între peluze şi tribune, ca între patru dealuri împrejmuitoare, pestriţe şi vii, care vociferau şi şuierau, într-un

vacarm asurzitor, zece jucători în tricouri negre se repeziră spre arbitru, galopada lor semănînd cu o tentativă de linşaj. Dar arbitrul, cu profil sever, întinse braţul cu autoritate spre careul de pedeapsă, încercînd să domine situaţia penibilă printr-o atitudine calculată de vechi actor cu priză la public.

Apucase să fluiere. Nu mai putea retracta, deşi cu coada ochiului surprinsese, în mijlocul tribunei de lemn, acolo unde se ridicase o mică pagodă pentru ilustrul preşedinte al clubului gazdă, că Împăratul – purtînd numele unuia dintre cei doi arhangheli – îşi agita braţele ameninţător către el.

Presimţea ce înseamnă asta. Împăratul nu tolera să piardă astăzi clubul său, la fel ca şi publicul asmuţit al peluzelor şi tribunelor.

Capitala putea astăzi să dăruiască ţării un campion şi, deodată, cînd mai sînt două minute sau unul singur pînă la sfîrşitul meciului, din mijlocul terenului ţîşneşte arbitrul, fîlfîindu-şi cămaşa de mătase, fîţîindu-şi ridicol morga de artist de cinema, de pe vremea filmului mut, şi cu un fluierat scurt opreşte jocul: lovitură de pedeapsă de la 11 metri!

Braţul lui neclintit, pietrificat parcă, indică punctul de execuţie.

În zadar fundaşul clubului gazdă, cu gesturi disperate, îi explică arbitrului că este o greşeală, inutil îi susţin argumentele ceilalţi coechipieri. Braţul rămîne întins sub grindina huiduielilor.

De la peluză răbufneşte ca un muget taurin glasul lui nea Titi Barosanul, susţinătorul galeriei oborene, devenit şi el acum, de circumstanţă, venusist.

— Te-ai vîndut, filfizionule! Vînzare! Afară cu el! Cu cît te-a plătit Timişoara?

„Filfizonul” e arbitrul cu ţinută fudulă şi nume de erou antic.

Din partea cealaltă a tribunei, din învălmăşeala multicoloră, îi răspunde, ecou dogit, ca o profundă răsuflare de buhai, Nicu Teodoru Chibrit, învîrtind pe deasupra capului, în loc de secure, o umbrelă scurtă de damă:

— Muşcaţi-l, băieţi! Nu-l lăsaţi viu, copii! Puneţi căţeaua pe el! D-aia am muncit noi un campionat întreg? Afară arbi-trul! Afarăăăăă! Scoateţi-l pe targă, băieţi!

Acestui disperat glas, ca un stindard semeţ al Berzei, Buzeş-tilor şi Pieţei Matache Macelaru, căci Nicu Teodoru reprezenta, în tribune, cele mai vesele cartiere ale Capitalei, renumite pentru chefurile şi chefliii lor, i se adăugară altele.

De la peluza populară, ca nişte interminabile rafale de mitralieră, funcţionau neobosite cîrîitorile, iar glasurile celor care le învîrteau încercau din răsputeri să obţină eliminarea de pe teren a arbitrului.

— A-fa-ră! A-fa-ră! A-fa-ră! Ve-nus! Ve-nus!

O sticlă de limonada ţîşni din mulţime ca o rachetă şi sfîrîi pe zgură tocmai lîngă călcîiul arbitrului, tot atît de portocaliu la faţă ca şi tricourile ripensiştilor.

Altă sticlă urmă cu fidelitate aceeaşi traiectorie, vizînd aceeaşi ţintă. Numai un noroc prea orb scăpă capul şi freza abundent gominată şi savant buclată a arbitrului fudul de vijelioasele proiectile.

Cuprinşi de furie, numeroşi spectatori încearcă să escaladeze gardul de sîrmă împletită, cu care era împrejmuit terenul.

Unii reuşiră să treacă dincolo un picior, o gheată sau o pulpană, alţii să-şi sfîşie un crac de pantalon, o manşetă sau ba-zonul, şi cei mai mulţi se mulţumiră să schiţeze doar intenţia, depăşiţi în efort de înălţimea gardului protector.

Paturile de armă ale jandarmilor intrară şi ele în funcţiune, barînd curajos furia crescîndă a mulţimii.

Un singur semn al Împăratului Gavrilă, din pagoda tribunei, şi jandarmii ar fi permis spectatorilor să treacă asemenea unui tăvălug spre arbitru.

Îl va face Împăratul? El, temutul prefect al Capitalei? El care la un meci al echipei sale cu o echipă feroviară a sechestrat mingea, a chemat jucătorii adverşi la marginea tribunei şi, ieşit din fire, i-a ameninţat ca pe nişte simpli şcolari. Singura vină a jucătorilor feroviari era că se dovediseră mai buni decît venusiştii.

Nu. De data aceasta Împăratul nu face semnul atît de aşteptat. După ce şi-a agitat braţele cîteva clipe, acum îşi muşcă doar buzele trandafirii, buze pline, de om bine hrănit şi, o dată

cu ele, de necaz, şi mustăcioara răsucită în sus ca a unui chipeş şi antebelic căpitan de roşiori.

Escorta Împăratului e în panică. Ochii celor din jurul prefectului se rotesc speriaţi, implorîndu-şi patronul.

— Împărate, pariurile noastre sînt în aer! Henţ în careu, nouăzeci şi cinci la sută punct marcat! Egalarea, Împărate, şi apoi, în prelungiri, dezastrul! În treizeci de minute ăştia mai marchează două puncte în poarta noastră! Două sau patru, sau şase, ca la Timişoara! Vă daţi seama ce înseamnă tunarii Ripensiei, Împărate? Nu cunoaşte luminăţia ta finişul timişorenilor? Dracii ăştia, cu tricouri portocalii, se vor masa în careul nostru şi vor trage la poartă pînă cînd vor smulge din teren barele! Nu ne mai întîlnim cu o astfel de victorie, să nu-i lăsăm, măria ta!

Dar împăratul, în pagoda lui izolată, nu mai scoate nici o vorbă. Resemnat, îşi muşcă buzele sîngerii, îşi toacă între dinţi firele mustăţii şi aşteaptă, livid, cu braţele încrucişate pe piept, deznodămîntul.

Pe teren au năvălit acum cîţiva conducători venusişti, printre care se remarcă lucioasă, impudică parcă, în razele soarelui, chelia vicepreşedintelui Pedalescu, omoplaţii viguroşi ai lui Ghiţă Drăghicescu, fost pe vremuri fundaş al clubului şi afurisit secerător de picioare în acest post, mersul zvelt al antrenorului austriac Platko, supranumit, cu ani în urmă, la Barcelona „Pisica”, fost portar de clasă europeană.

Toţi îl înconjoară pe arbitru, îi demonstrează greşeala, îl ameninţă, dar arbitrul fudul pare neînduplecat şi cere autoritar evacuarea terenului, de parcă zgura aceasta ar fi a lui şi nu a Venusului.

În băncile de lemn ale tribunei, picioarele miilor de spectatori tropăie într-un zgomot asurzitor, acompaniind acelaşi refren:

— A-fa-ră! A-fa-ră! A-fa-ră!

— Nu se poate! Nu se poate!

Se cutremură totul. Tribunele şi peluzele, valurile pestriţe de oameni care le acoperă, reclamele de tablă, tăvile şi găleţile vînzătorilor de caramele şi limonadă, pomii de pe cheiul Dîmboviţei, pe crăcile cărora s-au cocoţat, în atitudini foarte curioase, temerari tarzani de toate vîrstele, spectatorii clandestini. Parcă şi turla bisericii Sfîntul Elefterie pendulează în acelaşi ritm ciudat, scandînd:

— Ve-nus! Ve-nus!

— A-fa-ră! A-fa-ră! A-fa-ră!

— Nu se poate! Nu se poate!

Mii de glasuri, mii de tonuri. Un cor neobişnuit, de balamuc, scăpat de sub bagheta dirijorului, luînd-o razna, fără să ţină seama de nici o lege a portativelor.

Şi în această cascadă dezlănţuită de voci, într-o continuă revărsare, spumegînd de mînie şi clocot, cu furie crescîndă, o singură şi izolată insulă de spectatori din tribună atacă, disperată, alt refren.

Mica galerie timişoreană, care i-a însoţit pe campioni, înarmată cu megafoane de carton, încearcă din răsputeri să-şi însufleţească echipa.

— Hai tu, Ri-pi! Hai tu, Ri-pi! Bravo, ar-bi-tru! Nu te intimida, ar-bi-tru! Ri-pi! Ri-pi! Ti-mi-şoara! Timi-şoara!

În jurul acestei insule ripensiste, o ciocnire devine inevitabilă.

Un venusist, năduşit de emoţie şi de atîta agitaţie, ridică spre stolul timişorenilor, feroce, o sticlă de limonadă.

— Care strigă, mă, bravo arbitru? Cînd a fost henţ, mă orbete, în careu? Albu era să atingă cu mîna băşica? Albu, mă, care e internaţional de treizeci şi şapte de ori? Auziţi insultă, băieţi! Pe el, frăţioare, să-l demontăm!

Venusistul loveşte cît ai clipi un timişorean în ceafă. Surprins de lovitură, ripensistul îşi înghite jumătate din megafon şi pe neînsemnata insulă timişoreană nu se mai observă, cîteva clipe, decît o învălmăşeală de picioare, pumni şi pălării zbu-rînd prin aer ca într-o inspirată caricatură de Dubout.

O clipă, corul tribunelor şi peluzelor amuţeşte.

— Bătaie! Ura! Bătaie! Acolo, la dreapta! Uitaţi-vă, l-a şi pocnit!

Marea de capete se ridică şi se lasă în valuri, urmărind, înveselită, disputa pumnilor.

— Unde e? Unde e?

— Acolo! În tribună! La dreapta. Îi omoară pe ripensişti!

Publicul e aproape satisfăcut. Tot se bate cineva! Păcat însă: arbitrul trebuie făcut zob şi cules de pe zgura terenului cu targa sau în bucăţele în făraş...

În liniştea subită cu care se urmăreşte bătaia din tribună, tot glasul lui Titi Barosanul explodează cu o vigoare de comandant de armate, călărind valurile de spectatori:

— Atacă la om! Atacă la om! Nu te lăsa, neică! Demontare! De-mon-ta-re! Şi Unirea e cu voi! Tot Oborul e cu voi!

Gelos pe aceste comenzi de vizavi, Nicu Teodoru Chibrit se deşiră şi el din rîndurile spectatorilor şi, ridicînd umbrela de damă spre cer, numără dogit spre insula timişorenilor, asemenea unui arbitru de box:

— Unu... doi... trei... patru... cinci... şase... şapte... opt... nouă... cnocaut!

Dar bufoneriile acestea, mici respiraţii în panica de care e cuprinsă galeria bucureşteană, nu rezolvă nimic.

Jandarmii îşi croiesc cu greutate drum spre improvizatul ring. Ceea ce este mai important, pe teren arbitrul încăpăţînat nu renunţă la hotărîrea sa. El cere autoritar, neînduplecat oficialilor venusişti să părăsească imediat terenul.

Avocatul Pedalescu protestează, ameninţă, tot arată spre pagodă, în cele din urmă însă se dă bătut. Nu-i rămîne decît de pe tuşe să ridice pumnul spre arbitru, ca un copil neputincios şi rîzgîiat:

— Te învăţăm noi minte! O să ai de-a face cu noi! şi, cînd pronunţă „noi”, vicepreşedintele arată din nou demonstrativ spre pagoda Împăratului.

Cît de uşor se pot destrăma iluziile!

Arbitrul Leonidas a cules de pe jos, de pe zgura terenului, balonul şi-l duce spre marginea careului, grav, important, aşa cum, în Biblie, Salomeea purta probabil pe tavă capul lui Ioan Botezătorul.

Încă o clipă, încă două, şi acest balon va fi cules din plasa Venusului, spulberînd de pe fruntea clubului bucureştean mult-rîvnita cunună de campion naţional.

Fiecare pas al arbitrului spre careu calcă dureros pe inimile suporterilor venusişti, înăbuşindu-le.

Acum, peste arenă s-a aşternut o linişte premergătoare cere-moniilor funebre. Jandarmii au reuşit să restaureze ordinea în tribună şi, obosiţi, îşi şterg de pe frunte şiroaiele de sudoare, înjurînd.

Spectatorii timişoreni îşi pipăie cu teamă coastele, îşi controlează dinţii, îşi palpează fălcile, se freacă la nas şi se uită în palmă, îşi netezesc cu grijă hainele boţite, mulţumiţi de integritatea lor corporală. Cîte unul scuipă în batistă o băncuţă de sînge.

— Ah, de i-am prinde la Timişoara pe ăştia! Mama lor de regăţeni, că nu vin, măi frate, cu echipa să urle şi la noi! De-ar veni primăvara aia mai repede!

Nu se aude decît scîrţîitul tribunelor şi peluzelor. Nimeni nu vorbeşte. Toţi înghit în sec.

Numai unui domn cu nas coroiat, sprîncene stufoase şi ochelari cu ramă groasă îi turuie gura neîncetat în faţa unui microfon. El stă închis, ca o gorilă, într-o cuşcă cu fereastră, în colţul stîng al terenului, şi urmăreşte de acolo, prin bombatele sale lentile, meciul, difuzîndu-i peripeţiile.

— Ce tot o fi sporovăind ascultătorilor de radio profesorul Vasile Grămadă? Şi cum n-a obosit teoreticianul sistemului de joc W. M. vorbind de atîta timp?

În jurul lui, tăcuţi, speriaţi, ca un stat-major în panică, trei tineri îi întind, sub ochelari, diverse însemnări, diverse fraze, diverse nume, scrise în viteză pe blocnotesuri şi profesorul stropeşte de zor, cu o salivaţie mai abundentă decît frazeologia sa, microfonul.

Arbitrul Leonidas e acum cu balonul în palmă, la unsprezece metri de poarta venusistă.

Zece jucători în tricouri negre şi zece în tricouri portocalii îl înconjoară.

Toţi sînt la fel de emoţionaţi.

Pe faţa nici unuia nu înfloreşte un zîmbet. De această lovitură de pedeapsă depinde cîştigătorul campionatului.

În spatele porţii venusiste grămada curioşilor îndoaie grilajul de sîrmă. Lîngă plasă apare agitat Platko, antrenorul. El care a fost unul dintre cei mai agili portari ai Europei, el care a apărat într-o strălucită carieră atîtea lovituri de pedeapsă e pregătit acum să-şi încurajeze elevul.

„Pisica” strînge în palmă o jumătate de lămîie şi împiedi-cîndu-se în vorbele româneşti, stîlcindu-le, îşi sfătuieşte în grabă echipierul:

— Tumneata Mircea, curaj! Kom her, dreapta bar! Ein meter distanţ de bar. Nur ein meter. Stînga liber! Plonjon pe stînga wen die efort ist klein.

Dar între cele două bare albe, portarul Venusului nu mai are urechi pentru nimeni.

O trapă s-a deschis parcă îl el şi de acolo o lanternă magică îi proiectează sub ecranul frunţii, cu o repeziciune uimitoare, secvenţe disparate din filmul vieţii sale.

Cine va trage acest penalti? Cotormani? Atunci va trebui să sară, cu toată forţa, să se întindă la maximum spre bara de sus. Fachirul trage cu sete, la păianjen, şi „bombele” sale poartă sigiliul: imparabil.

Să apere cu mănuşi, sau fără?

Mănuşile acestea de porc, cu două feţe vătuite, pe care le are de la Milano. Ce meci greu, acolo! Italia-România 2 – 1! Însă a apărat totul, nu i s-a putut imputa nimic şi milanezii, ridicîndu-l pe braţe, ca eroii antici pe scut, l-au poreclit „Il Dio”. Nu! Categoric, nu! Mai multă siguranţă are fără aceste mănuşi, tăvălite în zgură, cu palmele libere.

Le scoate, apoi le trage nervos din nou pe degete.

Dacă execută lovitura Dobai, trebuie să fie foarte atent. Şutul „Calului” este la fel de

periculos. El nu trage nici pe sus, la colţuri, nici pe jos.

Balonul îţi trece vîjîind la înălţimea şoldurilor. Nu ştii cum să-l aperi. Doar dacă te nimereşti în traiectoria lui, îl poţi prinde, altfel te apleci şi îl culegi din plasă, scrîşnind din măsele şi înjurînd.

Unde o fi Ioana, în ce parte a tribunei?

Şnurul ei roşu îl are prins de tricou. La şaisprezece ani fetişcanele astea mai sînt atît de naive, încît pot crede că un simplu şnur roşu de lînă e în stare să-ţi protejeze poarta.

Numai de n-ar trage Schwartz.

Interul acesta, cu picioare strîmbe, e atît de şiret, încît te driblează numai dintr-o simplă şi repede uitătură.

Se pregăteşte să tragă în forţă, cu dreptul, şi-ţi plasează balonul uşor, tîrîş, de-abia rostogolindu-se, cu stîngul, prin-zîndu-te totdeauna pe picior greşit.

Dar doamna Eliad, frumoasa doamnă Eliad? Tot timpul meciului a încercat să-i descopere, în tribună, rochia înflorată, încît la un moment dat, în repriza întîia, era să-i întoarcă degetele o bombă expediată prin surprindere de la patruzeci de metri.

„Voi veni cu o rochie înflorată, puştiule! Să aperi pentru mine. Dacă o să cîştigi meciul, te sărut.”

Îşi reaminteşte ultima lor întîlnire. I-a adus invitaţia la meci. Ţine invitaţia albastră în mînă, foarte stînjenit în gesturi.

„Sînt două locuri? întrebă ea. Căci vin şi cu «Ţoancă mică»!”

„Două locuri la tribună. Veniţi însă devreme, căci va fi aglomeraţie.”

În dormitor, totul e răvăşit şi de mătase, iar pe deasupra mai pluteşte un miros moleşitor, senzual, de parfum bun.

„Ce parfum e ăsta?”

«„Voi de nuit”, puştulache! Paris! Îţi place?»

Ioana nu a auzit încă de „Vol de nuit”. Ea cînd apare la podul Sfîntul Elefterie, aşteptîndu-l de la antrenament, ca o ciută speriată, miroase a primăvară şi a flori de salcîm.

Domna Eliad ţine ţigaretul de argint în colţul gurii pictată aprins şi cînd ridică braţul rotund, de sub mîneca largă a chi-monoului, i se zăreşte provocător subsuoara cîrlionţată. Totul în dormitorul ei e de altfel o provocare a simţurilor.

„De ce te uiţi la mine, puştiulache, cu ochii ăştia? Schimbă-ţi uitătura. Mă sperii! Şi apoi, tandră: Mă placi, într-adevăr? Nu, nu, fără mînă! Henţ, puştulache, henţ în careu! Admiră-mă de la distanţă. Prevăd că, plonjînd lîngă mine, m-ai confunda cu un balon.”

Totuşi, vipera îi promisese...

„Dacă Ripensia părăseşte terenul învinsă, înseamnă... Dacă...”

Amuseţe, cum e alintată soţia pluriîncornoratului avocat Eliad, are deci capricii...

Arbitrul Leonidas a aşezat, aplecîndu-se, balonul pe zgură. Acum numără cu paşi mari cei unsprezece metri. Cine va trage?

Şi din nou Leonidas măsoară cei unsprezece metri.

A fost, într-adevăr, un vis frumos. Să conduci Ripensia pînă în ultimele două minute cu 2-1!

După acest minut, după egalare, în prelungiri, publicul, acest public capricios care se schimbă precum zefirul de primăvară, va urla din răsputeri:

„Hai tu, Ripi! Hai tu, Ripi! Hai tu, Ripi! Ripi! Ri-pi! Ri-pi!”

Cunoaşte acest public „Il Dio”! Îl cunoaşte din atîtea meciuri.

Şi Venusul, demoralizat, ca de obicei, echipă fără suport moral, obişnuită să joace bine numai în avantaj, va pleca definitiv steagul.

Într-o clipă se vor evapora şi primele, cu adevărat împărăteşti, oferite în caz de victorie de prefect, şi turneele în străinătate, cu cortegiul lor de satisfacţii, şi locul său de titular al echipei naţionale, şi poate chiar acela de titular al Venusului, căci Platko, antrenorul, cochetează de mult cu cîţiva portari, şi cum „Pisica” n-are scrupule, iar vicepreşedintele Pedalescu e influenţabil, orice schimbare devine posibilă.

Arbitrul, nesuferitul ăsta de Leonidas, iată, duce fluierul la gură.

Mai sînt doar cîteva secunde.

Platko îi aruncă portarului o jumătate de lămîie.

Idiotul! De lămîie îi arde lui acum!

Paralel cu bara din dreapta, Berman, fotograful de la „Dimineaţa”, îşi potriveşte aparatul deasupra unui nas asemănător cu o trompă de elefant. Clişeul va înregistra şutul lui între barele porţii şi balonul odihnindu-se triumfător în plasă.

Atît aşteaptă fotografii: Goluri! Goluri!

Acolo, în colţ, e grupul studentelor de la „Academia comercială”, colegele lui. Le-a auzit, în decursul primei reprize, aplaudîndu-l la scenă deschisă.

— Bravo, Mircea! Hai tu, Mircea!

Îşi suflecă nervos genunchierele şi se balansează în spaţiul porţii, între cele două bare albe, ca pe nişte arcuri, uitîndu-se de colo pînă colo.

E pierdut. Trage Dobai. Ba nu! Între ripensişti s-a ivit – se pare – o mică dispută. „Bătrînul” centru înaintaş Ciolac îşi revendică dreptul acesta: el execută de obicei, la orice meci, loviturile de pedeapsă. Dar acum e un caz excepţional. Ultimele minute! Campionatul!

Se înfige băţos spre balon chiar nervoasa aripă stîngă a Ripensiei, firavul Bindea. Să tragă el, cu picioarele lui ca beţele de chibrit, să-l scoată pe „Il Dio” din poartă cu balon cu tot.

Cotormani, mătăhălos, puţin aplecat, asemenea unui dinozaur, îşi oferă şi el tunul său necruţător.

Trebuie să intervină de pe tuşe un oficial al Ripensiei, cu autoritate:

— Dobai execută penaltiul!

În poartă, Mircea Gănescu se agită şi mai nervos de la o bară la alta, aşa cum sălbăticiunile nu-şi găsesc locul în cuşcă.

Berman, fotograful, şi-a potrivit încă o dată aparatul „Leika” deasupra nasului... Adevărată cobe a portarilor!

Vicepreşedintele Pedalescu îşi trece o palmă peste chelia brobonată cu mărgelele sudorii şi emoţiei. Parcă îşi şopteşte singur: „Pierdem banii! Am jucat serios! Şi ce trebuie să fi mizat Împăratul!”

Ghiţă Drăghicescu înjură, muşcîndu-şi pe rînd degetele, ca pe nişte cornuri cu sare: ah, că nu mai are el douăzeci şi opt de ani, să fi intrat în formaţia Venusului! În primul sfert de oră umplea o ambulanţă numai cu ripensişti! Păcat de Sfera ăsta că seamănă la înfăţişare cu celebrul fundaş cehoslovac Sesta. N-a scos încă nici un timişorean de pe teren, deşi la pauză el, Ghiţă, i-a suflat în ureche: „Lazăre, uşor, puiule, aşa discret. Să nu se observe. Pe tăcute. Scoate numai doi din formaţie, pe Schwartz şi pe Bindea. Atît. Ţac, un ţurloi! Şi după zece minute, ţac, încă un ţurloi! Şi batem detaşat, tăicuţule, ca la nuntă!”

Dobai, „Calul”, se retrage cîţiva paşi.

Tot Ghiţă Drăghicescu strigă de pe tuşe, în scîrbă:

— Zbîrci!

Pe ultima bancă a tribunei, Chibrit a ridicat ameninţător umbrela de damă, îndesîndu-şi pe cap o pălărie turtită ca o scuipătoare.

„Il Dio” şi-a netezit nervos puloverul pe piept şi şi-a lărgit gulerul cu două degete, parcă să poată înghiţi mai bine. Cît mai mult aer! Are, parcă, nevoie de cît mai mult aer!

Un oficial venusist remarcă:

— Uite, caraghiosul, ţine să iasă bine în poză! De fotogenie îi arde acum, şi nouă ne plesneşte capul!

Berman, reporterul-fotograf, şi-a întins aparatul ca sub o iluzorie ghilotină.

„Il Dio” s-a hotărît. Platko are dreptate. Va plonja pe stînga. A îndoit mai mult genunchii – îl jenează genunchiera piciorului drept, mai bine o scotea – a supt pieptul şi a răsuflat adînc.

„Poţi să tragi, «Calule»!”

În fracţiunea aceea de secundă, Mircea Gănescu a surprins uitătura disperată a lui Petea, căpitanul Venusului, chipul fioros al lui Lazăr Sfera şi atitudinea resemnată a fundaşului Albu, autorul buclucaşului henţ în careu.

„Trage, «Calule», ce mai aştepţi, crezi că nervii mei sînt de beton?”

Calul se apleacă puţin, parcă şi zîmbeşte, nemernicul, şi se repede valvîrtej spre minge.

Vîrful bocancului a atins balonul.

Exact. E lovitura cea mai periculoasă. Balonul îţi trece vîjîind la înălţimea şoldului.

Muşchii portarului s-au destins într-o încordare supremă, iar sub crampoanele ghetelor sale a rămas jeraticul care îi frige tălpile.

Mircea Gănescu, cu braţele întinse, descrie prin aer, spre bara stîngă, un arc. Altădată, „Il

Dio”, în splendidele şi aplaudatele sale robinsonade nu desluşea în faţă decît bara albă, apropiindu-se de el ameninţătoare, tot mai lată, tot mai albă, pregătită parcă să-i despice capul.

Acum el nu avea în faţa ochilor decît o prăpastie de imagini în care plonjase.

Iar în urechi i se părea că aude un zumzet uriaş, de parcă l-ar fi vîrît cineva cu capul ameţit de alcool într-un stup.

Şi, deodată, portarul Venusului are impresia că toate coastele îi sar în ţăndări în jurul coloanei vertebrale.

Şutul năprasnic al înaintaşului ripensist fulgerase spre propria sa poartă.

CAPITOLUL I

Duminică, meci mare...

Domnul Bică Beilis semăna, şi din faţă şi din profil, cu un burduşel de brînză. Avea picioarele scurte şi ochii ageri, căci un reporter sportiv, mai ales cînd este şef de rubrică, trebuie să aibă, mai întîi de toate, ochii ageri, pregătiţi să surprindă într-o secundă orice.

Domnul Bică nu practicase la viaţa lui cam rotofeie, ca şi profesorul de fotbal, Vasile Grămadă, nici un sport, în afara partidelor de table, pocher, remi cu pietre, sau al masajului săptămînal de la baia de aburi. Dar, în definitiv, unde scrie că teoreticienii sportului se nasc pe stadioane?

Arătînd cu un deget spre fruntea sa, nici prea lată, nici prea îngustă, domnul Bică Beilis susţinea cu seriozitate demnă: „Ei au muşchi, noi alifie cenuşie! Alifia aceasta a condus omenirea, nu bicepşii”.

În dimineaţa aceasta însorită, domnul Bică opri un birjar şi îşi urcă cu greutate pe canapeaua trăsurii, care se plecă într-o parte, preţiosul aluat al trupului său.

Omagiindu-i parcă prezenţa, mîrţoaga birjei, îndată ce îşi primi pe uluca pronunţată a coastelor porţia de bice, urnindu-şi copitele, ridică lateral coada şi răsuflă pe dindărăt foarte ritmic, izbindu-l pe domnul Bică peste nări cu un miros de ovăz acru. Burduşelul din trăsură întoarse nasul spre o presupusă adiere mai plăcută şi-şi aprinse cu greutate o havană, apoi legănat de arcurile trăsurii se lăsă furat de gîndurile sale.

Ce putea oare să gîndească sîmbătă dimineaţă, cu o zi înaintea derbiului de fotbal, redactorul şef al „Gazetei sporturilor”? Domnul Bică Beilis se gîndea, fericit, la reportajul său. Ar fi oprit chiar trăsura în faţa unui debit, să-şi cumpere gazeta, ca să-şi citească reportajul. Dar se răzgîndi. Îl va savura la redacţie, cu cafeaua alături.

Era un reportaj măreţ, în care domnul Bică demonstra negru pe alb că echipa din Splai – Venus – e o victimă sigură a Ripensiei. Analizînd superioritatea timişorenilor pe compartimente, redactorul şef indica o victorie la scor, un dezastru venusist.

Hurducăit de cîteva pietre dispuse asimetric în arhitectonica pavajului, domnul Bică, deşi îşi simţi cîteva clipe preţioasa făptură cam zdruncinată, zîmbi iluminat parcă pe dinăuntru. La ora asta, Împăratul răsfoieşte, în cabinetul său de la prefectură, ziarele. Prima gazetă pe care o deschide e, bineînţeles, „Gazeta sporturilor”. Parcă îi surprinde ochii lui rotunzi rostogolindu-se peste coloanele reportajului pînă la ultima frază. Apoi, Împăratul, motolind gazeta şi aruncînd-o pe fereastră în capul unui gardian, apasă furios, cu toate degetele, pe armata de butoane. Uşile se deschid automat şi, speriaţi, cu călcîiele lipite, apar „sclavii”.

„Iarăşi ne înjură ăla în «Gazeta sporturilor»! Cică ne bate Ripensia la scor! Auziţi, mă? Ce facem cu Bică Beilis ăsta? Nu există o soluţie pentru el? Unde e doctorul Lobodă? Cău-taţi-mi-l pe doctorul Lobodă! Doctorul e prieten cu el. Să înceteze odată! Ce face pe nebunul? Nu ştie că de la mine poate obţine orice?”

Zîmbetul domnului Bică îi însenină întreaga faţă.

„Nu, domnule prefect, nu vă înjur pe dumneavoastră, dacă susţin că Venus va fi învins la scor. E un adevăr. Parol! Veţi vedea. Nu zic că nu mă tentează ofertele dumneavoastră, oameni sîntem, dar sînt şi eu un vechi ripensist şi în sport contează în primul rînd onoarea. Şi nea Bică, bată-l focul, are onoare!”

Trăsura se opri în faţa redacţiei, unde şeful rubricii de fotbal intră legănîndu-se, salutat pînă

la podele de cîţiva tineri foarte emoţionaţi de prezenţa sa.

— Avem onoare să vă omagiem, nea Bică. Extraordinar reportajul, nea Bică! Fulminant! Rupere!

Şefului îi străluciră ochii: „Buni băieţi, şi unii dintre ei chiar au talent”.

Nea Bică se aşează apoi cu grijă pe scaun, la biroul său. Ca în fiecare dimineaţă reflecţia lui fu aceeaşi:

— Biroul lui Bică Beilis! Mai mare ruşinea! Cînd o să ajungem şi noi, mă, ca redacţiile sportive din străinătate? Să fi văzut voi la Paris birourile ziarului „L’Auto”! Aici parc-am sta popîndăi într-o vitrină. Se uită trecătorii de pe stradă la noi cum ne scărpinăm în creier cu stilourile. Astea sînt scaune? Ăsta e birou? Dacă mă las mai cu nădejde pe el, îi plesnesc toate protezele. Nici hîrtie n-avem. Sînt nevoit să mi-o aduc de acasă, fiindcă eu nu pot să concep decît pe velină.

Domnul Bică avea oarecare dreptate. Redacţia gazetei era compusă din trei camere. Două cu vedere la stradă, ca un ac-varium, te caută creditorii, nici n-ai unde să te ascunzi, vorba băieţilor, şi una ermetic închisă, lipsită de perspectiva pietonilor indiscreţi. Aceasta însă era destinată directorului, a cărui însărcinare la gazetă se mărginea la distribuirea zgîrcită a biletelor de cinematograf, oficiu care la „Gazeta sporturilor” era de maximă importanţă, majoritatea reporterilor nefiind retribuiţi băneşte

şi mulţumindu-se cu gloria semnăturii sub o coloană, cu carnetul de la U.F.S.R., care îţi permite intrarea gratuită pe toate stadioanele şi cu cîteva bilete de cinematograf pe săptămînă.

Deseori, vocea directorului Munteanu putea fi auzită ca o rupere de nori, cu inevitabilele-i manifestaţii electrice:

„Să-ţi fie ruşine! Ce mai vrei? Ţi-am dat săptămîna asta trei bilete. Capitol, Trianon şi Marconi. Două centre şi un cartier. Ai vrea bani? Toţi visaţi gologani! Bani, bani! Nici n-aţi făcut ochi şi vreţi să înotaţi în bani! Ţi-am dat şi carnet de la Federaţie. Ce mai vrei, mă, de la mine? Te-am uns ziarist, vezi cum eşti? Ia să restitui carnetul! Îl dau altuia pe loc. Uite, zece băieţi aşteaptă cu gurile căscate şi cu mîinile întinse la uşă! Tu îţi dai seama ce înseamnă să fii ziarist?”

Argumentul ultim avea efect de trăsnet. Toate ca toate, numai carnetul nu. Carneţelul acela drag şi cu scoarţe roşii, cu care puteai intra ca la tine acasă pe orice stadion, carneţelul pe care l-a visat atît de mult tînărul aspirant la fotoliul de redactor al „Gazetei sporturilor”! Să i-l ia tocmai acum! Asta niciodată!

Pretenţiile capitulau, rămînînd din ele cenuşă.

Deşi nu scria niciodată, nici chiar la numerele festive măcar o manşetă, directorul se bucura, în camera sa, de prezenţa unui birou, care, pe lîngă acele mese şubrede din redacţie, putea fi considerat o capodoperă a genului. De altfel, chiar dacă ar fi intenţionat să scrie, domnul

director Munteanu n-avea timp. Nimeni nu-şi închipuia ce delicată îndeletnicire era într-o redacţie distribuirea biletelor de cinema. Mai ales că directorului Munteanu nu i le solicita numai personalul redacţional, ci şi numeroasele sale cunoştinţe, fetişcane de pe bulevard sau de pe Calea Victoriei, într-o continuă fîţîială pe lîngă uşa sa.

Chiar cînd domnul Bică era mai inspirat şi mai transpirat asupra testelei de hîrtie velină, răsărea în uşă ca din pămînt o fîţă, strîmbîndu-şi garoafa gurii.

„Domnul director Munteanu?”

„M-a ferit sfîntul! Acolo. Dar ce-aveţi cu el?”

„O chestiune importantă şi personală. E singur directorul?”

După vreun sfert de oră, după ce domnul. Bică părea şi mai inspirat şi mai transpirat, uşa direcţiunii se deschidea şi domnul Munteanu, din pervazul ei, cu o uitătură umedă şi crucişă, se topea de fericire în urma vizitatoarei.

„Pa! Pa! Vino poimîine, la aceeaşi oră, să-ţi fac rost de un Aro *!”

Numai transpirat, deoarece inspiraţia îl părăsise indignată brusc, Bică Beilis ridica braţele lui plinuţe, cu mînecile suflecate, spre tavan.

„Mută-ţi, domnule, sediul în altă parte, sau hai să facem din gazetă o agenţie matrimonială. Cum să scriu dacă ai transformat gazeta în bulevard?”

---

* actualul cinematograf „Patria”

În dimineaţa aceea însă, domnul Bică avea motive să fie mulţumit. În primul rînd, directorul era plecat din Capitală – acum să poftească fîţele, căci se pricepe el să le arate uşa dinspre stradă! – şi, în al doilea rînd, în lipsa caraghiosului de alături, el se simţea patronul gazetei. Dac-ar fi pe mîna lui, Doamne, ce-ar face din ea! Aşa, să munceşti pentru Munteanu?

Domnul Bică privi pe furiş spre biroul de alături, unde robotea şeful paginii hipice. Încă un om serios, rătăcit pe insula asta de copii! Întreaga redacţie e formată din patru-cinci oameni de bază! Atît! Restul: grădiniţă de copii. Dac-ar conduce el gazeta asta!

— E deschis la director? se informă domnul Bică.

Trei reporteri se repeziră serviabili spre uşă.

— E deschis, nea Bică. Poftiţi!

— Mulţumesc. O să trec să scriu la el. E mai multă linişte.

Şi, apucîndu-şi testeaua de hîrtie velină, domnul Bică trecu dincolo, cu burtă cu tot. Îşi scoase haina şi încearcă să şi-o agaţe, ca de obicei, de spătarul scaunului, dar fotoliul directorului nu era prielnic pentru aşa ceva. Asta îl enervă. Unde să şi-o pună?

În colţul din stînga al camerei era o canapea. Îi fu lene să se ducă pînă acolo şi şi-o aruncă pe o cupă aşezată pe eta-jeră. Apoi îşi suflecă mînecile cămăşii şi-şi deşurubă stiloul. Privirile i se plimbară de-a lungul pereţilor, oprindu-se asupra unei caricaturi iscălită Stan. Ce

nume de caricaturist! Artistul îl prezentase pe director foarte flatat, tronînd parcă într-un magazin de sport, căci era înconjurat de rachete de tenis, mingi de fotbal, mănuşi de box, florete, discuri etc. În mînă, în chip de pană, directorul strîngea foarte mîndru o lance, la a cărei extremitate se putea distinge o peniţă bine ascuţită.

Spre dezamăgirea sa, domnul Bică nu observă nicăieri în tablou un bilet de cinematograf. În schimb, redactorul şef descoperi lîngă testeaua sa de hîrtie un tabel liniat cu grijă, pe zile şi cinematografe. Acest orar liniat grijuliu nu mai era opera caricaturistului Stan, ci a domnului director Munteanu.

Încercînd să-şi adune gândurile şi să le aştearnă pe hîrtie, redactorul constată cu mîhnire că nu e capabil să se concentreze de loc şi aruncă vina, pe bună dreptate, asupra acestui birou ce nu-i aparţinea şi asupra acestor pereţi între care se simţea atît de străin.

Cînd zece ani scrii la aceeaşi masă, obişnuit la fiecare respiraţie a stiloului să întâlneşti privirea iscoditoare a trecătorului de pe stradă, e imposibil să te concentrezi admirînd canapeaua directorului, orarul biletelor de cinematograf, sau caricaturile lui Stan. Deci, neconsolat, domnul Bică îşi ridică testeaua de hîrtie, îşi luă haina pe umeri şi trecu din nou în redacţie, instalîndu-se pe scaunul său care scîrţîia, lîngă masa cu proteze şi lîngă preatinerii lui confraţi.

— Tot lîngă voi e mai bine, puştilor. Ia spune-mi tu, Do-dolete, care e ultima performanţă a lui Owens? A alergat ieri negrul? Şi-a bătut recordul?

— Nea Bică, n-au sosit încă telegramele. Să dau un telefon la „Timpul”?

Treptat, puştii prind curaj şi chef de vorbă.

— Nea Bică, mîine, la Venus, joacă Petea?

— De ce să nu joace?

— Cum, nu ştiţi? Duminică, la meciul cu Gloria, a fost lovit la piciorul drept.

— N-are nici o importanţă. Ori cu el, ori fără el în echipă, tot îi bate Ripensia la scor. N-aţi citit reportajul meu? La ora actuală, Ripi n-are adversar în ţară. Altă clasă! Ia dă-mi gazeta. Am ceva greşeli?

— N-am observat nici una, nea Bică.

Lăsîndu-se pe spătarul scaunului şubred, chiar cu riscul unei fracturi acum înaintea derbiului de fotbal, nea Bică desface satisfăcut „Gazeta sporturilor”. Acolo, pe pagina întîia, cu titluri de-o şchioapă, e reportajul său:

FINALA CAMPIONATULUI DE FOTBAL MÎINE PE ARENA DIN SPLAI RIPENSIA – VENUS

Tunarii Ripensiei la lucru – Venusul, un adversar comod.
Bindea, Beke, Ciolac, Schwartz şi Dobai în formaţia timişorenilor
Va reuşi „Il Dio” să oprească vijelioasa linie de atac ripensistă?

Puştii s-au grupat ciorchine în jurul lui. Nea Bică comandă mai întîi o cafea, apoi, aprinzîndu-şi restul de havană, citeşte cu glas sacadat, de

parc-ar parcurge un text de Shakespeare, nu un simplu reportaj iscălit Bică Beilis:

— I-auziţi, băieţi: ***„În fine, mîine după-amiază, pe arena din Splai, spectatorii bucureşteni vor avea ocazia să admire la lucru idolii fotbalului timişorean, înfruntînd, în finala campionatului, formaţia curajoasă a negrilor. Ca spectacol, meciul, trebuie să recunoaştem, va fi de cea mai bună calitate, fiindcă pe arena Venus se vor ciocni, într-o luptă dacă nu egală, cu siguranţă acerbă, două concepţii de joc. Jocul tehnic, adevărata artă de-a jongla cu balonul, caracteristică echipei timişorene, şi calitatea ei primordială, care, de altfel, a impus-o printre echipele fruntaşe ale Europei centrale, cu jocul de forţă, bazat pe elan şi vigoare, însuşiri care au adus Venusul pînă în această finală a campionatului.***

Ce va învinge în această luptă: tehnica sau elanul?

Iată o întrebare firească, la care totuşi ne-ar putea răspunde orice spectator al meciului de mîine: TEHNICA!

Nu subestimăm valoarea Venusului, club ce şi-a adus aportul său bine definit pe tărîmul fotbalului autohton, însă nu trebuie să uităm că mîine clubul din Splai înfruntă o echipă perfectă în toate compartimentele, echipa care constituie de cîţiva ani scheletul indestructibil al team-ului naţional, iată de

ce credem noi că legenda lui David şi Goliat nu se va repeta mîine pe stadionul din Splai, cînd David va capitula fără drept de apel, în aplauzele miilor de spectatori entuziasmaţi, în faţa dezlănţuitului Goliat timişorean."

Domnul Bică răsuflă o clipă, examinîndu-şi pe rînd tinerii şi ascultătorii săi elevi. Era mulţumit. Citea în ochii lor o neţărmurită admiraţie.

— Vă place, băieţi? Mai departe. Auziţi: ***„Tăvălugul artileriei ripensiste nu va întîlni, în drumul său, nici un obstacol. Va fi o demonstraţie măreaţă, din care nu văd cum îşi va apăra tricoul şi culoarea lui frumosul «Il Dio», supus de data aceasta la un dificil examen.***

Deşi din anumite surse venusiste se ventilează un optimism fără temei în privinţa finalei şi deşi conducerea clubului, recunoscută prin dărnicia ei, a oferit jucătorilor, în caz de victorie, nişte prime de domeniul fanteziei, noi, care nu am indus publicul niciodată în eroare, trebuie să recunoaştem adevărul, crud pentru steaua cu opt colţuri care se şi vede înălţată în centrul firmamentului fotbalului românesc, dar sincer. Venus nu poate învinge, nici printr-un miracol, mîine, Ripensia.

Sforţările lăudabile ale conducerii venusiste de a cîrpi golurile echipei cu jucători cumpăraţi de peste graniţă, la sume importante, n-au dat roadele dorite. Aceşti

jucători, dacă sînt într-adevăr individualităţi de seamă recunoscute, nu s-au acomodat cu stilul şi cu coechipierii lor venusişti.

În zadar încearcă fostul internaţional austriac Platko să transforme echipa din Splai într-o maşină în care toate rotiţele să funcţioneze automat. Metoda lui Platko s-a dovedit falimentară în cazul Venusului, mai mult chiar, dăunătoare. Austriacul are altă concepţie, mai modernă, de joc şi vechea gardă venusistă a rămas la stilul ei demodat. «Calul bătrîn nu-l poţi învăţa să meargă în buiestru», ne aminteşte o veche şi înţeleaptă zicală populară."

Servindu-i-se cafeaua, domnul Bică se opri din lectură şi privi îndelung ceaşca, parcă pe gînduri.

— Iei bani, nene Bică, prezise Dodolete, holbîndu-se în ceaşcă. Ce de bănet!

După ce-şi scrută mustrător elevul, domnul Bică sorbi o dată zgomotos şi, punînd ceaşca la loc, desfăcu din nou ziarul, continuând:

— Atenţie, băieţi! l-auziţi: ***„În 1932 şi 1934, Venus a cucerit campionatul naţional, fiindcă echipa de atunci era net superioară celei de azi, bazîndu-se pe un stil de joc surprin-zător de inedit. Forţa clubului din Splai consta în eficacita-tea tripletei. O tripletă magnifică, pentru care nu exista apărare de nepătruns. Venus era singura echipă în care extremele erau decorative, neutilizate decît în rare ocazii.***

Îi spunea tripleta de aur. Fraţii Vîlcov: Petea, Colea, Volodea.

Azi, această tripletă nu mai există. Din ea n-a mai rămas decît un pion: Petea. Un inter acceptabil, care însă nu se poate acomoda cu orice jucător alături.

Situaţia la Venus este, acum, rezumativ, aceasta: Fiecare jucător caută cu disperare să marcheze goluri, fiindcă fiecare gol aduce după el o primă importantă. În astfel de condiţii e normal ca jucătorii să nu se înţeleagă între ei şi antrenorul Platko să fie depăşit."

Din nou, domnul Bică sorbi satisfăcut din ceaşca de cafea.

— Am dreptate?

— Perfectă, nea Bică, dumneata le vezi, ştii cum: la fixul fixului! Numai că Împăratul şi Pedalescu, dac-ar citi reportajul...

— Să fie sănătoşi! La ora asta l-au ingurgitat şi indigestia a început să lucreze. I-auziţi mai departe: ***„Pe cînd în tabăra Ripensiei situaţia e total diferită. Echipa funcţionează mate-matic, ca un ceasornic elveţian, fiecare compartiment fiind în maximum de formă. O echipă care îşi încinge motoarele cu cît se scurg minutele. E un fapt, de altfel, bine stabilit că Ripensia dă maximum de randament în ultimul sfert de oră. Finişul timişorenilor e proverbial. Rămîne de văzut cum va reuşi să se susţină***

şubreda fortăreaţă venusistă în acest sfert de oră al meciului.

Şi, ca să vă oferim o imagine cît se poate de fidelă a superiorităţii tehnice timişorene, nu ne rămîne decît să examinăm faţă în faţă compartimentele celor două echipe.

Să începem cu linia de înaintare: În centrul Ripensiei va fi probabil Ciolac. Jucător nu prea tînăr, suficient de leneş, dar creator de situaţii admirabile. Vizavi, Humis. N-am avut încă timp să ne facem o idee prea clară despre acest jucător importat. Ni se pare totuşi că e artificial şi suficient de fragil. Interii – Becke şi Schwartz. Nu mai e nevoie să-i recomandăm publicului. Becke e un creator ideal de situaţii pentru extrema sa Bindea, iar Schwartz e cel mai periculos tehnician al înaintării. Cîţiva gazetari străini l-au propus într-o echipă a continentului.

La Venus, interii nu sînt la aceeaşi înălţime: Petea, bun jucător, şuter extraordinar, nu se înţelege cu ceilalţi înaintaşi, iar Silviu Ploieşteanu, achiziţionat de la Cluj, deşi munceşte mult, nu e de talia subtilului Schwartz.

Extremele Bindea şi Dobai, cele două «spaime» ale Naţionalei, sînt superioare cu trei clase micuţilor jucători venusişti Ene şi Gruin.

Mijlocaşul centru ripensist, Cotormani, erou al Balcania-dei, n-are rival în acest

post. E un impenetrabil zid chinezesc şi totodată tancul de proporţii gigantice ce-şi împinge înainte artileria.

Încadrat de Lacatoş şi Deheleanu, cei trei constituie linia de mijloc cea mai prestigioasă.

Venusul, în schimb, prezintă în aceste posturi pe Fredy (centru), Bărbulescu şi Befa. Trei jucători de statură mijlo-cie, pe care jocul înalt, de cap al ripensiştilor îi va desfiinţa cu siguranţă.

Apărarea e compusă, la timişoreni, din Bürger şi Chiroiu. Primul, stîlp conştiincios al naţionalei, al doilea, singurul element mai slab al campionilor.

În acest compartiment, Venusul prezintă oarecare superioritate. Albu, colegul de naţională a lui Bürger, e tot atît de bun ca ripensistul, iar Sfera îl depăşeşte pe Chiroiu prin ma-sivitate. Şi acum portarii. E mai bun Mircea, «Il Dio», decît Pavlovici? Unii susţin că da. În orice caz, Mircea Gănescu se găseşte în faţa unei alternative foarte puţin surîzătoare. După acest meci, sau îşi păstrează locul de titular în echipa naţională, sau i-l cedează lui Pavlovici.

Aşadar, şi prin prisma analitică a compartimentelor, timi-şorenii vădesc o netă superioritate asupra bucureştenilor.

Steaua Venusului va fi deci mîine pusă la grea încercare.

Platko şi conducătorii clubului sînt nevoiţi să-şi sfătuiască jucătorii să practice un joc cît mai atent, cît mai strîns, pentru obţinerea unei diferenţe de scor cît mai onorabilă.

Mîine, în ziua meciului, vom reveni cu amănunte.”

Dar de-abia îşi termină de scandat teatraliceşte reportajul şi domnului Bică îi fu dat să zărească, în uşa dinspre stradă a redacţiei, nu o bulevardistă venită după obişnuitul bilet de cinematograf, ci chiar figura răvăşită, speriată a doctorului Lobodă. Acesta sparse grupul de tineri ca un înotător valurile şi, aplecîndu-se spre şeful rubricii de fotbal, exclamă patetic:

— Bică! Ce făcuşi, nea Bică?

Domnul Bică păru contrariat.

— Ce vrei să insinuezi, doctore?

Doctorul Lobodă se lovi cu palma peste frunte.

— Nu mă mai fierbe şi tu! Nu te uiţi la mine? Parcă sînt scos din etuvă. Trebuie să-ţi vorbesc. Hai numai să ieşim odată din hangarul ăsta!

Şi, fără prea multe explicaţii, doctorul îl înşfăcă pe redactor de subsuoară ca pe un colet.

Domnul Bică de-abia avu timp să-şi înhaţe din mers haina şi să protesteze:

— Binişor, doctore! Aşa se procedează cu nebunii. Ce sînt manierele astea? Pierdem trenul,

ce înseamnă asta? Poftim alături, la director, şi discutăm.

Tinerii ucenici rămaseră cu gurile căscate: dacă îl „ciocăneşte” pe nea Bică?

Ei asistaseră, acum o săptămînă, la o scenă asemănătoare.

Un campion de box semigreu apăruse, tam-nisam, în uşa redacţiei, cam la aceeaşi oră, întrebînd de şeful rubricii cu mănuşi. Redactorii se codiseră să-i indice ascunzătoarea. Şeful se pitise după o masă. Dar campionul, cam buzat şi cam rînjit de o nară, deşi cu ochii tumefiaţi de pumnii adversa-rului, îl descoperise şi, scoţîndu-l numai cu un deget de gulerul reverului din vizuină, îl depusese pe propriile lui picioare, ce e drept cam tremurînde, apoi îl apostrofase:

„Tu ai scris, mă, meciul? Zi, eu n-am alonjă? Zi, eu am tras sub centură, ă? Zi, eu boxez ca un potcovar, ă? De ce te iei de mine mă, ă? Ţi s-a urît cu zilele, ă?”

Şi fără să mai aştepte replica redactorului veştejit de teamă, în cîteva secunde, campionul semigreu îi aplicase cu atîta adresă un upercut, încît şeful rubricii dărîmase un scaun, răsturnase o masă şi ieşise, ca o explozie de sifon, prin vitrina redacţiei.

O săptămînă, redacţia a dîrdîit de frig fără fereastră, în curent, pînă cînd Federaţia de box a dat o suspendare campionului pe şase luni, obligîndu-l să pună la loc geamul pe care impecabilul său upercut îl transformase în cioburi.

Cu riscul unei suspendări mai drastice, campionul a refuzat însă, sub orice motiv, să plătească la dentist şi caninul redactorului ţîşnit din gură, fără ţintă, ca dintr-o ţeavă de puşcă.

Riscurile meseriei de gazetar sportiv!

Dacă i se întîmplă ceva şi lui nea Bică?

Şeful rubricii de fotbal nu era însă în pericol. Închizând în urma sa uşa, domnul Bică ridică din umeri, agresiv.

— Ce te găsi, doctore? Faţă de copiii ăştia?

Doctorul Lobodă se bătu cu palma peste frunte şi începu din nou să se vaiete ca din gură de şarpe.

— Ce făcuşi, nea Bică? Împăratul, nea Gavrilă, e pîrjol! Credeam, azi de dimineaţă, că a sărit prefectura în aer. M-au adus pe sus, cu motocicleta, ca pe arestaţi. Nici nu m-am spălat. Mi-am lăsat în garsonieră şi o femeie dormind. Jale, omu-le, jale! Bine, domnule, se poate să scrii aşa ceva? Eşti inconştient? De ce vrei să ne demoralizezi băieţii chiar acum, în ajunul meciului? Sînt de acord cu tine că Ripensia ne încinge, însă de ce ţii cu orice preţ să influenţezi starea sufletească a băieţilor? Sîntem fleşcăiţi şi aşa! Tu eşti omul Ripensiei, se ştie. Iei bani de la ei. Se ştie.

— Eu, bani?

— Lasă, nea Bică, nu sîntem sfinţi...

— Pe sufletul meu...

— Nea Bică, ne cunoaştem de atîţia ani. Ce suflet!... Dă-l încolo de suflet! Împăratul te umple dacă e vorba de pitaci. El, care întreţine un oraş,

îţi închipui că o să găsească un loc şi pentru tine. Un loc grăscior, că şi tu nu eşti prea debil şi ai suflet pofticios. Însă încetează, domnule! Te joci cu nervii lor? Ce, ăla e reportaj?

— Pînă aici, doctore...

— Se poate să scrii de prime? Da' ce, băieţii joacă pentru prime? Şi pe urmă, chestia cu achiziţiile... Îţi spun eu, cunoscător, n-avem un centru înaintaş în ţară ca Humis.

— Figurant în faţa lui Cotormani. Îl întoarce cu acul!

— Poate, însă reportajul e o grosolănie şi trebuie să recu-noşti că Împăratul, care face atît pentru sport şi pentru toţi sportivii, nu merită aşa ceva. Nici nu-ţi închipui ce-ţi propune...

— Nu iau bani. Doctore, eu nu sînt un ciubucar. M-am născut ripensist şi ripensist o să rămîn.

— Cine îţi vorbeşte de bani, omule? Cine te face ciubucar? Împăratul are nevoie de tine în scopuri mai nobile, nu pentru cîteva toltoaşe de hîrtie tipărită la bancă. Adică ce, noi sîntem d-ăştia... E imposibil să nu-ţi fi ajuns la urechi că intenţionează să scoată un cotidian de sport şi că are nevoie de un director capabil, talentat şi necompromis.

— De un directoraş de paie, care să camufleze interesele Venusului şi ale lui Pedalescu. Nu, monşer, te înşeli, Bică Beilis are onoare. Onoare cu toptanul.

— E o ocazie unică, nea Bică. O gazetă occidentală. Cu fonduri, cu redactori mulţi, cu

birouri luxoase, ceva nemaiîntîlnit la noi! Nu-i da cu piciorul! Luftezi! Se înfige altul şi tu o să faci zîmbre pe sub firma de neon!

— Doctore, ce să mai întindem vorba. Sînt şi rămîn ripen-sist. N-o să trădez niciodată culorile Ripensiei pentru echipa voastră din Splai. Mai mult. Venusul mi-e antipatic, domnule. Toţi împăraţii ăştia de ocazie n-au reuşit altceva decît să colecteze antipatii în jurul clubului. Eu, Bică Beilis, să devin păpuşoiul de paie al acestui club de gineri? Vicepreşedintele Pedalescu îşi mărită fetele – nu vezi? – cu jucători. Dac-ar fi avut unsprezece fete, toţi jucătorii primei echipe ar fi devenit ginerii lui. Şi internaţionali. Şi eu să mă plec cu cădelniţa în mînă, să-i tămîiez ginerii? La alţii!

— Nea Bică, e marea şi unica, poate, ocazie a vieţii tale. Preferi să mucegăieşti aici, la „Gazeta sporturilor”, între puştii ăştia, care îşi dau dimineaţa examenele la liceu şi seara fac pe gazetarii la o masă de birt popular, în loc să te lăfăieşti, director, într-un birou somptuos, pe măsura talentului tău?

— Aici rămîn şi nu-mi comandă nimeni, la voi, mă vîr la stăpîn. Drepţi în faţa unui telefon! Eu am grumaz de zgardă? Ce zici, doctore? Ia uite aici ceafă!

Doctorul Lobodă nu dezarmează. Pe el îl caracteriza perseverenţa. De altfel, perseverenţa aceasta de catîr îl făcuse să reuşească în viaţă.

Toţi îi spuneau doctorul Lobodă şi el era doctor tot aşa cum Bică Beilis era mitropolit...

Cei cu o memorie mai bună îşi aduceau aminte, fără eforturi, de un tinerel cam grăsuţ şi blond ca o Brunhildă, învîrtindu-se pe lîngă terenurile de fotbal. Tinerelului îi plăcea să se amestece printre jucători şi printre oficiali, să le vorbească neîncetat, să-i bată pe umeri sau să-şi ofere, prompt, serviciile.

Nimeni nu era lămurit suficient asupra lui. Era arbitru, era chibiţ, era gazetar, era de la pompieri, era bufetierul terenului, sau era agent de siguranţă?

Toţi îl cunoşteau din vedere şi el pe toţi îi cunoştea, salutîndu-i afectuos.

Terenul de sport fiind locul de întîlnire al aceleiaşi familii de spectatori, aceştia, chiar dacă n-au dat niciodată mîna între ei şi nu se cunosc decît din vedere, se apostrofează cu expresii tipice, abordînd un limbaj comun, un fel de argou al micro-biştilor.

„Bă «Nae», dă-te mai la dreapta, căci nu văd prin tine!”

„Ascultă, «Nae», cine joacă azi pe linia de fund la Unirea Tricolor?”

„Nu-mi fluiera, «doctore», în urechi”!

„Nu te şifona, «doctore», cîte minute avem din repriză?

„«Şefule», îi atingem la scor!”

Tinerelul blond a avut noroc de la început. Frecventatorii terenurilor de fotbal ar fi putut să-l boteze „Nae”, sau „Şe-fule”, integrîndu-l dintr-o dată între miile de „Nae” şi de „Şefi”. Norocul lui

a fost că primul care l-a strigat pe acest tinerel blond l-a botezat direct „doctore”.

„«Doctore», a fost henţ, sau fault?”

Al doilea, la fel.

Toţi ca un consemn: „doctore”.

„«Doctore», mai ai nişte seminţe?”

Şi tinerelul blond, cu fler şi iniţiativă, şi-a luat rolul în serios şi s-a înfipt popîndău pe tuşe, lîngă arbitri şi oficiali.

Cum pica un jucător rănit, primul care năvălea valvîrtej pe teren, lîngă zgură era tinerelul blond.

„Te doare? întreba el jucătorul. Las’ că-ţi trece, să-ţi aducem puţină apă rece de la cişmea.”

„Ce are, «doctore»?” îl consultau grijulii cei dimprejur.

„Nimic grav. Nu vă speriaţi!”

Chiar cînd îşi rupea piciorul un jucător n-avea nimic grav.

Dar, între timp, tinerelul devenise din anonimul „doctore”, doctorul Lobodă. Era invitat la banchete, şi avea locul lui bine stabilit, pe tuşe, de federaţia de fotbal.

„Aici stă doctorul Lobodă! Specialistul nostru!”

Cînd prefectul Capitalei deveni patronul Venusului, doctorul Lobodă îşi desluşi, în pîcla orizontului cam neclar, noul său destin şi, părăsind tuşa, se postă ca o umbră în tribună, lîngă suita Împăratului. Doctorul se plasa întotdeauna în aşa fel, încît împăratul, vrînd-

nevrînd, era nevoit să-i întîlnească sau salutul mieros, sau profilul slugarnic, sau ceafa încovoiată, sau uitătura jucăuşă, de veveriţă.

În cele din urmă, Împăratul, obişnuindu-se cu acest chip, fu convins că tinerelul blond face parte din suita sa, încît atunci cînd îl descoperi umil lîngă şofer, la portiera splendidului său ***Cadillac***, nu se miră de loc şi-i acceptă prezenţa, constatînd, pe drum, că tinerelul posedă idei inovatoare şi chiar năstruşnice în materie de fotbal şi că ar putea să-i fie de folos.

Foarte curînd, tinerelul deveni astfel omul de încredere al Împăratului. El ştia tot, el vedea ce se întîmplă în culisele sportive şi teatrale – şi pe prefect îl amuzau la culme şuietele şi cancanurile – aşa încît într-o bună zi Împăratul, care îşi răsplătea supuşii agreaţi ca nimeni altul, îi declară entuziasmat:

„Doctore, să ştii că-mi placi. Am încredere în tine. Eşti omul meu trebuie să fac ceva şi pentru tine. Pentru tine, care nu mi-ai cerut niciodată nimic. Vreau să te numesc şeful unui spital. O meriţi. Pe care-l vrei?”

Propunerea Împăratului îl găsi pe doctorul Lobodă nepregătit. El schimbă simultan toate culorile curcubeului la faţă, dar îşi reveni suficient de repede, cu respiraţia tăiată.

„Măria ta, sînt emoţionat. Vă mulţumesc. Însă trebuie să vă refuz. Nu mă ţin după luminăţia voastră pentru a fi răsplătit, ci fiindcă vă iubesc. Vă iubesc, domnule prefect, cu o dragoste filială. Aveţi o inimă de aur. N-o apreciază toţi, dar eu,

vă rog să mă credeţi, sînt devotatul ei pe viaţă. Nu doresc nici o răsplată, domnule prefect. Vă mulţumesc, sînt profund emoţionat de propunere, însă sînt nevoit s-o refuz. N-am urmărit aşa ceva în viaţă. Am destulă clientelă şi nu-nţeleg să ocup, în fruntea unui spital, locul altuia."

În urma acestui refuz atît de categoric, Împăratul, apreciin-du-i caracterul, îl propuse pentru decorare şi doctorul Lobodă agăţă pe pieptul său virgin prima decoraţie a vieţii sale.

În privinţa clientelei, doctorul, pe bună dreptate, n-avea de ce să se plîngă. Într-adevăr, nu solicitase Împăratului nimic, însă tot Bucureştiul era informat că doctorul Lobodă e mîna dreaptă a prefectului şi această calitate îi deschidea, ca iarba fiarelor, orice uşă şi îi soluţiona pe loc, ca prin farmec, orice afacere.

„Clienţii" se îmbulzeau cu cererile de tot felul şi doctorul bătea scările ministerelor cu ele, utilizînd aceeaşi formulă magică.

„E dorinţa domnului prefect să se soluţioneze imediat."

În dimineaţa aceasta, prefectul îl chemase, însărcinîndu-l cu cazul Bică Beilis şi doctorul Lobodă, perseverent, încăpăţînat, nu era dispus să părăsească redacţia „Gazetei sporturilor" fără un rezultat favorabil patronului. Era sau nu era el omul de încredere al Împăratului? Îi promisese el sau nu Împăratului „Măria ta, Bică va fi al nostru. Îl cooptăm! Venusul va avea o gazetă şi gazeta un director!"

Şi acum imbecilul ăsta de gazetăraş se rîzgîie, face goange şi mofturi de fetiţă prostcrescută! Doctorul Lobodă de-abia îşi stăpîni impulsivitatea nervilor, căci, de cînd respira sub aripa împărătească a prefectului, descoperise subit că are şi nervi.

— Mă nea Bică, nu-ţi dai seama în ce situaţie mă pui pe mine? Mă roagă Împăratul, prieteneşte, să intervin şi tu-mi vîri beţe în roate. Pentru prietenia noastră, dacă nu pentru el, sau pentru Venus, salvează cel puţin aparenţele. Hai cu mine la antrenamentul Venusului, să te vadă Pedalescu acolo şi să afle Împăratul. Atît! Pe urmă, după meci, după ce le va umple Ripensia poarta cu baloane, or să-şi dea seama şi ei că tu ai avut dreptate, că eşti singurul care te pricepi în fotbal şi o să le treacă necazul. Să le laşi măcar impresia că te interesezi de ei. Dă-le puţină importanţă!

Domnul Bică ridică amîndouă mîinile în chip de pavăză.

— Eu, după reportajul ăsta, la Venus, la antrenament?! Ţii tu, doctore, cu tot dinadinsul să mă căsăpească „negrii”? Trebuie să mă duc la gară, că vine Ripensia. Tămbălău, flori, discursuri şi eu la antrenamentul Venusului, să mă transforme ăia în ***pucing ball***! Nu eşti serios, doctore! Lasă glumele!

— Nea Bică, dacă eşti cu mine, nu ţi se clinteşte nici un fir de păr din cap. Cum, eu am ordin de la Împărat să tratez cu tine şi ei să te cotonogească? Mergi pe răspunderea mea, nea

Bică. Vreau să te convingi în ce formă este „Il Dio”.

— Cu o floare nu se face primăvara.

— Pedalescu susţine că are unsprezece flori.

— Pedalescu mai bine s-ar retrage la Piatra Neamţ, de unde a venit, şi ar întemeia acolo un club de popice.

— Nea Bică, vorbim mult şi pierdem timp. Şi timpul costă! Trebuie să mergi. E obrazul meu în joc!

Domnul Bică Beilis se legăna cînd pe un picior, cînd pe altul, ca un pinguin, fiind dintr-o dată pus la grea cumpănă. În cele din urmă se hotărî:

— Doctore, dacă mă asiguri că băieţii nu sînt obraznici, să mergem! N-o fac însă decît pentru obrazul tău. Nici pentru Împărat, nici pentru ginerii lui Pedalescu.

Doctorul Lobodă desfăcu larg braţele şi-l încleştă între ele cu prefăcută ardoare, ca pe o iubită.

— N-o să uit, zău, că n-o să uit!

Din uşa redacţiei, domnul Bică îşi salută tinerii săi confraţi:

— Salutare, băieţi, doctorul m-a poftit în cuşca leilor negri. Pot eu să-l refuz? Dacă la ora cinci punct nu sînt printre voi, să-mi căutaţi leşul pe sub tribunele Venusului, aruncat la gunoi. Apoi, aducîndu-şi aminte, se întoarse din prag: Dodolete, tu zbori la gară. Scrii reportajul cu sosirea Ripensiei. Cît mai multe amănunte. Trei

coloane. Nu-l dai la tipar pînă nu-l citesc şi eu. Multe amănunte, mă înţelegi? Sau mai bine nu. Lasă-i! Nu-i mai întreba. Tot îndrugă prostii. Răspund eu pentru ei. Să mai ridicăm puţin prestigiul jucătorilor de fotbal.

— S-a făcut, nea Bică. E în ordine.

— Aşa, Dodolete. Dacă iese reportajul pe cinste, te las să-l semnezi. Te pupă taică-tău cînd te-o vedea iscălit la gazetă: Dodo Săndulescu. Ai grijă însă că trenul de Timişoara vine la 12 şi 45. De altfel, sper să fiu şi eu acolo, dacă bineînţeles scap teafăr. Şi acum, mai am nevoie de doi băieţi deştepţi, la arenă, la Venus, pentru acelaşi lucru. Să întrebe jucătorii ce cred despre meci, căci n-o să-mi scarpin eu meningea şi pentru internaţionalii cu pirostrii pe cap ai lui Pedalescu.

Doi tineri ţîşniră în acelaşi timp, ca la comandă, de la mesele lor.

— Bravo, vă duceţi voi? E cumva vreunul dintre voi venusist?

Cel mai tuciuriu se aprinse subit în obraji ca un felinar, recunoscîndu-şi vina, bîlbîindu-se:

— Eu... Eu... am jucat pe vremuri la pitici. Da’ puţin, numai două meciuri...

— Atunci, te rog, cît mai ponderat. Presa sportivă, să ştiţi de la mine, băieţi, trebuie să fie imparţială. Numai aşa vom reuşi să promovăm adevăratele talente, nu ginerii, nu sinecu-riştii fotbalului.

— Am înţeles, nea Bică, înghiţi în sec tuciuriul reporter, care se şi imaginase pe loc ciupindu-i un interviu de-o coloană lui Mircea

Gănescu, idolul spectatorilor şi eroul visurilor sale sportive.

Deşi doctorul Lobodă îl trăgea grăbit de mînă să nu se răzgândească, domnul Bică însă tot îşi mai aducea aminte de cîte ceva, spre disperarea locotenentului împărătesc.

— Şi amintiţi-i lui Vornic să trimită caricaturistul la gară, să deseneze nişte mutre. Îmi trebuiesc Dobai, Bindea, Cotormani şi Pavlovici. Dar să se uite mai cu atenţie la ei, să nu semene toţi cu ministrul agriculturii, că pe toţi aşa îi nimereşte!

Cu nasul într-un program de curse, interveni, de data ace-asta, şi şeful paginii hipice, îndreptîndu-şi ochelarii pe cocoaşa nasului.

— Directorul Munteanu a dat ordin să nu se mai execute nici un clişeu. Costă prea mult şi cică avem destule clişee. Obişnuim cititorii cu nărav. Cică merge şi aşa: numai text.

Nea Bică se împiedică de prag, bombănind:

— Prea multe! Directorul! A dat el ordin! Poftim! Fir-ar a dracului de fiţuică!

În stradă, doctorul îi strînse braţul redactorului, şoptindu-i confidenţial:

— Ţi-am spus eu? Nu e de tine, nea Bică, „Glasul monahilor” ăsta! Ne trebuie o gazetă de sport ca argintul viu, să duduie şi să se gudure şi rotativele de plăcere cînd s-o tipări! Să nu-ţi numere nimeni clişeele. Pagini întregi de clişee, ca la franţuji!

O clipă, domnul Bică, potrivindu-şi statura sa ca un burduşel de brînză, rămase melancolic

pe gînduri, dar imediat îşi reveni din scurta sa reverie.

— E bună şi gazetuţa asta. Ne facem treaba cu ea. Merge.

— Aşa treabă... Hai să luăm o maşină, i-o reteză doctorul.

— Nu. Eu nu mă deplasez decît cu trăsura, se opri în loc Bică.

— Eşti de modă veche, nea Bică, rîse doctorul Lobodă. Nu mă miră că te complaci în magherniţa asta de mosorele şi nasturi.

— Sînt.

Şi porniră amîndoi, la braţ, în căutarea unui vehicul atît de demodat.

CAPITOLUL II

Un portar zgîlţîit de frigurile aşteptării

Mircea Gănescu, portarul Venusului, îşi examina obrazul ornat de frişca săpunului în oglindă. Se săpunea cu îndîrjire, de parc-ar fi intenţionat să-şi smulgă firele de barbă cu ajutorul pămătufului.

Ochii i se păreau injectaţi.

Observă amănuntul şi scrîşni din măsele: o noapte de insomnie. Asta i se întîmpla în mod obişnuit numai la începutul carierei, dar astăzi, nevricalele acestea i se par ridicole.

Un meci cu Ripensia. Ei, şi?

Finala campionatului. Ce, parcă asta e prima finală în care apără?

A jucat în toate marile capitale ale Europei, cu echipele cele mai puternice şi, slavă cerului, dormea înaintea meciului tun, de rîdeau de el colegii de cameră.

„Peste Mircea ăsta poate să treacă şi un accelerat cînd doarme! N-are trac înaintea meciului.”

Şi astăzi, de-abia sîmbătă, poftim mutră! Tras la faţă ca înaintea unui examen.

Mircea Gănescu îşi potrivi lama în aparat şi începu să se bărbierească. Nu! Hotărît, astăzi toate îi mergeau anapoda. Lama îi pişcă de cîteva ori pielea.

Observă enervat că îi tremură mîna.

Se aşeză pe divan şi încercă să se autosugestioneze: trebuie să fie calm, cît mai calm.

Dar nu avea astîmpăr. Deschise ferestrele şi privi în stradă. O domnişoară trecu grăbită şi o bufni rîsul văzînd un tînăr cu barbă de clăbuci admirînd atît de matinal trecătorii.

Atunci Mircea Gănescu se întrebă ce-o fi făcînd la ora asta Ioana? Îşi prepară, desigur, calmă, foarte calmă, nu ca el, corijenţa la algebră.

Dar doamna Eliad?

La ora aceasta probabil Amuseţe se întinde încă în pat, ca o leneşă pisică de angora. Domnul avocat Eliad, pe numele lui de alintare „Ţoancă mică”, a plecat la tribunal.

Amuseţe întinde mîna şi bîjbîie în dezordinea budoarului după telefon. În fine îl descoperă ascuns sub un combinezon vaporos de

mătase şi, încă somnoroasă, formează un număr. În orice caz, nu poate fi numărul lui, deoarece el, Mircea Gănescu, „Il Dio”, n-are telefon.

Şi Amuseţe, alintîndu-se, se schimonoseşte la aparat:

„Boby? (sau Hary, sau Tuţu, sau Zef). Poţi veni, dragule, căci „Ţoancă mică” a plecat. Repede, dragule, căci vreau să mă trezesc din somn. Şi te trezeşti aşa de greu singură!”

Trecîndu-şi din nou aparatul de ras prin frişca săpunului, Mircea Gănescu se revoltă. Ce sînt oare preocupările astea de prim-amorez? „Nu mi-ar strica puţină seriozitate. Femeile, vorba lui Platko, n-au ce căuta în viaţa unui profesionist sportiv. Şi eu, de bine de rău, trăiesc din treaba asta. Numai fiindcă apăr bine poarta Venusului mi-e dat să trăiesc mai omeneşte. Altfel, ce s-ar întîmpla cu mine, cu taică-meu şi cu maică-mea? Am fi nevoiţi să tragem toţi trei din pensia străvezie a bătrînului Gănescu.”

„Il Dio” îşi trecu din nou, îndîrjit, aparatul prin barbă, con-tinuîndu-şi monologul, de parcă îşi lua singur un interviu.

„Cu mîinile astea, care ştiu să prindă atît de bine balonul, eu întreţin trei oameni. Cu mîinile astea, care boxează min-gea, pot mîine să plătesc ipoteca lui taică-meu, dacă voi fi în formă şi dacă şuturile lui Dobai, sau şiretenia lui Schwartz nu mă vor face mat ca la Timişoara. Cît or fi jucat Împăratul şi conducerea Venusului pe victoria echipei? Circulă zvonuri că se fac pariuri pe noi, ca pe caii de curse. Bine am ajuns! Jucătorii, din

arenă, habar n-au ce se organizează în culise. Dar e posibilă oare victoria noastră asupra Ripensiei? Numai Pedalescu şi Împăratul, care n-au habar de fotbal, sînt capabili să creadă o astfel de prostie. Admit că eu voi fi în formă, cu toate că părerea mea este că nu sînt un portar de mare clasă, deşi mulţi selecţioneri, chiar străini, au susţinut asta. Mă cu-nosc însă mai bine. Am trac şi aşa-zisul meu sînge rece există doar atunci cînd echipa noastră este în avantaj.

Cum pluteşte deasupra Venusului semnul întunecat al înfrîngerii, palmele le simt încleştate şi îmi îngheaţă, plasamentul devine nesigur şi blocajul defectuos. Selecţionerii n-au observat, eu însă trăiesc din plin această panică totdeauna şi s-ar părea că Platko, vulpe bătrînă în meserie, hîrjonită pe toate terenurile din Europa, a început să mă cunoască. Mă adulmecă. Mi-e frică de el, de uitătura lui, la fiecare plonjon pe care îl execut. Ochii austriacului ăstuia parcă mă ironizează: «Cine te-a poreclit pe dumneata „Il Dio”? Italienii? Vai, vai, latinii ăştia plini de temperament nu se pricep prea mult în fotbal, deşi au scos rezultate extraordinare cu echipe tehnice! La ei spectacolul contează, bufoneriile. Sînt fantezişti, italienii ăştia!» Poate are dreptate, vulpea. Şi eu sînt un portar spectaculos, care ridică în picioare galeria.

Plac microbiştilor. Asta este. M-am impus la Balcaniadă, fiindcă noi am aruncat atunci pe teren o echipă de aşi. Îmi convenea să jonglez, căci eram totdeauna în avantaj. Hei, ce aripi ai

cînd eşti în avantaj! Cînd ai două-trei goluri avans, îţi convine să faci şi teatru! De atunci, de la Balcaniadă, am avut parte şi în naţională şi la Venus de meciuri norocoase. Echipa mea conducea întotdeauna. O singură dată, în tur, m-a sufocat panica. Ripensia, la Timişoara, ne-a zdrobit cu 6 – 0. Şase baloane culese din plasa mea! Atunci am fost convins că mi s-a încheiat cariera! Avusesem însă grijă, la pauză, prevăzînd dezastrul – eram conduşi numai cu 2 – 0 – să-i anunţ pe conducătorii caravanei noastre că mi-am luxat mîna. Ei au crezut. Ei, naivii! De asemenea şi coechipierii mei. Eu singur făceam teatru, apărîndu-mi cu îndîrjire un post pe care nu mai eram sigur dacă îl merit. A fost cea mai urîtă zi a Venusului, dar şi a mea. Mi-era ruşine de această minciună grosolană cu care mi-am apărat pielea şi tricoul de titular.

Mă văd şi acum în vagon, între Petea – lîngă acest admirabil şi inimos Petea – şi Bărbulescu, cu mîna bandajată, schiţînd o grimasă de durere, dar bucurîndu-mă că la sfîrşitul lunii voi încasa din nou leafa de la casieria clubului, plus primele atît de importante ale Împăratului Gavrilă.

Voi mai scăpa însă şi mîine?

Dacă vom fi din nou conduşi cu 2 – 0, la pauză, ce scuză o să mai invoc? Pe cine o să mai prostesc? Unul singur, mai ales, nu o să creadă nimic: Platko.”

Încheindu-şi cămaşa şi petrecîndu-şi în jurul gîtului, ca un candidat la spînzurătoare, cravata, în loc de şireang, Mircea Gănescu constată că îi

este într-adevăr teamă. O teamă lipicioasă, rece, urcîndu-i-se, de la călcîie în sus, pe tot corpul, pînă la zvîcnetul neobişnuit al tîmplelor. Cui să-i mărturisească teama asta? „Cui să mă spovedesc? Colegilor de echipă, n-am curaj. Ei mă cred, din cei unsprezece venusişti care vor juca mîine, singurul înzestrat cu sînge rece, de şarpe.

De cîte ori nu exclamă Ploieşteanu, admirativ:

«Tu, Mircea, ai un calm pentru care te invidiez! Dacă am fi toţi ca tine! Calm, calm! Admiră calmul lui Mircea Gănescu, parcă l-a zgîriat o pisică pe obraz, mă Ploaie!» Şi azi e de-abia sîmbătă. Ce va fi mîine? Mîine, cînd se vor prăbuşi peste noi parcă toate catapetesmele cerului, în urlete şi răcnete de infern!”

Cui să-şi mai mărturisească teama?

Ioana, puştoaica asta, cu capul ei de înger, dacă l-ar auzi ar bufni în rîs. E convinsă că Mircea Gănescu este unul din cei mai mari portari ai lumii. Probabil de aceea îl şi iubeşte şi doarme cu fotografiile lui sub pernă. De cîte ori nu i-a spus-o:

„Mircea, e păcat de tine. Ai putea să joci în străinătate, la un club mare, să cîştigi bani mulţi şi să vorbească toate gazetele lumii de tine. Îţi pierzi vremea la Venus. De ce nu pleci? Portari ca tine nu se nasc oricînd!”

„Ha! Ha! Uite cine vorbeşte de portari! O biată mucoasă! De ce nu plec, îngerule? Fiindcă n-am încredere în mine. Fiindcă nu ştiu dacă sînt bun pentru Venus, darămite pentru un mare club din străinătate. Îţi închipui tu, copil mic şi pros-

tuţ, că eu, cu plonjoanele mele agreate de Chibrit, de Titi Barosanul, de galeria Buzeştilor şi de cea oboreană, n-am rival în lume! Nu mai sînt portari de valoare în lume şi marile cluburi au pus ochii pe mine, pe divinul «Il Dio» de la Venus! Cap de copil! Ca să nu zic de gînsac.

Nu vezi cît de ridicol sînt cînd prind un balon uşor şi mă dau peste cap? Am învăţat-o asta de la idolul copilăriei mele. Îl chema Postescu şi apăra tot poarta Venusului. Ţin minte, juca pe terenul de lîngă Arcul de Triumf, la C.A.B. şi purta pe cap o tocă de jocheu. Îl agrea galeria, puţina galerie de atunci, fiindcă făcea fiţe şi-l plăceau fetele ca şi pe mine. Drăguţ, Postescu!

Aşa cum tu mi-ai cerut un autograf, îi cereau şi lui cele cîteva maimuţe de vîrsta ta. Cînd l-am văzut prima oară cum prinde balonul şi apoi se dă de trei ori peste cap în iarbă, eram un pici de-o şchioapă, dar mi-a plăcut şi visul meu de atunci şi pînă azi a fost unul singur: să devin portar al Venusului, cu tocă de jocheu pe cap, să prind şi eu mingea la piept, ca Postescu, şi să mă rostogolesc şi eu, înainte de a o degaja, de trei ori în iarbă.

Şi iată că am ajuns portar al Venusului. Prind balonul şi fac o tumbă. Hop-la! Ca la circ. Nu trei. Numai una. Aş repeta-o de trei ori, ca Postescu, dar mi-e, totuşi, ruşine. Aş purta o tocă de jocheu pe cap, dar mi-e totuşi, ruşine. Aş mulţumi galeriei pentru aplauze, aplecîndu-mă ca Postescu pe scena acestui teatru de gazon, dar mi-e, totuşi, ruşine. El era un caraghios, îmi dau

seama acum. Auzi tu, Ioana? Eu sînt al doilea. El însă se dădea peste cap din amuzament, dintr-un entuziasm tineresc. Eu, însă, sînt plătit pentru asta. La fiecare tumbă mi se înşurubează în minte aceeaşi spaimă: dacă îmi rup acum un braţ, sau dacă mă calcă în picioare un adversar? Postescu făcea mai mult sport decît mine, Ioana, pentru tumbele lui clubul servindu-i cel mult o limonada la pauză, dacă exista şi aia. Eu, Mircea Gănescu, fac sport pentru bani. Meserie! Şi de fapt nu mi-e frică de Ripensia, să ştii, mi-e frică de banii pe care, în caz de înfrîngere dezastruoasă, ca la Timişoara, n-am să-i mai încasez.

Cum să-i destăinuiesc însă Ioanei aşa ceva? Cum să dezamăgesc o fată de şaisprezece ani, care mă iubeşte ca pe un idol? Tu eşti un geniu al fotbalului, mi-a mărturisit odată, cu o mină caraghioasă. Unicul! Cel mai mare portar!

Cuiva totuşi ar trebui să mă spovedesc.

Poate taică-meu ar înţelege. Bătrînelul acesta, cu pălărie demodată de paie, nelipsit de la nici un meci şi pe faţa căruia niciodată vreun spectator n-a reuşit să citească semnele emoţiei. Bătrînelul acesta, pe care îl cunosc toţi spectatorii meciu-rilor de fotbal: îl vezi pe moşneagul ăla? E tatăl lui «Il Dio». E prezent la toate meciurile şi nu l-a observat nimeni zîmbind, încruntîndu-se, aplaudînd sau fluierînd. Priveşte în aparenţă absent şi tace. Nu l-a văzut nimeni zîmbind... Da. Nu l-a văzut nimeni. Numai eu, «Il Dio», cînd seara, după meci, dacă nu avem banchet, descind dintr-o maşină în Alexandru Ion Cuza.

Căsuţa e în fund, albă, cu acoperişuri joase. Deschid poarta, rup o cracă din dudul copilăriei mele şi-mi aud paşii pe trotuarul îngust de cărămizi. E răcoare. Taică-meu, după meci, a venit bătrîneşte acasă, s-a dezbrăcat de haină şi, în cămaşă, a umplut stropitoarea la cişmea, udînd cu paşi înceţi curtea, aşa cum face de douăzeci şi ceva de ani. Mă apropii de fereastră şi privesc înăuntru. Amîndoi stau la masă. Mama croşetează un nou pulover pentru mine – în poartă apăr numai cu puloverele lucrate de ea – iar taică-meu îi priveşte mîinile agile, dar uscate, căzut parcă într-o stare de prostaţie. Sau doarme? Exact ca în poveştile de adormit copiii!

Să-l fi obosit atît de mult meciul pe bătrînul Gănescu?

Cum să-i rupi inima acestui bătrînel de treabă!

«Tată, Mircea al tău nu e un portar aşa cum ţi-l închipui tu, căci un portar de clasă nu e hărţuit de suspiciuni şi teamă!»

Poveşti! Poveşti!”

Poate acum vede totul în negru, fiindcă mîine îl aşteaptă meciul cu Ripensia! Hei, de n-ar fi fost acel 6-0!

Portarul Venusului îşi trecu palma peste frunte, dorind parcă să-şi alunge gîndurile atît de sumbre şi, întrerupîndu-şi monologul interior, părăsi garsoniera.

Portăreasa blocului, dezvelindu-şi dinţii laţi de viplă într-un surîs care se dorea seducător, îl întrebă:

— Ce facem mîine, coane Mirciulică?

— N-avea nici o grijă, Veto, batem.

Ieşind în stradă, Mircea Gănescu clătină însă din cap a pagubă.

În colţul străzii îşi admiră, ca în fiecare dimineaţă, silueta elegantă în vitrina fructăriei. Cu această ocazie constată că, de la pantofi şi pînă la cravată, nimic nu-i cumpărat de el. Pantofii i-au fost oferiţi la Arad, de fabrica „Bata”, după meciul cu Gloria. Ciorapii sînt din duzina oferită de un magazin milanez. Cămaşa la fel. Hainele i-au fost confecţionate gratuit, drept premiu, de croitoria „Valeriu”, după un meci international. Cravata e din stocul primit de la magazinul „Victoria”.

E totuşi minunat să fii internaţional, cu priză la public!

Fructarul, abandonîndu-şi în viteză o pungă cu mere! şi două cliente, Se năpusti în pragul magazinului său şi, ducînd mîna, împleticindu-se, la buzunarul vestei, scoase de acolo, fîlfîind între degete, un bilet.

— ’Neaţa, domnule „Il Dio”! De-abia am găsit ieri bilet, în Pasaj, la Zauber. Bătaie la bilete! Să dai şi cinci sute, nu mai găseşti unul!

— Noroc! îi răspunse portarul Venusului, schiţînd un zîmbet de circumstanţă.

— Noroc vă urez dumneavoastră, mîine, deşi n-am nici un.„bai”. Am jucat o „felie” pe Venus. Cum sînt sigur că bateţi la fix, mîine seară încasez precis trei în loc de una. Toţi ponţii merg cu Ripensia. Să vezi, nea „Il Dio”, castană; ce plasă iau şmecherii!

„Iată un optimist, constată Mircea Gănescu. Acum cîteva zile, într-o zgomotoasă efuziune de sinceritate, mi-a declarat că din cauza mea a părăsit galeria juventistă şi a trecut, cu palmele lui uriaşe şi armele sale vocale, demne de un cîntăreţ din corul Operetei lui Dacian, în tabăra Venusului.”

Bravo! Peste tot admiratori şi optimişti.

Ca în fiecare dimineaţă, Mircea Gănescu intră în debitul cartierului său, nu ca să cumpere ţigări, ci ca să răsfoiască ziarele la rubrica de sport.

Debitantul sări respectuos de la tejghea şi culese, în grabă, un teanc de ziare, pe care i-l oferi.

— Toate, adăugă el, indică victoria Ripensiei. Aiurea, palavre! Una se scrie pe hîrtie, ce, nu ştim noi, la ziar, şi alta se întîmplă pe teren. Dacă te iei după ziarişti, vii mereu pe locul trei şi ajungi la pepeni. Noi, foştii jucători, ar trebui în mod normal să fim cronicarii meciurilor de fotbal.

Debitantul jucase şi el, pe vremuri, la Colţea şi, în calitatea sa de fost fotbalist, nu pierdea ocazia să nu-i servească, cu un aer de cunoscător, clientului său:

— Doi portari de clasă mare a avut ţara asta, coane, ţi-o spun eu, nu că vreau să te aşa şi pe dincolo... Pe Puiu Stroescu, de la noi, de la Colţea, şi pe dumneata. Restul, figuranţi! Funcţionari sportivi! Impiegaţi însărcinaţi cu „mişcarea” pe teren!

Prin vitrina debitului, doi puşti de la liceul „Matei Basarab” îşi suceau gîturile să şi le frîngă. Unul, holbînd un ochi şi închizîndu-l pe celălalt, ca vînătorii pîndindu-şi prada, îşi asigura colegul, cu fermitate:

— El este, bă!

Celălalt îl contrazicea cu îndîrjire:

— Aş! Pariez pe trei „Naţionale” că nu este el! Seamănă! Atît! Ce, nu-l cunosc eu? La meciul cu Admira, în nocturnă, am stat o repriză în spatele porţii lui, agăţat cu degetele de plasă, bă! Îi auzeam parcă şi bătăile inimii. Cînd trăgeau vienezii... Şi sufla pe nări, ca o locomotivă.

Cei doi puşti, după ce-şi mai suciră gîturile pe lîngă uşă, intrară, stînjeniţi.

Unul dintre ei ceru, fîstîcit, bîlbîindu-se, „Gazeta sporturilor”.

Tutungiul, ca şi cînd le bănuise pariul şi disputa, le răspunse foarte important:

— S-a terminat, puştime! Hai, liberaţi tutungeria! Ultimul exemplar îl citeşte domnul Mircea Gănescu.

Liceenii se roşiră şi, împiedicîndu-se unul de altul, cu ochii holbaţi la zeul Venusului, o zbughiră valvîrtej din debit.

Dacă Mircea Gănescu s-a fi uitat după ei, i-ar fi zărit în colţul străzii, certîndu-se violent pe cele trei ţigări.

Dar „Il Dio” răsfoia curios rubricile de sport ale ziarelor, oprindu-se la fiecare avancronică a meciului şi căutîndu-şi numele, aşa cum procedează, actorii.

Majoritatea reporterilor sportivi îl ridicau pe Mircea Gănescu în slavă. Îl simpatizau, ce e drept, şi ziariştii, nu numai spectatorii.

Cronicarul ziarului „Timpul” scria: „În poarta Venusului va apăra inegalabilul «Il Dio». Înaintaşii Ripensiei vor munci mult ca să cîştige partida aceasta cu Mircea Gănescu. Meciul de mîine s-ar putea intitula: Ripensia – Il Dio”.

Reporterul „Universului”, de obicei foarte zgîrcit în spaţiu şi adjective, îi consacra, de asemenea, cîteva elogii: „Venusul are un singur avantaj asupra timişorenilor: portarul. Cu un portar de talentul şi clasa lui Mircea Gănescu orice echipă adversă trebuie să se teamă şi să privească cu îngrijorare meciul. L-am văzut pe Mircea Gănescu salvînd goluri sigure şi credem că mîine, deşi echipa sa este în inferioritate faţă de Ripensia, «Il Dio» va face o partidă magistrală, ridicînd din nou în picioare tribunele şi peluzele, aşa cum ne-a obişnuit”.

Un săptămînal de teatru, a cărui pagină de sport era foarte urmărită de cititori, anunţa cu litere de-o şchioapă o ştire senzaţională chiar şi pentru Mircea Gănescu:

„«Il Dio» va apare într-un spectacol de comedie muzicală?”

Ce e drept, titlul reportajului purta un semn de întrebare, în cuprinsul său, reporterul susţinea că directorul unei formaţii muzicale, impresionat de popularitatea portarului venusist, e decis să-i propună acestuia un angajament de vedetă în viitoarea revistă. „Il Dio” va apare într-un

simulacru de meci, alături de vedetele teatrului de revistă, iar gajul său – anunţa reporterul atotştiutor – va fi impresionant. Mircea Gănescu ridică din umeri. Nu-i propusese nimeni aşa ceva. Totuşi, des-chizînd alt ziar, recunoscu, în sinea sa, că i-ar fi plăcut să fie actor. În loc de arenă, o scenă mare. Şi niciodată teama că-ţi dislocă unul omoplatul, sau altul îţi mută din loc fluierul piciorului! Numai aplauze, şi fără risc!

Surîse. Informaţia asta i-a servit-o reporterului cu siguranţă doctorul Lobodă, care, de cîte ori apare la vestiarele Venusului sau în saloanele clubului, nu scapă ocazia să nu-l avertizeze:

„Mircea, eu pe tine te fac, băiatule, actor. Cu profilul, prestanţa şi popularitatea ta, în trei luni eşti vedetă nu numai pe terenul de fotbal, dar şi pe scenă. Nu vrei, mă? Ai puţină voce, sau eşti afon?”

Dar surîsul lui Mircea Gănescu îngheţă cînd din teancul de ziare desfăcu „Gazeta sporturilor”. Din leagănul scenei teatrale, atît de îmbietoare, el plonjă pe zgura aspră a realităţii.

Iarăşi îl înjură porcul de Bică Beilis!

„E mai bun Mircea Gănescu, »Il Dio«, decît Pavlovici? Unii – naivi – susţin că da. Mîine vom avea verificarea definitivă a acestei întrebări. În orice caz, portarul Venusu-lui se află în faţa unei alternative foarte puţin surîzătoare. După acest meci, sau îşi păstrează postul atît de individiat, în

echipa naţională, sau i-l cedează lui Pavlovici.”

Dobitocul! Să-i cedeze locul „Gorilei”! Îl atinge pezeven-ghiul tocmai la punctul lui sensibil, la plex, unde îl doare, unde îi seacă şi sufletul cînd e pocnit.

Înapoie teancul de ziare şi părăsi furios debitul. Ce-o fi avînd cu el infamul ăsta de Beilis? De cîteva ori pe săptămînă insinuează, perfid, acelaşi lucru: „Ar fi timpul ca răsfăţatul «Il Dio» să mai cedeze şi altcuiva tricoul de portar al echipei naţionale. De ce să nu permitem şi altor elemente să se remarce?”

Nu l-o prinde el odată la Venus pe acest guşter borţos? Cum l-ar mai apuca de guler şi cum l-ar mai zgîlţîi:

„Ce tot te legi de mine, caraghiosule? Avem de împărţit amîndoi ceva? Nu-ţi convine nasul meu? Iubim aceeaşi femeie şi eşti gelos? Slavă Domnului, m-ai cunoscut o singură dată, în treacăt, pe culoarele Federaţiei de fotbal şi ţi-am strîns mîna destul de amabil! Atît!”

Mircea Gănescu se urcă în tramvai, enervat, scoase bilet şi se îndreptă spre platforma din faţă: „O să-mi pice odată în palmă Bică Beilis, să-i plătesc cu vîrf şi îndesat toate poliţele! Dacă-şi închipuie c-o să-l iert, se înşală, borţosul!”

I se păru că două tinere doamne îl fixează şi şuşotesc despre el. Ciulind urechea, discret, constată că se înşală, ceea ce îl enervă şi mai mult.

El, Mircea Gănescu, vedeta fotbalului, se urcă într-un tramvai şi nimeni nu-l cunoaşte! Nimeni nu întoarce capul? Ce dracu' o fi însemnînd asta?

Pînă în faţa arenei Venus, nu se gîndi decît la articolul per-fid din „Gazeta sporturilor", la diversele metode de tortură scornite special pentru autorul lui.

În poarta arenei îl întîmpină Ploieşteanu.

— Servus, Mircea!

— Noroc, Ploaie!

Amîndoi deschiseră gura, ca la comandă, cu aceeaşi frază:

— Ai citit?...

— Ce? „Gazeta sporturilor"? Sînt lămurit. Porcul de Bică! Iarăşi ne ia în furci! Ce are cu noi, mă?

— Ce să aibă? Nu ştie toată lumea? E stipendiatul Ripensiei, cară cu sacul săptămînal bani de la ei!

Ploieşteanu îşi apucă de braţ, prieteneşte, colegul de club. Jucătorul acesta, achiziţionat de la Universitatea Cluj, nu se aclimatizase încă la Venus. Se simţea stingherit. De altfel, întreaga politică a Împăratului şi a lui Pedalescu de-a alcătui o echipă mare, cu jucători de la diverse cluburi din ţară şi din străinătate, contribuia în largă măsură la crearea unei atmosfere de gheaţă între jucători. Vechea falangă a Venusului se dizolva treptat, steaua purtînd-o pe piept jucători într-ade-văr buni, racolaţi însă din diverse cluburi. Dispărea spiritul de familie. Jucătorii se sudau

sufleteşte doar printr-o victorie, o primă, şi prin aparenţa unui salariu mai copios.

Pionierii Venusului, scoşi la pensie, asistau din tribune cum bucureştenii nu mai au în echipă, în afară de Mircea Gănescu, nici un reprezentant.

Străin în noul său club, studentul de la Cluj, Ploieşteanu, îşi descoperise trei prieteni la Venus: pe Mircea Gănescu, pe căpitanul echipei, Petea, şi pe cîinele lup aciuat în arenă de mult timp. Un patruped inteligent, parcă îndrăgostit de balon şi de profesioniştii lui, pe care un hîtru griviţist îl botezase, pe bună dreptate, Corner, căci pe terenul Venus nu se putea bate o lovitură de colţ fără să nu se audă lătrăturile de indignare ale cîinelui. Orice tolera suporterul patruped venusist: lovitură de pedeapsă în careu, fault, ofsaid, doi la doi, numai corner, nu. De la mijlocul terenului, de unde privea atent meciul, ca un conştiincios plătitor, nelăsîndu-i să-i scape nici o fază, singură lovitura de colţ îl înnebunea.

Acum, Ploaie îşi întîlni doi veritabili prieteni: pe Mircea Gănescu şi pe Corner, care gonea legănîndu-şi coada, prieteneşte, în întîmpinarea lui.

În tribune, deşi mai era destul timp pînă la începerea antrenamentului, suporterii stelei griviţiste şi microbiştii Venusului îşi ocupaseră locurile. Toţi voiau să asiste la ultimul galop de sănătate hăpăit înaintea meciului atît de greu cu Ripensia.

Mitty Niculescu, întemeietorul clubului, îşi mîngîia preocupat nasul de proporţii elefantine.

Lîngă el, foştii jucători ai Venusului aşteptau, în draci, să iasă „băieţii” pe teren, conduşi de Platko. Se agitau în acest grup: Tănăsică, zis Ţăranu, Miti-cuţă, Stanciu, zis Argintaru, Mircea Nicolaescu, poreclit Zulă, şi Motoroi, pe numele lui mic Oacă. Toţi foşti jucători şi foste vedete în Splai.

Alături de aceştia, alt grup: pictorul Aurel Jiquide, Lăpuş-neanu, fostul portar, Gică Şepcaru, Costică Pomană, Vasile Tocăniţă, Marin Boxerul, Nicu Mortu, Bolton, Moisescu, poreclit Harpagon, Arani Pletosu, Costică Leoveanu şi renu-mitul profesor de dans, Willy, omul care învăţase să danseze tango întreaga Cale a Griviţei, de la Finanţe pînă la podul Chibrit.

Un al treilea grup înconjura pagoda Împăratului, în care trona grav, de data aceasta în lipsa şefului suprem, vicepreşedintele Pedalescu. Vicele se gudura de veselie: Împăratul îl asigurase că la „Justiţie” se va face un fotoliu liber de secretar general şi măria sa îl va impune pe el, inofensivul avocat din Piatra Neamţ.

Terenul semăna cu un cîmp de război supravegheat şi examinat cu atenţie de importantul stat-major instalat în tribune.

Trăgîndu-l pe Corner de urechi, în timp ce se îndreptau spre vestiare, Ploaie îl informă pe Mircea Gănescu:

— După antrenament, cunoşti bucuria. Ne cantonează, imbecilii, la Snagov!

„Il Dio” se opri din mers, încruntîndu-se. Asta-i răsturna toate combinaţiile. Mai întîi

avusese de gînd să mănînce la prînz cu părinţii lui, să le ofere şi bătrînilor o satisfacţie, apoi după-amiază avea întîlnire cu Ioana.

— Ăştia se întrec cu gluma. Ne-au angajat cu toptanul. Nu merg! se înfurie Mircea Gănescu. Cine a fost cu ideea asta?

— Platko a propus-o aseară, la club, şi Pedalescu, bineînţeles, şi-a însuşit-o. Cică vrea să aibă siguranţa că în noaptea asta nu ne facem de cap. Fasoane! Mîine, pe teren, vrea dumnealui să evolueze unsprezece îngeri viguroşi şi purisimi ca sfinţii bizantini.

— Mofturi! Sau aici, sau la Snagov, rezultatul e acelaşi. Tu, Ploaie, crezi că putem noi, cu formaţia asta de individualităţi, să învingem profesorii ăştia de fotbal ai Timişoarei?

Interului de la Cluj îi scăpărară ochii. Era un ambiţios.

— Să fiu cinstit, nu cred. Dar balonul e totuşi rotund. Aş vrea să învingem. Şi să joc şi eu, căci, după cît se pare, nu prea intru în vederile lor.

Mircea Gănescu păru destul de contrariat.

— Ştiu că n-au alcătuit încă formaţia, însă locul tău e sigur. S-au lămurit ce eşti în stare de la antrenamente.

— Mă îndoiesc. Domnişoarele Pedalescu nu mă agreează şi cică ele, împreună cu taică-său, alcătuiesc, în ajunul meciului, formaţia echipei.

— Exact, confirmă „Il Dio”. Spre ruşinea noastră, asta este situaţia...

— Şi de-abia după ce ele au alcătuit echipa, Pedalescu su-pune formaţia lui Platko.

— Aşa e. Şi Platko, fiindcă doreşte să fie bine văzut şi ţine cu orice preţ să-şi păstreze postul de antrenor la Venus, înghite orice.

Ploaie se întristă.

— De ce să mint! Prima mă interesează şi pe mine. Dar nu astfel am visat eu că vom juca fotbal! E scandalos cîte sfori se trag şi ce ridicole aranjamente sînt aici. Mai bine rămîneam la Universitatea.

— Şi eu am nevoie de prima asta, îi răspunse, căzut pe gînduri, „Il Dio”.

— Dar care dintre noi nu are nevoie? Petea doreşte să-i facă nevesti-si o surpriză: o haină de blană. Albu, să-şi cumpere două pogoane de pămînt la el, în Ardeal. Cică i s-a ivit o ocazie. Bărbulescu intenţionează să-şi deschidă un birou de avocatură. Zăpăcitul de Fredi a promis că-şi va bea pînă la ultima picătură prima cu actriţele de la Cărăbuş. Tot Cărăbuşul e invitat de el la Continental.

Cîinele Corner se strecură după ei în vestiar. Nu-l oprea nimeni. Era doar la el acasă.

Ploaie îi mîngîie spinarea.

— Numai ţie nu ţi-a promis, măi Corner, Împăratul, în caz de victorie, o primă. Şi doar se pare că eşti cel mai inimos venusist. O meriţi din plin.

Ceilalţi băieţi erau de mult echipaţi şi aşteptau, la o îndelungată şuetă, fluierul lui Platko.

Un optimism robust iradia de pe feţele lor.

Dezbrăcîndu-se, Mircea Gănescu se minuna în sine:

„Sînt totuşi inconştient. Sfînta inconştienţă!”

Albu susţinea convins că desfiinţează aripa Schwartz-Dobai. Fredi ţopăia fericit: „Am ocazia să dovedesc selecţionerilor care e mai bun half centru în naţională: eu sau namila de Cotormani. Mîine se alege: ori eu, ori balaurul!”

Micuţul constănţean Ene, supranumit Mickey Mouse, îşi umfla pieptul: „Parcurg suta de metri în douăsprezece se-cunde, să mă prindă, dacă sînt în stare, Lacatoş şi Bürger”. Humis, noul centru înaintaş adus de la Salonic, sărea coarda, dovedind o supleţe surprinzătoare. Ciripea prost româneşte, cu accent macedonean, dar din cînd în cînd îşi asigura colegii de club: „Eu dau doi, bre! Eu dau doi, bre!”

Ceea ce însemna, în păsărească lui, că el singur o să marcheze două goluri timişorenilor.

Bărbulescu, poreclit Margareta, strîmba din gură, pe bună dreptate. Avea o sarcină dificilă: să-l ţină în şah pe Bindea – argintul viu al terenurilor de fotbal. Şi după toate astea, avocatului – căci Bărbulescu era şi avocat – îi mai apăruse şi un furuncul, de nu putea să stea aşezat cumsecade nici pe scaun, darămite în continuă fîţîială pe linia de halfi! Înainte de a pleca la Snagov trebuia să i-l opereze.

Căpitanul echipei, Petea, îşi privea cu îngrijorare piciorul drept. Cu o săptămînă înainte,

la meciul cu Gloria din Arad, avusese un accident destul de grav: o plesnitură a maleolei drepte.

Deşi cu osul şubrezit, admirabilul Petea, cu toată insistenţa lui Platko şi a unor conducători, nu dorea să rămînă pe tuşe în acest meci. Îşi purtase echipa în fruntea clasamentului, de-a lungul campionatului, şi nu-i convenea s-o părăsească tocmai acum, în finală. Riscînd să-şi piardă piciorul definitiv pentru fotbal, Petea se hotărîse să joace. Întrebarea era dacă interul Venusului va reuşi să dea echipei randamentul său obişnuit, sau va fi un simplu figurant, aşa cum credea Platko? Petea a promis însă că va fi, în acest meci, cel mai bun Petea din cariera sa şi că piciorul nu-l incomodează de loc. Se încuraja şi se minţea singur.

Urmărindu-i îngrijorarea de pe faţă, Mircea Gănescu nu putea crede această performanţă, dar era convins că singurul jucător din vestiare, care ţinea morţiş să intre în formaţie, nu de dragul primei, ci din dragoste pentru culorile clubului era acest Petea.

Petea îşi va sacrifica piciorul cu dragă inimă, numai să ştie că Venus, clubul lui drag, e campion naţional.

Gălăgioase, vesele, aşteptînd parcă să se ivească indispoziţii printre titulari, se învîrtesc prin vestiare ţîfnoase, importante „rezervele”. Pînă mîine, la meci, mai sînt atîtea ore şi se pot întîmpla atîtea lucruri neplăcute pentru un jucător! „Rezervele” aşteaptă, pîndind parcă indispoziţiile care vor surveni...

Trecîndu-şi peste cap tricoul, Mircea Gănescu compătimeşte acest optimism general, socotindu-l de-a dreptul deplasat şi ridicol.

„O să vă văd eu după primul gol al ripensiştilor, gîndeşte în sinea lui...”

— Primul, eu marchez! sare coarda mai departe, vesel, ne-chezînd parcă, Humis.

Mircea Gănescu îi măsoară statura firavă cu oarecare dispreţ.

„Limbricul ăsta se împiedică de Cotormani şi îşi dă sufletul lîngă el.”

— Pe Fachir eu veche cunoştiinţ de la Balcaniad, bre! Deştept băiat asta, dar eu mai iute ca el, îl informă centru înaintaş, oprindu-se o clipă din ritmica lui ţopăială.

— Să dea Dumnezeu, dar nu te văd bine, îi replică „Il Dio” şi, aplecîndu-se spre Ploaie, îşi muie glasul: Uită-te la el, subţirel ca o macaroană! Ăsta crede că joacă împotriva ălora de la Salonic sau de la Atena, nu contra Ripensiei!

În uşa vestiarului îşi făcu apariţia, acum, Platko.

„Pisica” porecla lui de portar – avea un pulover elegant cu gulerul întors, pantaloni de dril, albi, şi pantofi de tenis. Pe cap purta o şapcă.

N-ar fi putut ghici nimeni, sub înfăţişarea aceasta cam plinuţă pe la şolduri şi abdomen, pe agila „Pisică”, despre care ziarele sportive ale timpului său scriseseră pagini întregi.

— Bună dimineaţa! spuse el, săltîndu-şi un deget la cozorocul şepcii.

— Bună dimineaţa, herr Platko! îi răspunseră băieţii în cor.

Antrenorul nu prea era agreat.

Adus la Venus cu o aureolă de mare specialist, fostul portar se dovedise, într-adevăr, destul de priceput, dar în foarte scurt timp îşi dădu, ca orice potlogar, în petic.

„Pisica” îşi întindea braţele sale agile nu numai după balon, dar şi după bani, cu o ferocitate de harpagon.

Nu-i ajungea leafa, nu-l mulţumeau primele, pariurile încheiate în oraş, pe care le învăţase şi el, şi diversele cadouri primite de la Împărat. Platko descoperise o nouă metodă de a pompa bani în propriile sale buzunare. Cum clubul avea la dispoziţie pentru echipa întîia un efectiv prea mare, mulţi jucători şomînd, antrenorul promitea băieţilor utilizarea mai deasă, în schimbul renunţării la primă în folosul lui. Desigur, aranjamentul acesta avea loc pe sub mînă, „Pisica” lăsînd totdeauna impresia că introduce un jucător nou în echipă pentru că este într-adevăr în formă. În umbra prestigiului său, antrenorul ajunsese să traficheze şi cu juniorii Venusului. Ochind pe cîţiva mai înstăriţi, „Pisica” îi cultiva asiduu sperînd să dea cu ei lovitură finală.

„Tumneata şut bun, dribling erste, plasament extra. Inca una, două modificaţiuni, şi-ţi pregătim loc fain în echip seniori. Tumneata peste zwei monat sigur half ţentru seniori. Apoi, Platko ţine grija tumneata”, erau frazele de

încîntare cu care înnebunea antrenorul pe cei cîţiva juniori mai răsăriţi ai Venusului.

La club începuseră să transpire combinaţiile lui Platko, deşi conducerea era convinsă că numai graţie lui echipa a ajuns în finala campionatului.

Cînd un jucător nu era introdus în formaţie, zeflemelele celorlalţi îl înconjurau însă cu şfichiurile lor de graţie.

„Herr Platko, zburdalnicule, nu-i aşa? Cît costă rolul ăsta? Ţi-au mai rămas bani de tramvai, sau ţi i-a umflat şi p-ăia domnul regizor? Herr Platko a observat că tragi tare cu «stîn-gul» sau că scoţi uşurel cu «dreptul» din buzunar?”

Antrenorul îşi lucra titularii de drept ai echipei, introducînd, contra cost, cîte un neofit, dar şi aceştia, la rîndul lor, nu-l menajau pe Platko. Un război surd mocnise de mult între antrenor şi jucătorii Venusului.

Vai de capul neofitului! În nouăzeci de minute de joc favoritul „Pisicii” nu primea o pasă, nereuşind să facă decît o figură mediocră. Prestigiul antrenorului era astfel destul de zgîlţîit. El susţinuse introducerea jucătorului în echipă şi jucătorul rămăsese un simplu figurant, alergînd bezmetic de la un capăt la altul al terenului, nefiind capabil să oprească un balon, pasele trecînd anapoda pe lîngă bocancii lui, parcă dîndu-i cu tifla.

Lui Mircea Gănescu, antrenorul austriac parcă îi stătea agăţat de omuşor cu un ac de siguranţă. Portarul Venusului pre-simţea cum el pregăteşte intens trei-patru portari pentru echipa

primă. Dintre aceştia „Pisica” spera cu siguranţă că-i va găsi la prima defecţiune un înlocuitor. Între Platko şi „Il Dio” avuseseră, de altfel, loc numeroase discuţii violente.

Antrenorul îi imputa portarului că nu-i ascultă sfaturile, iar Mircea Gănescu îi riposta, la rîndul său, cu vehemenţă:

— Herr Platko, am apărat bine? Ce mai doreşti de la mine, omule? Că n-am prins balonul cum vrei dumneata? Eu am alt stil, herr Platko. Fiecare cu personalitatea lui. Să-mi aduci învinuiri cînd echipa va pierde din cauza mea; pînă atunci însă, te rog, mai ocupă-te serios şi de alţii. N-o să re-nunţ eu la stilul meu, ca să-ţi fac pe plac dumitale. A, mă rostogolesc! Nu-ţi place? Nu e serios? Să fii sănătos, coane! Sîntem la Bucureşti, nu la Viena!

De cîteva ori Platko îl reclamase lui Pedalescu, indignat:

— Herr Pedalescu, am venit la Romania să învăţ fotbal, jucător, şi jucător ca Mircea Ganesc este obraznic la mine, şi nu ascult la mine, ci zici ca mai deştepţi ca mine. Asta por-caria, eu, herr Platko, antrenor internaţional, nu tolerez. Eu angajat Venus mit condiţionem: nimeni nu s-amestec, herr Platko patron. Herr Platko antrenez echip, herr Platko numeşti ju-cător pentru echip. Rezultat: herr Platko la Venus rahat este. Antrenez echip, echip obraznic, toata lumea zici nu-i bun. Doner wetter! Toată lumea aiurit aici! Asta este debandad! Her Platko face valiz, suie valiz und Frau Platko vagon si auf wieder sehen.

Asta nu situaţion pentru tumnealui. Ţen club aşteapt pe tumnealui cu braţe deschis angajirt. Nach Wien, nach Paris, Racing Club, o, asta club mare, nu Venus, nach Stockholm, Amsterdam, Basel, Zürich, Belgrad und so weiter. De ce faci tumnealui la Bucarest infarct? Ce-i balamuc asta?

Pedalescu era pus astfel cu regularitate în încurcătură.

„Il Dio" era slăbiciunea fiicei sale mai mici şi a Împăratului Gavrilă. Domnişoara Pedalescu, deşi n-avea decît paisprezece ani, se pricepea, după părerea tatălui ei, în fotbal cel puţin cît Platko.

„Papa, Venusul fără Mircea în poartă e bătut şi de juniori. Mircea, papa, e sufletul şi viaţa Venusului. Sîngele lui. Ce ne facem, papa, cînd o îmbătrâni?"

Împăratul, pe de altă parte, se topeşte tot cînd îl vede pe „Il Dio" rostogolindu-se cu balonul strîns sub piept. Ochii rotunzi, de copil îi lăcrimează şi vîrfurile mustăţilor, ca o semilună de magiun, i se îmbăţoşează subit.

„Bravo! Ura! aplaudă el scuturat de fiorii fericirii. Cu bă-iatul ăsta în poartă nu ne bate nici o echipă. Eu n-am mai văzut aşa ceva", se entuziasmează el faţă de întregul său stat-major.

Cînd un balon nimereşte şi în poarta Venusului, Împăratul se indignează:

„Ce e de vină portarul? Albu trebuia să fie atent. Nu vedeţi? De-abia se mişcă, mortăciunea!"

Toţi cunoşteau slăbiciunea domnişoarei Pedalescu şi a Împăratului pentru el, numai Mircea Gănescu, nu.

Cînd un suporter îi aducea la cunoştinţă: „Mircea, azi l-ai impresionat grozav pe Împărat!” Sau: „Mă Mircea, Pedaleasca cea mică a pus ochii pe tine”, „Il Dio” ridica senin din umeri.

Aşadar, Herr Platko n-avea nici o şansă în privinţa lui Mircea Gănescu, postul lui de portar în club fiind păzit cu cerbi-cie de Împărat şi de domnişoara Pedalescu. Neluîndu-şi prea în serios admiratorii, „Il Dio” se temea totuşi de Platko, pornind de la o premisă psihologică: un fost portar de clasă, scos la pensie din cauza vîrstei, nu va privi niciodată cu ochi buni un golchiper socotit de mulţime „mare”. El va fi totdeauna convins că un singur portar a fost într-adevăr „mare” pe terenurile lumii, şi acela se cheamă Platko.

După ce intră în vestiar, „Pisica” examină, pe rînd, ghetele jucătorilor. Fiecare îşi ridică tălpile la vedere şi antrenorul trecu în inspecţie, ca şi cum ar fi vrut să controleze cu meticulozitate dacă jucătorii erau potcoviţi.

În dreptul fiecărei tălpi, Platko se apleca pe vine şi moţăia din cap meticulos:

— Gut! Gut!

El examină crampoanele tălpilor foarte atent, ca un verificat cizmar. Crampoanele constituiau, de altfel, în antrenamentul „Pisicii”, un capitol special! Cu o zi înainte de meci, antrenorul crampona singur ghetele echipierilor,

primind, pentru această operaţie, o sumă importantă. Şi jucătorii, părăsind animozitatea pe care i-o purtau, trebuiau să recunoască, în unanimitate, că graţie crampoanelor lui Platko fugeau parcă mai repede pe zgură şi aveau mai multă siguranţă în picioare.

Platko îşi cunoştea meseria.

Se întîmpla însă, cîteodată, să-l lucreze pe jucătorul pe care avea pică, cramponîndu-i ghetele în aşa hal, încît acesta să nu dea satisfacţie.

La repriză, cel urgisit scrîşnea din măsele:

„Mama lui! Azi m-a lucrat! M-a potcovit prost, pungaşul!”

Acum, antrenorul se perinda prin dreptul fiecăruia, aprobînd din cap:

— Gut! Gut!

La tălpile bocancilor lui Mircea Gănescu nu se mai uită.

Portarul îi atrase atenţia, vîrîndu-i talpa ostentativ sub nas.

— Herr Platko, ale mele cum sînt? Sau eu joc mîine în pantofi de tenis?

„Pisica” înghiţi în sec şi-i examină în silă crampoanele.

— Gut!

Apoi, le făcu semn băieţilor că pot ieşi pe teren.

Primul apăru pe zgura terenului zăpăcitul de Fredi, care lovi balonul alb, trimiţîndu-l, lumînare, spre înălţimile cerului. Albu şi Sfera îl urmară şi jucătorii începură să fugărească mingea

ca nişte băieţandri în recreaţie, dezgheţîndu-şi încheieturile.

Platko însă fluieră scurt şi autoritar, solicitînd balonul. Totul trebuia să decurgă metodic, nu brambura. El aruncă balonul spre tuşe şi încolonă jucătorii în monom. La fluierul lui, monomul porni să înconjoare terenul. Apoi, după o scurtă pauză, jucătorii fură aşezaţi în cerc, comandîndu-li-se anumite mişcări de supleţe. După o nouă pauză, Platko ordonă extremelor să paseze din viteză spre centru, în zigzag, două baloane.

Tot extremele, Ene şi Gruin, exersară din colţurile terenului lovituri de cornere, în lătrăturile de indignare ale cîinelui-lup, şi Platko constată că nici una dintre cele două aripi nu au învăţat nimic.

Fredi fu nevoit să tragă la poartă mai multe henţuri în careu şi Mircea Gănescu să le apere.

Din douăzeci de lovituri, „Il Dio” apără şapte, half-centrul bătînd patru afară. Platko însă nu fu mulţumit nici de şuturile lui Fredi, nici de felul cum a apărat Gănescu.

— Mein Gott! se văietă antrenorul. Băiat acest neascultător! Asta este plasament?

— Ba nu, îi ripostă înfipt „Il Dio”, o să-mi rup acum coas-tele, că mîine o să aperi dumneata în locul meu, herr Profesor!

Pe teren intră apoi echipa rezervelor şi Platko, cu fluierul la gură, alinie formaţiile. Linia de înaintare a echipei de mîine, plus halful centru, o trecu rezervelor, indicîndu-le, în acelaşi timp şi felul de pase. Vor trebui să joace cît mai mult pe

jos, deoarece ripensiştii sînt mai înalţi şi îi întrec la jocul de cap.

Înainte de a fluiera începerea meciului, el trecu extremă stîngă pe Gruin şi-l puse să-şi descalţe gheata piciorului stîng, pe care i-o aruncă lui Corner s-o ducă în tribună.

Extrema stîngă a Venusului nu ştia să tragă decît cu stîngul şi Platko se hotărîse să-l înveţe, cu orice chip, să-şi utilizeze ambele picioare. La fiecare antrenament, el îi scotea gheata din piciorul stîng, obligîndu-l astfel să tragă cu dreptul.

Pe linia de centru era aliniat atacul probabil de mîine:

Gruin, Ploieşteanu, Humis, Petea, Ene.

Şi în spatele ei, zîmbind, într-un continuu ţopăit, zurliul de Fredi.

Din poarta rezervelor, Mircea Gănescu îi făcu semn lui Ploieşteanu, strigîndu-i:

— Ai toate şansele. Curaj şi trage! Nu fenta! Trage ca din tun! Utilizează-ţi şutul!

Ar fi vrut sincer să joace mîine şi Ploaie, deşi conducerea opta pentru Mălăieru, mare specialist în seceratul picioarelor. „Cu Mălăieru în formaţie, susţinea Pedalescu, ne eliberăm în primul sfert de oră, sigur, de trei ripensişti.”

Platko fluieră.

Mălăieru stătea pe tuşe cu Cotoroabă, acesta candidînd şi el la locul lui Petea. Amîndoi, îmbufnaţi, semănau cu doi curcani.

Albu şi Sfera ieşiră masivi în întîmpinarea înaintării. Humis ţîşni spre poartă ca o sfîrlează.

„E iute grecul!” avu timp să reflecteze „Il Dio” şi pînă să-şi completeze gîndul, se şi trezi cu o „bombă” expediată cu adresă în braţe. I-o trimisese, cu singurul picior încălţat, Gruin, care o primise în plină cursă de la Humis.

Degajînd, Mircea Gănescu se uită mustrător spre extrema stîngă.

— Dacă şi mîine o să tragi aşa... Ascultă-mă pe mine. Lasă dreptul. „Muşcă” balonul cu stîngul. Asta e specialitatea ta! Aşa ai învăţat, aşa trage!

Petea îi încercă poarta de la treizeci şi cinci de metri şi şutul său bombă smuci bara de sus.

Din tribună, suporterii izbucniră cu entuziasm:

— Bravo, Petea! Cine spunea că Petea are un picior lovit? Şi marii specialişti ai clubului vor să-l introducă în echipă pe Cotoroabă!

Mircea Gănescu nu schiţase decît, la încercare, un gest de fandare spre stînga.

„Bine că n-am plonjat inutil.”

Albu şi Sfera se străduiau să-l facă sandviş pe Humis. „Il Dio” ieşi doi paşi din poartă. „Dacă şi mîine grecul face figuri d-astea...” Dar n-avu timp să-şi completeze reflecţia. Centrul înaintaş driblase fundaşii masivi şi, uşor ca un Ţăndărică, galopa spre poartă, cu Sfera gîfîind remorcă după el.

„Il Dio” mai înaintă un pas – te pomeneşti că trece balonul cu boltă peste cap? – şi descrise prin aer o curbă scurtă, elegantă, plonjînd chiar în picioarele nervoase ale grecului. Ghemuit peste

balon, răsuflă: „Trebuia să i-l suflu de sub nas. Ăsta îşi închipuie acum că e ceva de capul lui. A venit de la Salonic să ne înveţe pe noi fotbal la Bucureşti!”

Din tribună se auzi o încurajare:

— Aşa, Mirceo!

Îşi îndreptă genunchierii şi degajă puternic spre centru. Balonul îl culese un inter, care trecu uşor de halful de margine şi, fofilîndu-se în careu, trase de la şaisprezece metri marcînd.

Mircea Gănescu privi mustrător spre Ploaie.

— Atenţie, Ploaie! Mălăieru de-abia aşteaptă să intre pe teren în locul tău.

Locul clujeanului în echipă începu să se clatine. Parcă Pedalescu îi şoptea ceva, foarte agitat, pe tuşe, lui Drăghicescu. Dar se şi bucură o clipă. Şutul fusese parabil şi omul lui Platko, din poarta adversă, un tinerel cu mustăţi, întinsese braţele în gol, ca o sperietoare.

Un şut ca ăsta, el, Mircea Gănescu, l-ar fi apărat cu o singură mînă.

Reacţia înaintării primei echipe fu promptă.

Fredi îl deschise pe Ene, care în luptă cu Befa cîştigă ba-lonul şi-l pasă lui Petea. Acesta, atacat de Albu, împinse min-gea înapoi, lui Fredi. „Zăpăcitul” trecu de doi jucători şi i-o pasă scurt lui Humis, care, ridicînd doar piciorul, i-o lăsă, pradă bună, lui Ploieşteanu. Venit din spate în forţă şi sesizînd gestul Ploaie expedie o bombă în colţul stîng, pe care n-ar fi apărat-o nici un portar din lume.

Pe tuşe, Mălăieru înghiţise în sec.

Deşi înciudat, deoarece n-avusese timp nici să schiţeze măcar un gest, „Il Dio”, culegînd balonul din plasă, surîse, sa-lutîndu-l pe Ploaie. Acesta îşi cîştigase din nou tresele de titular. Trei şuturi d-astea îi trebuiesc lui Pavlovici ca să rămînă cu gîtul sucit – tablou – în poarta Ripensiei.

După zece minute se schimbară formaţiile. În echipa rezervelor, Platko introduse în fine şi pe Mălăieru şi Cotoroabă.

— Atenţie la picioare! fu consemnul general. Ăştia, ca să-şi facă loc în echipă, sînt în stare să vă cotonogească şi la antrenament.

În această repriză, de zece minute, echipa titularilor, jucînd în formaţie întreagă, minus Albu şi Sfera, mai marcă rezervelor patru puncte, poarta lui Gănescu nefiind încercată decît de şase ori, fără succes.

Atacul funcţiona destul de bine.

Un semn de întrebare însă rămîneau linia de mijloc şi fundaşii. Mijlocaşii de margine, Bărbulescu şi Befa, se mişcau încet şi atacul lor la om era defectuos. Nu reuşiseră să ţină în şah înaintarea rezervelor. Mălăieru încercă de cîteva ori un dribling pînă spre poartă, dar fără succes.

Fundaşii Sfera şi Albu se dovediseră destul de greoi, pier-zînd toate duelurile cu Humis şi nereuşind să-l ţină măcar pe Ene. În privinţa lui Albu, faptul părea explicabil. Niciodată la antrenamente nu dădea satisfacţie. În schimb, la meci, senatorul de drept al echipei naţionale era un zid de netrecut pentru înaintarea adversă. Mai

inimos, dar acroşer mai slab, Sfera recunoştea şi el că trece printr-o eclipsă de formă. Ar fi cedat bucuros locul la acest sfîrşit de campionat altuia, însă în tot efectivul Venusului nu se găsea un fundaş solid. Prezenţa atletică a lui Sfera în formaţie inspira mai multă încredere decît orice fundaş în formă, dar lesne desfiinţabil. Pe Sfera, cel puţin, erai sigur că timp de nouăzeci de minute nu e în stare să-l dărîme nici un adversar. Proţăpit bine pe picioarele lui, ca două butoiaşe de bere, fundaşul Venusului rezista oricărei ciocniri. Se conta pe rezistenţa sa fizică.

Din pagoda tribunei, vicepreşedintele Pedalescu era mulţu-mit: lui îi plăcuse cum funcţiona echipa. I-ar fi plăcut şi mai mult, desigur, dacă Mălăieru şi Cotoroabă ar fi dat de ochii lumii satisfacţie. „Totuşi, susţinea el, de ăştia doi avem nevoie în finală. Ăştia n-au conştiinţă. Rup picioare, sparg capete, sînt în stare de orice ca să obţină victoria. Şi noi avem ne-apărată nevoie de această victorie!”

Se întunecă la faţă numai cînd zări, în dreptul pagodei, pe Bică Beilis, însoţit de doctorul Lobodă. Se pregătea tocmai să-l vîre pe redactorul „Gazetei sporturilor” sub duşul rece al invectivelor, cînd observă că doctorul îi face discret cu ochiul. Atunci, bănui că la mijloc e mîna Împăratului Gavrilă şi se mulţumi să-l salute destul de acru pe ziarist.

Băieţii tocmai părăseau asudaţi terenul. Şi ei observară prezenţa rotofeie a lui Bică Beilis în tribună.

Margareta avu chiar o idee:

— Băieţi, la plecare îl asmuţim pe Corner asupra lui. Măcar să ştie şi el că i-a rupt o dată turul pantalonilor un ve-nusist.

Mircea Gănescu îi temperă iniţiativa:

— Nu vezi că e cu umbra Împăratului după el? Asta înseamnă că domnul Bică e jumătate corupt. Poate chiar în buzunarul său stîng se lăfăie, în momentul de faţă, un plic destul de umflat. Plicurile pe care le cunoaştem şi noi. Ale Împăratului.

Mălăieru şi Cotoroabă îl salutară respectuos pe gazetar, fapt care nu scăpă celorlalţi.

— Cutrele!

La poarta arenei sosise autobuzul care va transporta jucă-torii la Snagov. Nu era chip deci de scăpare: cantonament.

În tribună, doctorul Lobodă, glumeţ ca de obicei, încerca să atenueze animozităţile dintre venusişti şi reprezentantul „Gazetei sporturilor”. Domnul Bică se cocoloşise ca un umil prizonier în faţa pagodei.

Improvizată în curte cu juri, galeria venusistă îl înconjură aşteptînd – caracatiţă vie – o definitivă condamnare a criminalului. Niciodată în cariera sa de gazetar sportiv, domnul Bică nu se simţise atît de prost. Dacă pe vreunul îl depăşeşte nervii şi îl cîrpeşte? I se duce buhul! Îşi compromite definitiv cariera sa de polemist neînfricat. „Bică Beilis a fost bătut pe arena Venus de suporterii clubului! Doctorul Lobodă, care era de faţă, a pansat victima, salvînd-o din

mîinile agresorilor.” Parcă citeşte un reportaj în stilul acesta într-una dintre fiţuicile de după-amiază, care nu vînează, pentru coloanele lor, decît scandaluri, şantaje şi crime.

Îşi blestemă în gînd ideea de a-l urma pe acest sinistru doc-tor pe arena Venusului. Dar suporterii nu îndrăznesc să-l cîr-pească, deşi această vie dorinţă li se citeşte clar în ochi. Fiecare aşteaptă doar un singur semn al vicepreşedintelui, asemenea gongului care dezlănţuie fazele meciului la box.

O singură palmă – cît de uşoară, cît de simbolică – pe anvelopa obrazului său şi îşi închipuie cum s-ar rostogoli, cît e de rotofei, pe trepte, pînă la grilajul de sîrmă împletită al tribunei...

Acum l-au înconjurat şi victimele reportajului său: jucătorii.

Ochii săi, deveniţi mieroşi de spaimă, îl imploră parcă pe doctorul Lobodă: „Tu m-ai adus aici, tu scapă-mă, dragă, dintre canibalii ăştia!”

Şi doctorul îl asigură tot din priviri: „Nu fi dobitoc, nea Bică, ăştia sînt oameni civilizaţi! Eu te-am adus aici să tratăm o împăcare, nu să te măcelărim. Vreau să devii omul nostru. Al Împăratului. Împăratul te va face să te înalţi ca un balon în văzduh. De la Ripensia ai numai satisfacţii băneşti. Noi însă, din tribunele astea, te lansăm spre posturi oficiale... Mă înţelegi, puiule?”

Pe nea Bică îl apucase parcă puţină febră. Îl mai mirosea şi jigodia asta de cîine-lup pe la manşetele pantalonilor.

În fine, vicepreşedintele Pedalescu i se adresă zîmbind forţat, într-o dungă:

— Hei, domnule Bică Beilis, ce părere ai acum, după ce ai văzut băieţii la antrenament? Ţi-o menţii pe aceea din gazetă?

Domnul Bică, după ce-şi potrivi nodul cravatei, răspunse, cu oarecare opinteală în glas:

— Domnule vicepreşedinte, i-am văzut pe băieţi. Inimoşi. În formă. Însă rămîn la vechea mea opinie: Ripensia va învinge mîine.

Vicepreşedintele se înroşi, venusiştii se aprinseseră şi ei. Numai nea Bică deveni palid ca hîrtia lui velină pe care îşi scria cu îndrăzneală articolele.

— Domnule Bică, pe ce îţi întemeiezi dumneata aceste supoziţii? îl întrebă, tot într-o dungă, Pedalescu.

— Domnule vicepreşedinte, încercă să pară foarte degajat redactorul-şef, fac gazetărie sportivă de douăzeci de ani. Am urmărit cu atenţie toate echipele care au evoluat în ţara noastră în această perioadă de timp. Două m-au impresionat. Numai două: Chinezul, pe vremuri, şi azi Ripensia. Aceste echipe practică un fotbal avansat, superior din toate punctele de vedere celorlalte formaţii regăţene.

Pedalescu calculă în sine: „Mult trebuie să mai încaseze ăsta pe lună de la conducerea timişorenilor!”

Interveni Petea:

— Domnul Bică Beilis, ştie toată lumea, e ripensist.

La această insinuare, gazetarul fandă, pregătit ca la un asalt de scrimă:

— Exact. Sînt ripensist, fiindcă la ora actuală socotesc Ripensia cea mai puternică echipă din ţară. Dumneavoastră, ca venusişti, puteţi fi optimişti în privinţa rezultatului de mîine. Eu însă nu pot indica decît un singur rezultat: victoria comodă a timişorenilor.

Doctorul Lobodă îi atinse haina vicepreşedintelui, ca din greşeală: „Ia-l mai dulce! Unde ajungem aşa?”

— De ce, domnule Bică, ne sînt chiar atît de superiori nouă ripensiştii? interveni arţăgos şi Mircea Gănescu, înţepat în amorul său propriu de venusist.

— Practică un fotbal mai clar şi mai eficace. Dumnea-voastră sînteţi mai spectaculoşi, însă mai dezordonaţi. În sprijinul tezei mele l-aş consulta şi pe antrenorul dumneavoastră, domnul Platko.

Antrenorul, care era de faţă, se eschivă, ridicînd din umeri:

— Herr Platko nu ştie bine romaneşti. El nu înţelegi!

Prinzînd curaj, Bică îşi continuă expunerea. Puţin sînge îi mai coloră obrazul şi redactorul-şef mai sigur pe sine îşi acompanie acum vorbele cu gesturi largi, degajate.

— Vedeţi dumneavoastră, Venus e o echipă de tempera-ment în care nu poţi avea încredere. Această echipă poate avea şi o zi dezastruoasă, pe cînd Ripensia e totdeauna aceeaşi. O maşină, în care toate rotiţele sînt puse la punct. Ceasornic elveţian, de precizie. Venus apoi are anumite lipsuri în formaţie, nu le numesc, ca să nu jignesc pe jucători.

Mălăieru se înfipse mai aproape de ziarist, doar se va face remarcat.

— Aţi avut grijă să le numiţi în gazetă, interveni Sfera.

Dar Bică, neacordîndu-i atenţia cuvenită, continuă calm:

— Pe cînd Ripensia, nu. În fiecare compartiment se află jucătorul ideal pentru fiecare post. Cum vă explicaţi dumneavoastră că de atîţia ani echipa naţională e formată pe scheletul Ripensiei? De ce nu e luat ca element de bază al naţionalei Venusul?

Mai mulţi suporteri ai stelei bucureştene răspunseră în cor:

— Fiindcă aşa s-au obişnuit domnii de la Federaţie. E mai comod să nu mai încerci alţi oameni.

— Nu, răspunse Bică Beilis, cu obrajii coloraţi acum normal. Nu e mai comod. E mai sigur. Selecţionezi jucători verificaţi, nu probabilităţi.

Domnul vicepreşedinte turba. Pe chelia sa începuseră să mustăcească broboanele de sudoare ale enervării. Pedalescu era un impulsiv.

Ar fi vrut să trateze cu el amical, dar îl depăşeau nervii. Ce mai încolo şi încoace, să-i propună Lobodă direct: „Cît? Sau cît ne ceri, domnule?”

— Ascultă, domnule Bică, ridică el glasul, ce mai încolo şi încoace, dumneata susţii, care va să zică, că Venus pierde mîine.

— E părerea mea. Şi a întregului oraş, de altfel. Pariurile s-au mizat numai pe victoria Ripensiei.

— Şi a mea este că Venus bate mîine. Eu pariez douăzeci de mii pe victoria echipei noastre. Dumneata ţii aceşti bani pe victoria Ripensiei? Susţii doar că eşti atît de sigur! îşi ieşi din fire, exploziv, vicepreşedintele.

Numai la asta nu se aşteptase redactorul-şef.

Se bîlbîi fîstîcit:

— Eu... eu... mai întîi că n-am atîţia bani şi, chiar dacă aş avea, nu i-aş investi în asemenea pariu. Eu, de obicei, nu joc aşa cum fac unii conducători. Detest jocurile de noroc.

— Păi vezi, domnule Bică, se răsti din nou Pedalescu, tre-cînd uşor peşte insinuarea directă a ziaristului, n-ai curajul opiniei dumitale. Una scrii la gazetă, pentru public, şi alta e părerea dumitale.

— Ba de loc, se apără redactorul. Însă eu, v-am spus, n-am atîţia bani.

Atunci faţa vicepreşedintelui se ilumină.

— Asta e părerea dumitale, domnule Bică, nu-i aşa? Dar n-ai bani să ţi-o susţii, nu-i aşa?

— Exact!

— Atunci facem altceva. Eu pun douăzeci de mii pe victoria Venusului. Dacă bate Ripensia, ai luat banii. Însă dacă bat ai noştri, dumneata, Bică Beilis, prim-redactor al „Gazetei sporturilor”, marele nostru specialist, îţi dai cuvîntul de onoare că pleci de la Venus în chiloţi?

Redactorul-şef nu stătu de loc pe gînduri. Era sigur de victoria timişorenilor.

— Plec şi în pielea goală dacă vreţi, ca biblicul Adam, să fim înţeleşi, nu ăla cu cămăşile de pe Calea Victoriei!

— Nu! se răţoi Pedalescu. În chiloţi. E de ajuns. Dacă bate Venus, dumneata vii după meci şi îţi depui hainele şi pantalonii la vestiare. Avem cuvîntul dumitale de onoare?

— Aveţi cuvîntul meu de onoare că, dacă bate Venus, eu, Bică Beilis, prim-redactorul „Gazetei sporturilor”, plec de pe arenă numai în chiloţi.

— S-a făcut! spuse vicepreşedintele, scoţînd din buzunarul pantalonilor o toltoaşe de bancnote. Dumneata, doctore, continuă el, poftim douăzeci de mii, păstrează-i pînă mîine. După meci îi înmînezi domnului Bică, sau mi-i restitui. De partea cui vor cădea zarurile.

Apoi, vicepreşedintele coborî treptele tribunei, luînd foarte curtenitor la braţ pe redactorul-şef al „Gazetei sporturilor”. De braţul celălalt îl susţinea pe Bică Beilis doctorul Lobodă. Nu se putea spune că ziaristul nu era mulţumit. Se şi vedea mîine, după meci, cu douăzeci de mii

de lei în buzunar. Nu se gîndise la asemenea pleaşcă!

Scoborînd trei trepte, concepuse şi un plan de bătaie: îşi va aconta o garsonieră. Iată cum vin banii uneori la tine şi în mod cinstit. La eventualitatea unei victorii venusiste, Bică nici nu se gîndea. Era o imposibilitate.

Jucătorii se înghionteau între ei: ce metodă de-a corupe oa-menii! Domnul Bică va încasa douăzeci de mii avînd impresia că i-a cîştigat în mod cinstit. Pe cuvîntul lui de onoare. A doua zi, însă, la biroul său de lucru, n-o să-l mai lase chiar inima să muşte din steaua Venusului ca dintr-o felie de turtă dulce.

Curios, nici jucătorii nu se gîndeau de loc cum ar arăta Bică Beilis numai în chiloţi.

Platko îi îndemnă pe jucători să se pregătească pentru auto-buz. Mircea Gănescu intenţionă să protesteze, dar se răzgîndi.

Dacă hotărîrea conducerii e luată pentru cantonament la Snagov, protestul lui e de-a dreptul caraghios. Din nou se va certa cu Platko fără nici un folos, reuşind să-l aţîţe contra lui.

Se resemnă şi coborî şi el alene scările tribunei, ca şi ceilalţi jucători: „Turmă! Unde ne mînă ciobanii, acolo trebuie să mergem fără să crîcnim, altfel primele Împăratului Gavrilă se evaporă.”

În poarta stadionului, domnul Bică, foarte amabil, le spuse:

— Am rugat pe reporterii mei să vă ia cîteva declaraţii despre meci. Mîine vor apare în „Gazeta sporturilor”.

Jucătorii schimbară între ei priviri semnificative: „Ce ziceţi? Nea Bică e de nerecunoscut. Aţi observat metoda? Nu dă niciodată greş!”

Reporterii „Gazetei sporturilor” se înfipseră, ţanţoşi, între jucători, cu cîte un carnet în mînă. Domnul Bică Beilis, deşi aceasta nu cadra cu demnitatea sa de redactor-şef, ceru el însuşi vicepreşedintelui părerea pentru gazetă despre meciul de mîine: Venus – Ripensia.

Avocatul Pedalescu îi răspunse grav, trecîndu-şi batista de olandă fină peste broboanele de sudoare ale cheliei:

— Dragă domnule Bică, eu cred în victoria Venusului. Vom învinge tehnica timişorenilor prin elan. Venus promite să fie un campion demn de toată încrederea. Băieţii sînt în formă. Priveşte-i! Turnaţi în beton! Statui!

Statuile lui Pedalescu răspunseră, la rîndul lor, reporterilor.

Mircea Gănescu minţi:

— Nu mi-e teamă de atacul Ripensiei. Niciodată n-am fost într-o formă mai bună. Bindea şi Dobai vor avea ocazia să mă cunoască de data aceasta în altă ipostază decît aceea de la Timişoara, cînd ne-au învins cu 6 – 0. Aştept meciul de mîine ca pe un amuzament oarecare. Clubul Venus se consideră de pe acum campion.

Putem comanda banchetul şi vă invităm şi pe dumneavoastră să ciocniţi cu noi.

Mai serios, spre deosebire de „Il Dio”, masivul fundaş Albu, declară:

— Vom lupta din răsputeri ca să cîştigăm titlul. E un meci foarte greu.

Colegul său, Sfera, de asemenea se arăta îngrijorat:

— Nu este un meci dinainte jucat. Ripensia are avantajul hîrtiei, noi ambiţia de a o învinge şi de a deveni campioni. Meci dificil.

Mălăieru, întrebat şi el, avertiză:

— Dacă voi juca, ripensiştii vor avea de furcă cu mine! Vai de zilele lor!

Zăpăcitul de Fredi răspunse, ca de obicei, aiurea:

— Dacă nu marchez două goluri de la patruzeci de metri în poarta lui Pavlovici, mă las de fotbal şi mă apuc serios de patinaj.

„Margareta” vru să facă pe interesantul. El era un intelectual sută la sută:

— Va bate echipa cu o mai bună condiţie psihologică. Vir bonus, dicendi peritus! trînti el şi o locuţiune catoniană, de rămase creionul reporterului spînzurat în aer ca un semn de exclamare.

Befa se strînse în treningul lui prea larg ca un arici, cuprins de nişte ipotetice friguri.

— Nu ştiu nimic. Mîine, pe teren, o să vă lămuriţi singuri.

Petea, căpitanul echipei, declară cu ochii aprinşi de o intensă flacără interioară:

— Doresc să învingem. Vom munci din răsputeri pentru această victorie, deşi mă supără un picior. Vrem să reeditǎm exemplul de acum zece ani, cînd băieţii jucau pentru culorile clubului, nu pentru prime. Dacă toţi cei unsprezece jucători ai noştri vor gîndi ca mine, neuitînd nici o clipă că sînt fotbalişti, nu funcţionari plătiţi copios de club, atunci vom învinge!

Vicepreşedintele înghiţi în sec, schimbînd feţe-feţe.

Micuţul Ene, poreclit Mickey Mouse, îşi servi performanţa sa:

— Parcurg suta de metri în dousprezece secunde. Să vedem dacă sînt capabili să mă prindă fundaşii Ripensiei!

Gruin se arătă destul de îngrijorat şi de modest:

— Cunosc valoarea adversarilor noştri. Cu puţin noroc, putem să cîştigăm! Dar norocul în fotbal e atît de relativ...

Ploieşteanu spuse:

— Am un suflu inepuizabil. Aş putea juca nu nouzeci de minute, ci două sute de minute. Voi fi pe tot terenul. Dacă nu rup o pereche de ghete în meciul ăsta, nu mă las. Totul e însă să joc, deoarece sîntem mulţi candidaţi pe acest post.

Iar noua achiziţie, Humis, se lăudă, la rîndu-i:

— Apărarea Ripensiei nu cunoaşte la mine. Eu „baeţica”, marchez primele goluri. Doi goluri

dau! Vreau arăt public Bucuresti cine este „Custica” asta. „Baeţica”, nici o griza!

Ultimul interogat fu antrenorul Platko:

— Am reuşit din Venus un echip major. Eu încredere la ea, ea încredere în dumneamea. Jucător ascultă la dumneamea şi rezultat este grandios. Echip timişorean meci forte, forte offen!

Jucătorii se urcară apoi pe rînd în autobuzul de culoare albastră, care îi va duce la Snagov.

La porţile stadionului, suporterii asistau la îmbarcarea lor ca pe un transatlantic.

Familia venusistă era vădit emoţionată.

Jucătorii salutară voioşi de la ferestre. Parc-ar fi plecat într-o călătorie lungă.

De pe trotuar, vicepreşedintele, plin de propria sa importanţă, le răspunse la salut, demn. Lîngă el, Bică Beilis şi doctorul Lobodă se agitau de circumstanţă. Ridicară şi ei, automat, mîinile, ducîndu-le la borurile pălăriilor.

Vicepreşedintele îi atrase atenţia lui Ghiţă Drăghicescu:

— Ghiţă, să ai grijă de ei! Fii atent!

— Mai mult decît ochii ăştia din cap, domnule vice! îl asigură fostul fundaş, cu o palmă cît o lopată apăsînd pe inimă.

Şi autobuzul se urni greoi din faţa stadionului.

Vicepreşedintele strînse mîinile reporterilor şi îşi oferi maşina lui Bică Beilis şi doctorului Lobodă.

— Unde să vă conduc?

— Pe mine, dacă se poate, la gazetă. Mai scriu un articol şi la unu mă reped la gară, că soseşte Ripensia.

— Perfect! spuse Pedalescu. Şi eu trebuie să fiu la gară pentru acelaşi motiv. La unu trec să te iau de la gazetă. Mergem împreună.

— Prea amabil, domnule Pedalescu.

Doctorul Lobodă îi făcu discret cu ochiul ripensistului, adică: „Nu te-am avertizat eu? Ăştia de la Venus sînt nişte gentlemeni. Poţi să tratezi cu ei! Ripensist, ripensist, da se poartă cu tine cu mănuşi de antilopă. Afacerile primează!”

Cînd limuzina porni spre redacţie, legănînd pe canapelele ei confortabile pe vicepreşedinte, încadrat de Bică Beilis şi doctorul Lobodă, în faţa stadionului nu mai rămăseseră decît grupurile compacte de suporteri venusişti, discutînd aprins.

Mitty Niculescu clătină din cap gînditor spre Gică Şepcaru şi Arani Pletosu:

— Alte timpuri! Auzi dumneata, cantonament la Snagov înaintea meciului! Antrenor special din Austria! Centru înaintaş de la Salonic! Pariuri de zeci de mii în oraş! Oameni care trăiesc din pariurile astea! Oameni care îşi fac din fotbal carieră! Şi ce carieră! Unde se pomeneau astea la noi, măi Pletosule? Şi, slavă cerului, jucam de rupeam pămîntul. Cîte trei meciuri pe zi, nu unul! Crampoane speciale! Unde eşti, Teclule, să auzi una ca asta? Perniţe de puf în bazonul chiloţilor, da, dar crampoane speciale? Prime cît lefurile de gene-ral! Noi n-aveam bani nici de tramvai. Îţi aduci aminte, mă Şepcarule,

cum ne dezbrăcam înainte de meci la tine în prăvălie, printre şepci şi pălării? Turba madam Bănică: „Iar au venit haimanalele să-şi lase ţoalele aici! Oameni în toată firea, în izmene, bat o băşică ziua în amiaza mare!” Şi după echipare, întinde-o pînă la Federaţie pe jos. Ce maraton! Alte timpuri băieţi! Aşa am luat cupa Harvester! Cupa Jean Luca Niculescu! Cupa Tricolor! Aşa!

— Şi chefurile după meci, nea Mitty! îl completă Nicu Mortu. La Zissu, în Buzeşti, sau la Greci, la Tolis. Ăla Venus, nea Mitty, nu ăsta de-acum, cu banchete la Luzana şi cu pli-curi albastre strecurate în buzunare. Beau atunci băieţii noştri pe datorie cîte două zile în şir! Lanţ! Cum să joci cu inimă dacă n-ai ars nişte ,,chilomane” înainte? Ce fel de jucători sînt ăştia, dacă nu beau decît citronadă şi sug lămîi?! Păi, eu te ţin minte pe dumneata, nea Mitty, în ’23 la finala cu Tricolorul! Ne conduceau cu 3 – 2. Şi unde pleacă nea Mitty de la centru şi se duce, valvîrtej, pe tuşă! Acolo îl aştepta bateria la gheaţă şi răsturna pe gît o juma’ de sticlă... Unde mi se întorcea apoi la centru şi pornea în trombă cu băşica, de se oprea cu ea drept în poartă! Pe urmă, tot el, la un corner, trage-i cu nasul încă o boabă în colţul stîng!

Nicu Mortu, înduioşat la culme şi copleşit de amintiri, mîn-gîie cu melancolie nasul roşu ca un conglomerat de zmeură al fostului căpitan.

— Cîte goluri n-a marcat nasul ăsta din corner! Ce nas! Cu nasul le marca, fraţilor, nea Mitty! Nu-i aşa, moşule? Pac, boaba din senin!

Nasul lui nea Mitty! Cu nasul le înfigea nea Mitty! Ce nas!

— Este, Mortule! Este! Însă dă-ne şi tu o idee unde să fa-cem noi acum o partidă de şpriţuială, ca în vremurile de glorie?

Grupurile de suporteri şi microbişti se contopiră într-unui singur, complotînd parcă. Toţi venusiştii de prin Matache nu se dădeau în lături, indiferent de anotimp, de la secarea unor baterii, aşezate în monom ca echipele de fotbal internaţionale, cînd se prezintă spectatorilor...

Costică Pomană propuse să se înceapă cheful la „Nepotu”, pe Buzeşti, deoarece nişte şpriţagii notorii îl informaseră că trei boloboace cu licoare divină de Drăgăşani fuseseră scobo-rîte recent în pivniţă şi că vinul e atît de grozav, încît arunci cu căciula în cîini de pe strada Berzei pînă la gara Obor, lîngă arena Tricolorului!

Cum să te rabde oare pipota să-l consume alţii?

Suporterii porniră deci într-un singur grup, ca o ceată de Moş-Ajun, să ia cu asalt boloboacele de la „Nepotu”.

Cineva sublinie cu tristeţe, ca la amintirea unui mort drag:

— Păcat că nu e printre noi şi bietul Chibrit!

Apoi, grupul se urni ca o docilă turmă de oi, agale, agale, spre Buzeşti.

În poarta stadionului nu mai rămăseseră, cu gura căscată, decît Tase Chelaru, îngrijitorul terenului, şi cîinele-lup Corner.

Tase privi cu duioşie grupul fericiţilor cum se depărtează şi, pocnindu-şi limba de cerul ars al gurii, se îndreaptă cră-cănat spre cişmeaua arenei. El suferea de rinichi şi doctorul îi indicase numai lichid proaspăt, azuriu, de izvor.

Corner, la rîndul lui, ciuli urechile ascuţite pe spate şi-o rupse la fugă înapoi, în stadion. Se urcă pe nişte scînduri şi sări gradul de sîrmă împletită al terenului, ca la cursele de obstacole.

Acum, terenul era numai al lui.

Cîinele-lup, cu urechile pe spate şi cu coada stufoasă adusa între picioare, fugea de la o poartă la alta, chelălăind de fericire. Tase Chelaru îi admiră îndelung şi oftă.

— Aşa o extremă ne-ar trebui la Venus! Dar unde s-o găsim? Poate ne cumpără Împăratul una de la sîrbi!

CAPITOLUL III

Profesorul, cavaleristul şi trei evanghelişti

A... a... a... a... a... A... a... a... a... a...

Do... re... mi... fa... sol... la... si... do... sol... mi... do.

Mi... mi... mi... mi... Fa... Faaaaaaaaa...

De o săptămînă, locatarii blocului din strada Pietăţii erau terorizaţi de aceeaşi voce care urca şi cobora dezordonat şi fals treptele unui portativ. Posesorul vocii n-avea în nici un caz ureche muzicală, însă persista enervat în aceste exerciţii, spre desperarea unor locatari foarte liniştiţi şi fără

aptitudini melomane. Constatarea era cu atît mai generală, cu cît zbieretele şi falsele miorlăituri izbucneau tocmai din apartamentul locatarului socotit pînă atunci un minunat exemplu de chiriaş cumsecade.

În zece ani de zile, de cînd locuia în blocul din strada Pietă-ţii, profesorul Vasile Grămadă nu incomodase – într-adevăr – pe nimeni. Şi acum, deodată, în miezul verii, apartamentul său devenise un supărător aparat de radio, invadînd, cu parazi-ţii săi, toată clădirea.

Ce s-a întîmplat cu paşnicul profesor de matematici?

Întrebarea aceasta zgîndărea curiozitatea locatarilor, înce-pînd cu portarul blocului şi sfîrşind cu cei doi studenţi de la mansardă, totdeauna în restanţă cu chiria, dar suficient de pretenţioşi atunci cînd timpanele lor erau supuse unor canonade de felul acestora.

Personajul fiind prea respectat ca să i se ceară socoteală, diverse supoziţii, care de care mai fanteziste, circulară pe seama sa. Unii, cei mai îndrăzneţi, susţineau că profesorul a înnebunit. Alţii, ignorîndu-i vîrsta, erau de părere că domnul Va-sile Grămadă se pregăteşte să dea examen de intrare la conservator. Ceea ce, în ultimă instanţă, tot a scrînteală semăna.

Cei mai inofensivi opiniau pentru o depresiune sentimentală a profesorului, argumentînd că, în cazuri de melancolie acută, omul îşi caută refugiul în muzică. Dar muzică era asta? Vorba studentului, dacă suferă, să-şi

deschidă aparatul de radio sau să-şi pună la patefon romanţe de pe vremea bunicii.

Şi, în fine, cei din urmă, şi cei mai prozaici, susţineau cu tărie că profesorul Vasile Grămadă suferă de o săptămînă de gîlci. Sărmanul, cu siguranţă se căzneşte să scape de gîlci prin solfegii. E o metodă naturistă şi destul de originală.

Singura care ar fi putut da oarecari lămuriri în privinţa enigmei din apartamentul nr. 7 era portăreasa blocului.

Aceasta însă, deşi interogată în fel şi chip de locatarii curioşi şi enervaţi, nu aducea nici o rază de lumină în bezna care învăluia ciudatul apartament.

Ea îi dădea zor înainte că domnul nu e nici nebun, n-are nici gîlci, că nu e nici îndrăgostit – fiindcă domnişoara Miţa doarme ca de obicei de două ori pe săptămînă la el – şi că domnului nici nu-i trece prin gînd să se înscrie la vreo şcoală de muzică.

„Doamne fereşte! Ce, domnu’ n-are meserie? E profesor doar!”

Într-adevăr, de o săptămînă, domnu’, numai în cămaşă, se postează în faţa oglinzii şi cîntă. Cine e de vină că domnul nu ştie să cînte? Ce, toţi sîntem mierle sau privighetori? O fi cîntînd de veselie mai mult! Domnul are toată bunăvoinţa ca vocea să nu supere pe nimeni şi să fie cît mai melodioasă. De aceea, face inhalaţii cu ceai de muşeţel şi cu ceai de mentă şi dă pe gît cîte un stacan de lapte cald, amestecat cu gălbenuş de

ou şi mult zahăr. Cine e de vină că vocea sa, după atîtea dresuri, seamănă tot cu hîrjîitul unei rindele trecute peste scînduri noduroase? Domnul are toată bunăvoinţa.

„Perfect, se revoltau ceilalţi locatari. Recunoaştem, are bunăvoinţă, dar n-ar putea să ne slăbească? Un om cu bun simţ, cînd se lămureşte că n-are voce, tace ca un peşte.”

„De ce cîntă dacă n-are voce?”

Portăreasa clătina din cap, indignată:

— „Iac-aşa! Are chef şi dumnealui. N-ai văzut nici un chel care se piaptănă?”

De fapt, nici ea nu era prea lămurită ce e cu profesorul şi cu exerciţiile sale vocale.

De o săptămînă, pe dumnealui îl apucase, tam-nisam, aceste accese.

A... a... a... a... a... A... a... a... a... a...

Do... re... mi... fa... sol... la... si... do... Do... sol... mi... do...

Mi... mi... mi... fa... faaaaaaaaaaa!

Accesele aveau loc fără discernămînt. La miezul nopţii, dimineaţa, în timpul bărbieritului, la W.C., la prînz, între o ciorbă de pui şi un cotlet, sau după-amiază, în faţa ziarului. Oricînd. Fără menajamente.

Ceea ce i se păru portăresei mai grav fu însă dopul! Da, dopul! Un dop de sticlă de şampanie pe care domnul şi-l înfigea între dinţii din faţă şi, postîndu-se apoi în faţa oglinzii, îşi începea metodic şi exasperant aceste schimonoseli.

Despre dop, portăreasa nu povestise bineînţeles nimănui. Dar temerile cele mai grozave începuseră s-o încerce cu siguranţă şi pe ea, altfel nu şi-ar fi întors de două ori cheia în broasca uşii, în fiecare seară...

Un domn atît de cumsecade şi pe deasupra şi profesor să dea în mintea copiilor acum, la bătrîneţe? Pînă la două, în fiecare noapte, portăreasa nu dormea de îngrijorare şi se ruga cu evlavie pentru izgonirea necuratului din casă. Necuratul însă se cuibărise parcă în apartamentul nr. 7, căci într-o dimineaţă portăreasa fugi îngrozită pe scări pînă la subsol.

Domnul, terminînd gargara gamelor, vocifera singur în faţa oglinzii, ca un desperat:

— Sînt zece minute de cînd meciul a început, ţipa el. Galbenii domină şi în cîmp şi în faţa porţii. Cei cinci înaintaşi timişoreni acoperă terenul. Se anunţă un meci mare. Atenţie! Balonul e la Dobai. Extrema ripensistă înaintează cu el, trece de Befa, e în faţa lui Albu, centrează lui Ciolac. Ciolac pierde în favoarea lui Sfera, care degajează lung la Humis. Centrul înaintaş venusist încearcă să-l dribleze fără succes pe Cotormani. Fachirul e însă peste tot. Întinde un picior şi culege orice minge. Fachirul e formidabil! Tribunele sînt în picioare. Publicul îl ovaţionează. Atenţie! Bindea demarează şi trage de la şaisprezece metri, însă portarul venusist blochează.

Portăreasa n-a mai fost în stare să-şi ţină în frîu bidiviii sperieturii şi, galbenă şi tremurînd ca o maioneză, s-a repezit de gîtul portarului, scîncind:

— Domnul, domnul s-a scrîntit! De data asta ţi-o mărtu-risesc eu.

La care afirmaţie portarul a strîmbat din gură, a mare dispreţ:

— Noi susţinem asta de o săptămînă. Ce s-a întîmplat? A sărit la tine să te sugrume?

Portăreasa însă nu-şi venea de loc în fire şi pe bună dreptate: stai cu nebunul de o săptămînă în casă!

De aceea, portarul strigă:

— Aduceţi repede nişte apă!

Aşezată pe scaun, cu ochii daţi peste cap şi cu sufletul la gură, portăreasa sorbi lacomă dintr-un ibric, doar i-o trece sperietura.

Între timp, locatarii îi înconjurară scaunul, cerînd curioşi informaţii.

— E grav? Ce face? Cum l-a apucat?

Cînd portăresei îi reveni glasul, locatarii fură informaţi că profesorul vorbeşte de unul singur, repede-repede ca o mo-rişcă stricată, aruncîndu-şi braţele în lături şi holbîndu-se în oglinda din perete. Ce spune? Prostii peste prostii. Că balonul fuge, că portarul sare, că publicul explodează şi tot îi dă zor cu unu’ fachirul! Tot fapte care nu se leagă unele cu altele. Anapoda!

Cîţiva clătinară dezamăgiţi din cap. Înţelegeau perfect. De la fotbal i se trage profesorului. La vîrsta lui, în loc să-şi vadă de

meserie, se ţine de alte prostii. Dă lecţii de fotbal copiilor la ziar!

— Pardon! a sărit ca ars un student. Profesorul este teoreticianul jocului în W.M. N-avem altul în ţară de capacitatea lui! În fotbal „le vede”, domnule! E singurul „cap fotbalistic” organizat în care poţi avea încredere. Este?

— Poftim! I s-a suit W.M.-ul la cap! constatară ceilalţi şi majoritatea locatarilor hotărîră să organizeze o abilă expediţie de potolire a teoreticianului sărit de pe linie.

Cu deosebită atenţie, expediţia urcă scările. Avangarda o constituiau bărbaţii, iar ariergarda, cu cîteva scări mai jos, era formată din gloata curioasă a locatarelor. Plutonul îl încheia, la mare distanţă, portăreasa. Ea dăduse ochii cu necuratul. Să mai poftească şi dumnealor acum!

În dreptul uşii apartamentului nr. 7, expediţia se opri, înaintaşii schiţînd o strategică lăsare pe vine. Portarul duse un deget în dreptul gurii şi ordonă scurt, ca unei companii în plin atac:

— Sssssss! Auziţi!

Nu mai încăpea nici o îndoială. Nici vorbă de scorneli!

Dincolo de uşă se afla un dement de cea mai pură speţă. Profesorul ţipa ca un clănţău de avocat, la bară:

— Galbenii atacă! Ce atac măreţ! Toate compartimentele funcţionează impecabil! Balonul pluteşte acum în aer! Patru capete îl aşteaptă. Cine îl va lovi? Petea a sărit mai sus decît toţi.

Puternică lovitură! Ce faci, Humis? De ce nu-ţi păstrezi locul? Balonul e din nou în posesia Ripensiei. Înaintează, Becke! Haide, lansează extrema, căci te ajunge din urmă Petea. Soarele străluceşte pe cer în odăjdii de sărbătoare. Spectatorii sînt veseli, mulţumiţi. Joc de clasă! Au, în fine, ocazia să vadă un meci mare. Atenţie! Schwartz şi-a potrivit balonul şi a tras. Formidabil şut! Extraordinar! Însă ghinion, balonul s-a lovit de bară şi acum e în braţele portarului!

Un membru al expediţiei constată:

— Asta e faza a doua. Întîi a luat-o cu game şi solfegii şi acum aiurează de-a binelea. De legat, oameni buni! De internat pe loc! Asta înseamnă să te apuci la bătrîneţe de sport!

Cineva propuse să sune la uşa apartamentului.

Portarul sună, nu fără oarecare emoţie.

Soneria zbîrnîi strident, nereuşind să acopere însă zăpăcitele comentarii ale profesorului. Urmă o pauză în care membrii expediţiei se treziră dezorientaţi în faţa unei matahale care nu avea nimic fioros pe faţa sa. Ba din contră: matahala părea destul de blajină şi un zîrnbet larg, ca deschizătura unei cutii de scrisori, i se desena pe obraz sub nasul coroiat şi sub lentilele bombate ale ochelarilor. Singure bretelele, atîrnîndu-i ca două hamuri de la brîu în jos, denotau oarecare neglijenţă vestimentară, încolo, totul părea corect, normal. Chiar şi glasul profesorului. El se adresă pe un ton foarte dulceag:

— Bună ziua! De-abia după ce îşi dădu seama de aglomeraţia de pe scară, profesorul păru într-adevăr surprins şi glasul său fu zguduit de un firesc tremolo: S-a întîmplat ceva în bloc? Arde undeva?

Primul gest al sperieturii sale fu să-şi tragă bretelele pe umeri şi să-şi caute, dintr-o privire, haina.

— Nimic, domnule profesor! Ţineţi-vă firea! Ne speriarăm unii pe alţii: noi de dumneavoastră, dumneavoastră de noi.

— Cum, mă? păru destul de nedumerit locatarul apartamentului numărul şapte.

— Păi, să vă spun drept, domnule profesor, îşi pironi uită-tura în bombeurile ghetelor portarul blocului. De o săptămînă nu mai ştim ce să credem. De la dumneavoastră, din apartament, se tot aud, la ore cam nepotrivite, să nu vă supăraţi, vă rog, nişte sunete, să le zicem aşa, cam aiurea în tramvai. Dumnealor, mă-nţelegeţi, bloc! Unul nu poate să doarmă, altul are nervi, pe altu-l supără la ureche. Bloc, să trăiţi! Pe urmă, presupuneri. Fiecare cu presupunerea lui. Unul că aveţi aparatul de radio stricat şi că de ce nu-l reparaţi, altu’ că nu vă simţiţi tocmai bine, că aici coana portăreasă e de vină, fiindcă zicea că toată ziulica sorbiţi gălbenuşuri de ouă şi trageţi pe gît aburi de mentă; altu’ că e cam suspect cînd cineva vorbeşte singur. Vorba aia: dumneavoastră nu sînteţi avocat să pălăvrăgiţi şi prin somn. Sînteţi numai profesor. Iac-aşa! Fel de fel de presupuneri. D-aia eu, păcătosul, fusei cu ideea,

mult vă rog, domnule profesor, să nu vă supăraţi, mergem la dumnealui, zic, adică, mă înţele-geţi, la dumneavoastră, sunăm şi vedem ce e, că n-o fi foc şi domnul profesor, după cîte-l cunosc eu, nu e d-ăla înţepatul slavă Domnului! De cîte ori intră în bloc, se opreşte şi la mine: „Ce faci, Ilie”? Aşa că, în rezumat, ca să zic aşa, asta e toată tevatura, domnule profesor.

Domnul Vasile Grămadă ridică sprîncenele sale stufoase a mirare şi, după ce ascultă peroraţia portarului, rîse cu poftă, dezvelindu-şi strungăreaţă, dinţii laţi de aur către expediţia locatarilor, înşiraţi pe scări, asemenea unui şirag de mînătărci strîmbe, pe-o costişă.

— Onoraţii mei vecini, spuse el, amestecîndu-şi prunele vocii în gură, vă rog să mă scuzaţi că nu v-am informat din timp despre deranjul auditiv pe care o să vi-l provoc. Nu este însă vina mea. Societatea de radiodifuziune, apreciindu-mi activitatea şi priceperea pe tărîmul fotbalului autohton şi neavînd deocamdată un şpicher de specialitate, m-a însărcinat să difuzez la microfon cîteva meciuri importante. Cum îmi place totdeauna să satisfac din plin încrederea pusă în mine de oficialitate, de-o săptămînă, preaonoraţii mei vecini, sînt într-un continuu antrenament vocal.

Un „aaaaaaaaaa” lămuritor izbucni printre vecinii înşiraţi pe scară. Şi domnul profesor continuă, calm, cu o superioritate în glas, de parc-ar fi fost chiar în faţa microfonului:

— Vă rog să mă înţelegeţi şi încă o dată să mă scuzaţi. Eu sînt un specialist în sport. Un tehnician. Am acceptat situaţia de nevoie şi de dragul sportului. Însă în faţa microfonului nu e suficient atît. Este nevoie şi de o voce plăcută, cursivă, care să ştie să unească agregabilul cu titlul. Agregabi-lul: o voce melodioasă, o încîntare. Ei bine, vocea mea e o calamitate. De aceea exersez, încerc să mi-o modelez puţin! Apoi, vocea e nevoie să fie şi utilă: o voce de tunet, care să acopere vijelia fluierăturilor sau a aplauzelor, o voce care să domine zeci de mii de voci dezlănţuite. De asta, nu pot să mă plîng! Am volum, dragii şi onorabilii mei vecini, dar îmi lipseşte muzicalitatea! Mîine, la cinci, dacă veţi deschide butoanele aparatelor dumneavoastră de radio, şi vă rog insistent să le deschideţi, îl veţi auzi difuzînd meciul Ripensia – Ve-nus, finala, pe profesorul Vasile Grămadă. Englezul spune: ***„The right man in the right place”***. Ei, nu sînt eu tocmai la locul potrivit, dar n-avem deocamdată altă soluţie! Ăia care au voce nu cunosc fotbalul. Eu, care ştiu fotbal şi-l visez şi în somn, n-am glas de mierlă. N-am avut şpicheri de fotbal pînă acum. Eu, de altfel, a fost ideea mea, eu am propus radiodifuziunii, voi fi primul. Interesant, nu? Cu ocazia aceasta teoriile mele verificate în fotbal vor avea o şi mai mare rază de răspîndire. Radioul...

Domnul Vasile Grămadă ar mai fi avut chef să peroreze, căci asta era noua lui specialitate, însă, auditorii de pe scară, dezamăgiţi că n-au

avut ocazia să lege un nebun, părăsiră rînd pe rînd treptele: se deranjaseră de pomană.

Rămas la un moment dat numai cu doi auditori, portarul Ilie şi portăreasa, profesorul îi întinse o mînă bărbatului şi îi făcu semn portăresei:

— Repede, un ceai de muşeţel. Am vorbit prea mult. Răguşesc, şi mîine...

Apoi, profesorul închise foarte ţanţoş uşa apartamentului şi se îndreaptă spre oglinda din perete.

Îşi admiră îndelung ţeasta de catîr cu ochelari şi zîmbi satisfăcut.

Mîine, la ora cinci, toţi cetăţenii acestei ţări îi vor auzi vocea:

„Dragi ascultători, aşa se va dezlănţui faimosul său radio-reportaj, în clipa aceasta începe meciul de fotbal Ripensia – Venus, finală a campionatului şi cea mai disputată întrecere între fotbalul bănăţean şi cel regăţean...”

A... a... a... a... Mi... mi... mi... !

Da, era în voce. El care n-avusese niciodată o dicţie prea strălucită, acum se simţea stăpîn pe mandolina coardelor sale vocale. Ce luptă titanică însă pentru acest post! Cîte intrigării şi cîte meschinării! A trebuit să-i promită Împăratului că va servi interesele Venusului.

Da, el, Împăratul, l-a impus radiodifuziunii. Şi acum a reuşit! Va fi vizirul atotputernic al microfonului. Toate cluburile i se vor închina, toţi jucătorii îi vor face curte şi daruri. Şi ce cacialma o să-i tragă Venusului şi Împăratului! Uşor, fin, cu

delicateţe, cum numai el se pricepe. Sub masca obiectivităţii o să-şi înşire acum, la microfon, toate vechile lui ofuri. Toate!

Cine e Bică Beilis în prezent pe lîngă el? Un moft.

,,Gazeta sporturilor” are zece mii de cititori, el, Vasile Grămadă, va domni peste cinci-şase milioane de auditori.

Vocea lui va ridica sau va dărîma în zgură un jucător? E suficient să nu-i pomenească numele în decursul unui meci şi jucătorul va fi compromis definitiv. Aici a vrut el, profesorul Vasile Grămadă, să ajungă. Şi iată-l! E în vîrful piramidei. Toţi care au rîs de el vor plăti acum scump de tot, în mahmudele de aur greu.

Nu i-a luat nimeni în serios teoriile fotbalistice. Acum şi le va impune! Ce i-a folosit lui că a înfiinţat prima şcoală autohtonă de fotbal, predicînd de pe amvonul catedrei, cu creta într-o mînă şi cu bastonul de trestie în cealaltă, binefacerile jocului în W.M.? Cîţiva elevi credincioşi care i-au ascultat cursurile. Încolo, numai zeflemele şi înţepături la rubricile sportive: profesorul Balon! Vă va arăta el vouă, acum, profesorul Balon! Şi licheaua aia de Lobodă, săpîndu-l prin toate părţile, contestîndu-i în toate cercurile capacitatea! Ce a înghiţit şi doctoraşul: să treacă peste el, la Împărat, să-i facă jurămînt de credinţă acestuia şi să obţină firma de mare şpicher! Frumoasă lucrătură!

Dacă e vorba de anecdote piperate, de cancanuri de culise şi informaţii de tripou, apoi

să-i arate el Împăratului că doctorul Lobodă e un biet prunc pe lîngă profesorul Grămadă!

Do... mi... sol... do! Mi... mi... mi!

Storcîndu-şi un coş în oglindă şi aşteptînd să-i aducă portăreasa ibricul cu ceai de muşeţel, profesorul zîmbi din nou, cu gura lui deschisă asemenea unei cutii de scrisori care-şi aşteaptă fericită plicurile cu felicitări.

Cît s-a luptat porcul de Lobodă să-l numească şpicher pe ginerele reputatului romancier! A fost el însă Vasile Grămadă mai abil!

Pe Împărat, patronul tuturor tripourilor din Capitală, trebuie să ştii şi cum să-l prinzi!

Unii susţineau că Societatea de radio a înregistrat o gravă pierdere. Poate aveau dreptate, căci ginerele romancierului, deşi n-avea cultura sportivă a lui Vasile Grămadă, vorbea clar şi repede.

Debitul verbal al ginerelui era cîteodată uluitor, întrecînd în viteză chiar fazele de pe teren.

Meritele acestea i le recunoştea, storcînduşi tacticos coşul în oglindă.

Ar fi trebuit chiar să-i fie teamă de concurenţa ginerelui, dar profesorul era sigur pe sine şi pe capacitatea sa sportivă.

„Nu o să vorbesc atît de repede ca el, se consola actualul şpicher, nici nu e de altfel recomandabil, căci auditorii nu sînt în stare să urmărească fazele. Dar, în schimb, voi fi mai documentat. Voi difuza rar, răspicat, pe înţelesul tuturor, ac-centuînd pe cuvinte, ca un pedagog

înţelept ce sînt! De ce e neapărat nevoie să zăpăceşti auditorii?”

De fapt, profesorul de fotbal încerca pe toate căile să se autosugestioneze.

El, ca şi Demostene, nu era un vorbitor înnăscut. Încerca să devină. Gura îi era parcă îndopată cu prune, nasul înfundat de polipi şi vorbele, pentru a scăpa printre dinţii de aur ai strungăreţei, necesitau eforturi considerabile. Din cauza aces-tor defecte de exprimare, colegii de liceu îl şi porecliseră pe vremuri „Vasilică Vorbă-lată”.

Luptase, ani la rînd, să impună în fotbalul românesc o metodă de joc. Nu reuşise.

Se căznise vreme îndelungată să-l ia lumea în serios. Imposibil.

Scrisese mii de articole de specialitate în zeci de gazete. Nu le citise nimeni.

Acum nu-i mai rămăsese decît trîmbiţa. La microfon – în fine, la microfon! – el îşi va sufla din trîmbiţă, pentru toţi ascultătorii ţării, sistemul de joc, teoriile sale şi nedreptăţile sale. De-abia acum, după atîţia ani, se va vedea cîtă dreptate a avut profesorul Grămadă!

Copleşiţi de competenţa sa sportivă, în sfîrşit, acum, ofi-cialii îi vor recunoaşte calităţile. Va fi solicitat cu siguranţă pentru postul de selecţioner unic, apoi de preşedinte al Federaţiei şi pingelele sale neobosite vor urca, pe rînd, în sus, tot mai sus, treptele tuturor demnităţilor...

Iată ce va însemna un microfon minuscul în viaţa lipsită de satisfacţii a profesorului Grămadă!

Aplecat asupra ibricului cu ceai de muşeţel, Vasilică Vorbă-lată se şi închipuia cocoţat în vîrful piramidei sociale, dărî-mîndu-şi toţi adversarii.

Primul pe care îl va da peste cap va fi sanitarul acela care poartă pe nedrept titlul de doctor. Auzi, domnule, „doctorul” Lobodă şi el n-are decît trei clase de comerţ! Ce caută în sport? Se spune că joacă sume importante de bani în oraş la pariuri pentru Împărat. Împăratul Gavrilă ăsta, căruia nu-i ajung tripourile sale!

Jos cu el!

Apoi, va veni rîndul lui Bică Beilis, stipendiatul clubului Ripensia. Acest odios gazetăraş de mîna a treia, care a ajuns să dea directive în sport, luîndu-şi aere de dictator! Dac-ar fi capabil cineva să dea directive chiar la Timişoara, acela ar fi atunci numai profesorul Vasile Grămadă!

Jos şi cu gazetăraşul! La pămînt!

Lichidarea avocatului Pedalescu de la Piatra Neamţ nu va fi tocmai uşoară. Prin sport, Pedalescu încearcă să devină popular şi să se fofileze în politică. Avocăţelul acesta provincial şi-a consolidat poziţia la Venus şi s-a insinuat – virus de neînlocuit – pe sub pielea Împăratului, ca şi doctorul Lobodă. Împăratul îi susţine. Toţi trei ageamii în sport. Gugumanul ăsta de prefect, dacă intenţiona să popularizeze sportul, de ce n-a apelat la serviciile unui specialist de notorietatea sa?

Jos şi cu Pedalescu! Cu piciorul în fund, pe uşa cea mare!

Vasilică Vorbă-lată nu va ierta nimic!

Şi n-o să-i ierte nici pe jucătorii care nu-l salută respectuos şi i se pare lui că-l ironizează. Pedeapsa lor intră în vigoare de mîine!

Primul e Mircea Gănescu. Impertinentul ăsta îl salută numai cu un deget la pălărie pe el, profesorul Vasile Grămadă. În nouăzeci de minute de joc o să-i pomenească numele de două ori. O dată la început, cînd va da formaţiile echipelor la microfon, şi a doua oară cînd va spune că a apărat lamentabil. Atît!

Al doilea e Fredi, tot de la Venus. Uşurel, golane! A sunat în fine şi ora socotelilor! „Îţi închipui că profesorul Grămadă a uitat cînd i-ai dat cu tifla de pe teren? Era exact acum şapte ani, dar profesorului nu i s-a sclerozat memoria! El nu uită nimic! Mîine va fi prohodul tău fotbalistic. Să joci în mînă cu o lumînare! Una mare de maslu!”

Al treilea e extrema ripensistă Bindea. „Să ai nervi, măi chiştoc, cu cine îţi merge, nu cu profesorul Vasile Grămadă! Cînd te-a povăţuit el la meciul cu Iugoslavia să nu mai dri-blezi atîta, ai întrebuinţat la adresa lui o expresie de maidan. A însemnat-o în catastif domnul profesor! Nu! Mîine o să ţi-o plătească cu vîrf şi îndesat. Poţi să fii tu cel mai bun din «22», căci din reportajul de la microfon o să reiasă că te împleticeşti în crampoane şi încurci întreaga echipă. Un muţu-nache!”

Şi al patrulea e fundaşul Chiroiu, poreclit „Litră”. „O să-ţi extragem toate litrele de pelin din

pipotă, domnule Chiroiu, după meciul de mîine, ca să te înveţi minte altă dată să mai susţii în public că sistemul profesorului Grămadă e bun de pus la gard şi stropit cu pelin filtrat prin băşică!”

Nimic n-o să ierte în ascensiunea sa vertiginoasă teoreticianul sistemului de joc în W.M.!

După ce-şi scoase capul din aburii ibricului cu ceai de muşeţel, profesorul Vasile Grămadă răsuflă adînc, îşi şterse cu un prosop broboanele de sudoare şi se repezi din nou în faţa oglinzii, unde îşi încercă – pentru a cîta oară? – elasticitatea coardelor vocale.

Dar ţîrîitul telefonului de pe birou îl smulse din starea lui de beatitudine. Îşi închise deci cu un fermoar nevăzut zîmbetul prea larg, admirativ, şi într-o atitudine severă se îndreaptă spre birou.

Ridică receptorul şi se răsti, important:

— Alo? Cine e acolo?

Sprîncenele stufoase i se ridicară deasupra ochelarilor: „Leonidas! Arbitrul Leonidas îmi telefonează! Tocmai ăsta căruia nu-i poţi ajunge la nas! Iată ce înseamnă să fii o forţă. O mare forţă în devenire!”

Profesorul Vasile Grămadă intenţionă, la început, să adopte o ţinută glacială în conversaţie. Pe filfizonul ăsta, considerat cel mai bun arbitru, nu putea să-l sufere, fiindcă afişa pe teren o morgă sfidătoare şi fiindcă, pe deasupra, mai avea şi succes la femei.

Dar se răzgîndi şi, înmuindu-şi glasul, adoptă un ton prietenesc şi protector în acelaşi timp:

— Ce faci, măi Leonidas, cu ce ocazie îmi telefonezi? Cu ce te pot servi, măi băiatule?

Cînd pronunţă „măi băiatule”, Vasilică Vorbă-lată parcă auzi în receptor cum filfizonul înghite în sec. „Îi am pe toţi la mînă. Sînt ai mei acum!” se autogudură el.

De la celălalt capăt al firului arbitrul îi răspunse:

— Coane Vasile, vreau să-ţi vorbesc urgent.

— Dă-i drumul. Ce mai aştepţi? Ştii că eu îmi servesc prietenii, şi profesorul îşi făcu singur cu ochiul în oglindă, şmechereşte.

— Înţelegi însă, e ceva discret. Ar fi mai nimerit să vorbim între patru ochi.

— Măi băieţaşule, în ce chestiune? Eu, tu mă înţelegi, sînt foarte ocupat acum. Mîine difuzez meciul. Pricepi, e o zi grea, drăguţule!

— Tocmai de aceea...

— Aaaaa... Tocmai de aceea... Erai informat.

— Sigur. E în legătură cu meciul.

— Spune, dragă, spune tot! Despre ce e vorba? Spovedeşte-te!

— Coane Vasile, e dificil la telefon. E o chestiune gravă! Aş vrea să ne întîlnim. Ai fi dispus să luăm deseară masa împreună?

— Imposibil! Sînt invitat la o ambasadă, îşi dădu impor-tanţă viitorul şpicher. Dar spune, măi, odată despre ce e vorba, ce dracu’!

Leonidas ezită o clipă, apoi de la celălalt capăt al firului i se auzi vocea cam nesigură, sugrumată de emoţie:

— Coane Vasile, ţi-am telefonat dumitale ca să fiu în gardă. Eu, mă cunoşti, sînt un om dintr-o bucată. Ca şi dumneata, coane Vasile.

— Sigur, sigur! aprobă profesorul.

— Ei, bine, coane Vasile, tocmai de aceea ţi-am telefonat. Mîine, la finală, se organizează ceva.

— Ce? Ce? îi sticliră ochii, sub lentilele bombate, profesorului.

— Precis, nu ştiu. Însă am primit chiar acum vizita doctorului Lobodă. Pe departe, pe ocolite, mi-a propus să pretextez mîine o indispoziţie. Să cad, adică, subit la pat. O gripă, o subită indispoziţie stomacală, sau aşa ceva. Să dispar adică înaintea finalei.

— Şi tu?

— Eu am procedat aşa cum ai fi procedat, sînt sigur, şi dumneata: i-am arătat uşa. Dar imbecilul a rămas pe loc şi mi-a rînjit în faţă, avertizîndu-mă: „Împăratul Gavrilă ţine ca echipa lui să ia anul acesta campionatul. De ce ne vîri beţe în toate? Te aşezi de-a curmezişul Împăratului? Tot îl luăm şi fără concursul dumitale. Îl avem uite aici, în buzunarul de la vestă”. Înţelegi, coane Vasile, Împăratul şi toată gaşca au jucat sume imense pe victoria Venusului. Cel mai inofensiv parior nu-şi poate închipui că Ripensia poate pierde. E o diferenţă netă de valoare, am dreptate?

— Extraordinar! Eu îi vin de hac porcului ăstuia de Lobodă. Ce tupeu colosal! exclamă profesorul, străfulgerîndu-i în acelaşi timp prin minte o întrebare: „De unde să fac rost urgent de-o importantă sumă de bani să pariez şi eu repede, chiar acum, pe Venus?”

— Dacă le merge?! răspunse, de la celălalt capăt al firului, arbitrul. S-a transformat fotbalul în tripou!

— Ei, te anunţ eu, că nu o să le mai meargă mult timp. Mai sîntem şi noi, măi băiatule!

— Pînă atunci, coane Vasile, eu sînt nevoit să arbitrez acest meci. Reputaţia mea este în joc. Dacă mă vor opri să arbitrez, numind în locul meu un oarecare viţel cu fluier în gură, ce vor gîndi spectatorii? L-au plătit pe Leonidas! De aceea, coane Vasile, ţi-am telefonat. Eşti omul în care am încredere. Dumneata cunoşti acum scopul acestei torpilări. Dacă mîine n-o să mă vezi arbitrînd, dumneata vei fi singurul care vei şti că Leonidas a fost înlăturat de o clică pentru care sportul a devenit un admirabil teren de metode gang-stereşti. În acest caz, onoarea mea va fi în mîinile dumitale.

— Te asigur că va fi în mîini bune, răspunse automat profesorul, tot gîndindu-se, înnebunit: „De unde aş putea să împrumut urgent vreo douăzeci de mii de lei să joc pe Venus?”

— De aceea ţi-am telefonat dumitale şi am îndrăznit să te invit deseară la masă. Mi se pare că domnii aceştia au mers prea departe, încercînd să corupă cel mai corect arbitru, continuă

Leonidas cu un tremur continuu de revoltă în glas.

— Sigur, sigur. Cazul e extrem de grav, îşi dădu importanţă Vasile Grămadă, şi necesită o cît mai amplă examinare. De aceea, cred că totuşi ar trebui să ne întîlnim deseară. Da, da, exact. Voi renunţa la recepţia de la ambasadă şi voi veni. Metodele astea întrebuinţate în sport au început să mă îngrijoreze, dragă. Unde zici să ne întîlnim?

— La Luzana, coane Vasile.

— Excelent. La cît?

— Îţi convine la nouă?

Profesorul Vasile Grămadă bîrîi ceva cîteva clipe în receptor ca un bondar, pentru impresie, apoi acceptă.

— La nouă? E o oră foarte potrivită. Foarte bine. Salutare, Leonidas. Adresîndu-mi-te mie, ai făcut cel mai înţelept lucru. Eu, mă auzi tu, voi asana bălăriile care au inundat arenele sportului autohton. Eu! Vasile Grămadă!

După ce trînti receptorul în furcă, profesorul rămase pe gînduri, muşcîndu-şi enervat între dinţii de aur degetul arătător.

„N-am încredere în ăsta! conchise el. Şi mai ales că lui Leonidas prea i s-a dus buhul că e corect. Corectitudinea e haina de gală a escrocilor. Cît o fi încasat Leonidas pentru meciul de mîine? Şi vine la mine să-mi vîndă piei uscate de curcă!”

Profesorul Vasile Grămadă îşi măsură cu paşi mari pardoseala încăperii. Va reuşi deseară, la Luzana, să afle suma? Va reuşi să-l tragă pe

Leonidas de limbă? Cît o fi umflat grecul? Ce rost avea altfel să-i telefoneze? Tocmai lui! „M-a pus în gardă. I-a fost frică de singurul om cinstit din angre-najul ăsta de escroci. Şiret, caţaonul! A mizat pe antipatia mea faţă de sanitarul Lobodă!”

Profesorul bătu cu pumnul în birou, atît de tare, încît săriră în sus mai multe medalii sportive în jurul călimării.

„Mulţi se îmbogăţesc! Mulţi au descoperit în sport o fertilă mină de aur. Mulţi prin sport ajung demnitari. Numai eu, cel mai deştept dintre ei, am devenit colecţionar de medalii, diplome şi fotografii! Staţi, fraţilor, nu vă pripiţi, e timpul să asaltez şi eu această Californie!”

Profesorul avea dreptate. Pereţii apartamentului său erau tapetaţi cu medalii, diplome şi fotografii sportive, ca un muzeu. Trofee care o înnebuneau în primul rînd pe portăreasă:

„Conaşule, de ce ţii ’mneata alămurile astea pe pereţi? Numa’ ca să le şterg eu de praf în fiecare zi? Sînt prea multe, zău! Mai daţi-le încolo!”

„Femeie, bate-te peste gura aia proastă! Astea constituie averea unui om cinstit. Cinstea şi onorabilitatea se răsplătesc în viaţă nu cu blocuri şi palate, ci cu tinichele de astea!”

Foarte puţin convinsă, portăreasa strîmba din nas. Ea îşi aducea foarte bine aminte că domnul cumpărase acum trei luni cîteva decoraţii, pe care le adusese acasă în jurnal de la un magazin cu şepci şi uniforme în vitrină.

Cum, cinstea s-o fi cumpărînd şi de la magazin? Şi chiar la kilogram?

În al doilea rînd, medaliile, diplomele şi fotografiile spor-tive constituiau, pentru cei care se rătăceau în apartamentul profesorului, plicticoase explicaţii. El îşi apuca vizitatorul de după talie, ca pe o logodnică, şi purtîndu-l prin faţa fiecărei tinichele, îi servea, cu lux de amănunte, explicaţiile necesare.

„Asta e poloneză. Mi-a agăţat-o pe piept cu mîna lui chiar primul-ministru, după meciul România – Polonia. Frumoasă, nu? Dacă observi, are un leopard pe ea.”

„Asta e mexicană. De la campionatul mondial de fotbal. La Montevideo, cînd am bătut echipa Mexicului cu 4-1.”

„Uite şi fotografia asta. În gară cu echipa la Lyon. Mă, vezi? Eu sînt ăsta cu ochelari.”

„O diplomă de la concursul de schi de la Predeal.”

„Îţi place asta? E de la Balcaniada de atletism.”

Trecînd prin faţa atîtor medalii, credeai că te afli în casa unui extraordinar campion care şi-a biruit adversarii pe toate tărîmurile sportului şi, uitîndu-te de la medalii la posesorul lor, rămîneai cam perplex.

Ce palide satisfacţii ale unei vieţi închinate sportului!... Medaliile, diplomele sau fotografiile nu-l mulţumeau însă pe profesor, cum se întîmpla, de exemplu, acum, după acest telefon.

Completîndu-şi toaleta, foarte nervos, pe el îl obseda acelaşi gînd: Cît o fi luat grecul? Va reuşi, deseară, să-l des-coasă?

Îşi mai verifică o dată ţinuta vestimentară şi părăsi în grabă apartamentul său tapetat cu medalii. La ora asta băieţii îl aşteptau în faţa blocului şi el dăduse totdeauna dovadă de punctualitate excesivă în viaţă. Coborî scara cu paşi destul de zvelţi pentru kilogramele sale.

Băieţii erau acolo. Îl aşteptau cu ţigările în colţul gurii, consultînd pagina de hipism a „Gazetei sporturilor”, deoarece era zi de curse.

— Bună dimineaţa, băieţi.

— Bună dimineaţa, maestre.

— Ce facem, flăcăilor?

— Mergem mai întîi la frizer, maestre. Acolo concepem planul de bătaie.

— E în regulă. Avem ceva cai azi?

— O martingală sigură pentru noi, spuse cel mai bondoc dintre ei. Nu te lăsăm, maestre, dacă n-arunci pe ea măcar o mie.

Băieţii îl susţinură pe profesor de braţe, traversîndu-l cu multă grijă, aşa cum se traversează de obicei orbii.

— Ai emoţii, maestre, pentru mîine?

— Aiurea! Sînt şi eu într-o formă mai teribilă decît Ri-pensia!

— Ei, dar cum dracu’ facem noi? se plînse tot cel bondoc. Am vrea mîine să stăm pe lîngă dumneata, la microfon, şi am vrea să-ţi auzim şi vocea la radio.

— Nu, băieţi. Staţi lipiţi de mine. Dau prima mare bătălie la microfon şi voi să nu fiţi lîngă mine? Se poate?

— Imposibil! răspunseră toţi trei în cor.

Căci dacă Bică Beilis îşi avea elevii săi la „Gazeta sporturilor”, nu este mai puţin adevărat că şi profesorul Vasile Grămadă se bucura totdeauna, cu un devotament canin, de prezenţa acestor trei ciraci.

„Băieţii” lui Vasile Grămadă întreceau în această privinţă orice aşteptări. Consideraţi de maestrul lor secretari, „băieţii” prestau pentru el, cu entuziasm, orice serviciu. Îl aşteptau dimineaţa în faţa blocului, îl conduceau seara acasă, îi rezolvau corespondenţele, îl însoţeau la frizer sau la baia de aburi, la meciuri, la Federaţie sau pe culoarele ministerului, îi cumpărau ţigări, îi transcriau articolele, sau, cînd maestrul, era bineînţeles grăbit, i le scriau chiar ei, căci linotipul nu te aşteaptă niciodată să-ţi pice din senin inspiraţia. Gurile rele susţineau chiar cu tărie că autorul articolelor sale trebuia întotdeauna căutat printre cei trei ciraci.

Minciuni! Rareori cînd maestrul era grăbit, el arunca o vorbă în vînt: „Băieţi, nu mi-am terminat articolul, puneţi-l voi la punct”. Cei trei evanghelişti, cum îi poreclise lumea sportivă, se aşezau imediat pe lucru şi rezultatul era evident: articolul se cunoştea de la distanţă că nu fusese scris de maestru, deoarece avea şi miez. Pe vîrfurile condeielor tinerilor evanghelişti mijea,

din abundenţă, roua talentului. Profesorul Vasile Grămadă se pricepuse să-i aleagă.

Redactînd pagina sportivă a unui ziar de seară, maestrul îi selecţionase cu grijă, fixîndu-se asupra acestor trei. Şi, deşi pagina purta deasupra, într-un chenar vizibil, următoarea manşetă:

ACEASTA PAGINĂ APARE SUB DIRECTA SUPRAVEGHERE A PROFESORULUI VASILE GRĂMADĂ

preocupări: prima, să şi schiţeze citeodată articolul în linii generale verbal, a doua, să citească seara, foarte mîndru, pagina tipărită, şi a treia, şi cea mai importantă, o dată pe lună să încaseze leafa pa-ginei. Trei sferturi din sumă o încasa el şi restul îl împărţea cu părintească evlavie:

„Băieţi, în viaţă ca să parvii trebuie să te ţii după un om capabil. Voi mă aveţi pe mine. Nu-mi daţi drumul. În curînd voi fi departe. Eu nu mă mulţumesc cu puţin: dacă ajung eu, şi voi o să fiţi la dreapta Tatălui. Trei evanghelişti are nea Vasile Grămadă. Numai trei! Voi, băieţi, aveţi un viitor strălucit în faţă. Nu-mi daţi drumul! Ţineţi-mă bine!”

Şi băieţii, care printr-o izbitoare coincidenţă purtau chiar nume de evanghelişti – Marcu, Luca şi Matei – se ţineau ca scaiul de maestru.

Marcu era scund, Luca deşirat şi Matei croit dintr-o suprapunere de anvelope. Între ei, profesorul Vasile Grămadă, cu statura lui mătăhăloasă, avea într-adevăr un aspect impresionant de maestru.

Evangheliştii cîteodată chiar îl flatau:

„Cîteodată, maestre, semănaţi cu poetul Ion Minulescu.”

Profesorului îi plăcea comparaţia.

Cînd intrară în frizerie, patronul strîmbă din nas. În fiecare dimineaţă, aceeaşi figură: se bărbierea numai profesorul şi ceilalţi trei ocupau, picior peste picior, indiferenţi şi gravi, scaunele. Clienţii frizeriei aşteptau în picioare şi ăştia se lăfăiau pe scaune. Şi tot ca în fiecare dimineaţă, patronul mîrîi spre ei:

— Domnii se servesc?

— Nu! Se serveşte numai maestrul, noi ne servim la domiciliu. Aici concepem, ne inspirăm!

În timp ce obrazul maestrului se acoperea cu stratul gros al clăbucului de săpun, „băieţii” pufăind din ţigări comentau aprins meciul de mîine.

— Va fi un meci tare, cîinos! fu de părere Marcu.

— Mi-aş paria toţi bănuţii pe şansa Ripensiei! spuse Matei, care avea în sînge patima tuturor jocurilor de noroc. O, dacă aş avea de unde să împuşc cîteva sute!

— Ce mai aştepţi? Fă-o, dacă o să găseşti un nebun să-ţi primească banii! Ripi are o şansă atît de detaşată, încît, pa-riorii nu sînt nebuni să-şi piardă banii, argumentă Marcu, şi în sprijinul afirmaţiei sale cită pe loc şi părerea maestrului.

Ca un Dalai-Lama supus unei operaţii faciale de mare importanţă, maestrul aşteptă cîteva clipe ca degetele frizerului să i se

dezlipească de nas şi apoi, întorcînd spre evangheliştii săi o jumătate de obraz trandafiriu, eliberat de clăbuci, de-cretă:

— Nu ştiţi nimic.

Cei trei evanghelişti săriră ca pe arcuri:

— De ce, maestre?

Dar era prea tîrziu. Degetele apucaseră din nou nasul maestrului în menghina lor necruţătoare. Băieţii fură nevoiţi să aştepte pînă cînd proeminenţa facială a profesorului fu eliberată şi de-abia atunci îndrăzniră să întrebe din nou:

— De ce, maestre?

— Pentru că mîine, la Venus, va izbucni un scandal monstruos.

— Cum? Ce scandal, maestre?

— Voi mă cunoaşteţi! Totdeauna sînt informat! Mîine, la Venus, se încearcă o lovitură. Dacă reuşeşte, nu te-aş sfătui să arunci banii pe culorile Ripensiei, măi Matei!

— Cum, adică, Venus să...

Dar degetele frizerului trăgeau din nou, spre desperarea evangheliştilor, de nasul maestrului, ca de o clanţă încăpăţînată care nu vrea să deschidă uşa.

CAPITOLUL IV

Cîrîietorile Împăratului Gavrilă

Şeful de cabinet al prefectului avea dreptate să fie în nervi. Ca niciodată, solicitatorii

de audienţe se îmbulzeau în biroul său asemenea unei hoarde sălbatice.

De pe fotoliul de piele, ridicîndu-se şi lăsîndu-se pe arcurile moi, ca într-un exerciţiu de gimnastică, şeful de cabinet încercă zadarnic să explice tuturor că domnul prefect este astăzi în imposibilitate de-a primi audienţe.

I se vîrau sub nas, ostentativ, scrisori de recomandaţie, sau cîte un glas ţanţoş îl plesnea în plin obraz:

— Comunică-i că aşteaptă Condurescu. Ştie dînsul. Nepotul ministrului de la agricultură.

Sau:

— Chiar dînsul mi-a fixat oră azi la unu. Mă aşteaptă. Sînt din partea deputatului de Vlaşca.

Sau:

— Domnule şef de cabinet, ce înseamnă asta? Pentru mine „este” precis domnul prefect. Nu mă cunoşti? Am fost şi alaltăieri la el. Cumnatul generalului Condeiescu, de la Pa-lat...

Sau cîte o doamnă, împrăştiind, în jurul preţioasei ei făpturi, efluvii îmbătătoare de „Mitzuko”.

Asudat, stacojiu la faţă, şeful de cabinet dădea o luptă titanică, apărîndu-şi patronul de incomodanţii invadatori cu vorbele, cu braţele, chiar cu pumnii, bătînd autoritar în birou:

— Domnilor, doamnelor, vă rog, insistaţi în zadar. Astăzi, sîmbătă, domnul prefect nu primeşte. Nu vreţi să înţelegeţi? E ordinul domniei sale. Mîine, domnul prefect are meci. Meci mare, important! Vă rog, menajaţi-mă!

Din cînd în cînd, o sonerie îl chema pe asudatul şef de cabinet dincolo de uşa capitonată. Atunci el îşi îndrepta, în mare viteză, ţinuta vestimentară şi se repeza bolid înăuntru. În cîrca lui, treizeci de capete curioase, într-o manevră de strivire reciprocă, un adevărat ***mele*** de rugbi, încercau să surprindă, prin deschizătura uşii, măcar un ochi al prefectului, măcar trei centimetri din sfîrcul mustăţilor dinăuntru. Însă nu se putea surprinde nimic.

Din nou apărea asudatul şef de cabinet şi din nou cele treizeci de persoane auzeau aceleaşi avertismente desfăşu-rîndu-se în evantai:

— Domnilor şi doamnelor! Aşteptaţi în zadar. Astăzi, sîmbătă, domnul prefect, nu pri-meşte! E supraaglomerat. Sîntem asfixiaţi de alte probleme.

Şi, ca argument definitiv şi suprem, domnul cel stacojiu se lovea cu latul palmei peste armonica frunţii sale chinuite.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu înţelegeţi că domnul prefect are mîine meci?

Cîte un solicitator de audienţă, mai dîrz, nu se lăsa convins chiar în faţa unui argument atît de hotărîtor.

— Totuşi, domnul prefect se află acolo, în cabinet. De ce nu ne anunţi?

Din obrazul funcţionarului mustea sudoarea ca dintr-un burete. Hotărît lucru: n-avea darul convingerii.

— Dumneavoastră n-aţi auzit că m-a sunat adineauri? N-aţi văzut că am fost la dînsul?

Domnia sa aşteaptă, din moment în moment, un important curier şi dumneavoastră îi daţi zor să vă primească! Nu insistaţi, căci este inutil.

Importantul curier pe care îl aştepta prefectul era doctorul Lobodă. Din zece în zece minute, Împăratul îşi suna şeful de cabinet şi întrebarea lui sfîrîia nerăbdătoare, stereotipă, ca un fier ars în carne vie:

— N-a venit încă doctorul Lobodă? Ce dracu' face şi ăsta?

— Încă nu, domnule prefect!

Cînd doctorul Lobodă îşi făcu, în sfîrşit, apariţia pe la ora unu şi jumătate, şeful de cabinet tîşni de pe fotoliul de piele drept în braţele lui, ca un „hopa Mitică".

— Hai, monşer, unde-ai hoinărit pînă acum? A întrebat de patruzeci de ori de dumneata pînă acum! E nervos. Intră odată. Vrei să facă o criză?

Solicitatorii de audienţe, rămaşi încă pe redute, cu încăpă-ţînare, se retraseră respectuoşi lateral: care va să zică dumnealui era personajul aşteptat cu atîta nerăbdare.

Totuşi, după ce uşa capitonată se închise în spatele acestui personaj important, ei tot continuară să-l piseze cu întrebările:

— Şi după dînsul cred că o să ne anunţaţi!

Şeful de cabinet nu le mai răspunse. Trăgea adînc din ţigară şi privea lung, preocupat, pe fereastră acoperişurile clădirilor de parcă le-ar fi inventariat.

Între timp, dincolo de uşile capitonate, se petrecea următoarea scenă:

Împăratul îşi primi importantul său curier cu o interjecţie de amploarea şi efectul unui glonţ dum-dum.

— Ei? Ce dracu'? Ce făcuşi?

Doctorul Lobodă se retrase instinctiv un pas şi îşi plecă grumazul.

— Măria ta, e bine. E neînchipuit de bine!

— Cum adică?

— Am fost şi colo, şi dincolo. Peste tot. Am acoperit tot terenul ca un inter rătăcitor.

— Fapte!

— Şi la „Gazeta sporturilor", şi la Leonidas, şi la bucme-cheri!

— Ei? Şi? Rezultate, nu vorbe!

— Bică Beilis poate fi socotit al nostru. L-am cărat cu forţa şi la teren, pe Venus. A discutat şi vicele cu el. Conversaţie amicală. Fără îndoială, poate fi socotit al nostru. L-am îmbrobodit!

— Ce înseamnă asta: „poate fi"? Este sau nu este al nostru? Contăm pe el? Mîine, cînd o să deschid gazeta, să mă înfurii din nou? Ştii că am tensiune! Pînă cînd trebuie să mă mai împiedic, în presă, de fandosiţi d-ăştia?

Doctorul se răsuci o clipă, înşurubîndu-se parcă în parchet.

— Înălţimea ta, Bică e al nostru. A luat şi interviuri băieţilor. Mîine apar. Vă roagă chiar prin mine să răspundeţi la o întrebare pentru gazeta de mîine. Răspunsul va apărea în cap, pe pagina întîia, cu litere de o şchioapă.

— Adică? Nu înţeleg!

— Pronosticul măriei tale!

— Aha! Pricep.

Împăratul se înfundă în fotoliu, îşi frecă cu degetele de cîteva ori mustaţa, de parcă acolo ar fi fost centrul înţelepciunii sale, se gîdilă sub guşă şi, proptindu-şi cotul drept pe birou, scrise, pe o coală ministerială, cu litere late, răspunsul său ca o definitivă sentinţă:

BĂIEŢII MEI VOR CÎŞTIGA ACEST CAMPIONAT

Dedesubt se iscăli greoi, nervos, asemenea plutonierilor majori de administraţie, încît din peniţa stiloului îi săriră pe de lături cîţiva porci de cerneală.

— Să i-o dai lui Bică şi avertizează-i pe ăştia de la gazetă să-şi vîre odată minţile în cap! Ce mă-sa vor? Le dau bani, îi îndop cu orice. De nu, telefonez la Interne şi-i suspendă!

— Am înţeles, să trăiţi!

— Şi celălalt?

Doctorul săltă puţin dintr-un umăr, cam a pagubă.

— Se lasă greu. Însă în cele din urmă tot îl conving. Mai am înainte o jumătate de zi şi o noapte.

Împăratul consultă elegantul său ceas-brăţară.

— Pînă la ora asta trebuia convins, doctore. Lucrezi domol. Banii i-ai jucat?

— Înălţimea ta... nici o grijă... Şapte sute de mii am jucat azi, şi mîine, înaintea meciului, restul. Pe Venus! Să nu se simtă chiar aşa, că jucăm tot pe echipa noastră. Mai discret.

— Băieţii? Ce fac băieţii?

— Au lucrat la antrenament, i-am urcat apoi în maşină şi i-am expediat pachet la Snagov. Ar fi fost recomandabil să fiu şi eu acolo cu ei, însă încurcătura asta penibilă cu Leonidas...

Ochii Împăratului Gavrilă se rotunjiră, cuprinşi subit de o neţărmurită voluptate, de parc-ar fi vorbit despre mesele de joc ale tripourilor sale, nu despre nişte jucători de fotbal.

— Au lucrat frumos golanii la antrenament?

— Măria ta, splendid! îi răspunse, cu şira spinării tot încovoiată, doctorul Lobodă.

— Înainte de meci vreau să le vorbesc. Să le dau aripi, să-i înflăcărez...

— Nici nu se poate altfel, măria ta. Vorbele înălţimii tale îi vor îmbărbăta şi băieţii vor ieşi pe teren ca nişte fiare. Vai de picioarele ripensiştilor!

— Eu cred că ar trebui introdus şi Mălăieru. Joacă bine băieţii, dar trebuie şi unul care să cosească.

— Aşa e! O să vorbesc cu Pedalescu. E şi părerea lui de altfel.

— Ce zic băieţii de primele promise? Mulţumiţi, hai?

— Cum nu s-a mai pomenit în toată istoria fotbalului nostru.

— Este? Sînt generos!

— De ce mai întrebaţi? Dar şi ei... vă declar eu, doctorul Lobodă, pe cinstea şi pe conştiinţa mea de medic, că vă iubesc ca pe un părinte. Vă idolatrizează! N-am auzit încă jucători, şi eu am trecut prin numeroase cluburi, să vorbească atît

de entuziasmaţi, cu atîta dragoste şi devotament de preşedintele lor.

— Serios, doctore? Sînt chiar atît de iubit şi atît de popular? Ar trebui să se ştie asta la Palat! Mai spune-o! Difuzeaz-o mai departe! Să audă toţi!

— Pe conştiinţa mea de medic!

— Atunci, după meci, în afară de prime, le mai dăm golanilor cadou şi cîte un ceas. Din ceasurile alea confiscate! Sînt băieţi buni, doctore! Buni şi aduc părăluţe cu picioarele lor! Este?

— Înălţimea ta, ce să mai vorbim, sînt mai aducători chiar decît hipodromul cu grăjdarii lui! Ăia mai trag mîrţoagele şi ne mai fac cîte o figură. Ăştia, pîinea lui Dumnezeu! Unu’ şi unu’!

Prefectul se învîrti de cîteva ori împrejurul somptuosului său birou de stejar masiv, examină tapetul pereţilor, cu mîi-nile la spate şi, aducîndu-şi aminte de ceva, se întoarse spre doctorul Lobodă, care aştepta cu umerii aduşi, într-o atitudine de plecată supunere.

— Asta e! Nu reuşeam să-mi amintesc. Mă frămînta ceva şi nu-mi aminteam. Cum stăm cu galeria?

— Venus are galerie proprie. Matache, Berzii, Buzeşti, Gara, Splaiul! Apoi, nu trebuie să uitaţi că meciul se joacă în Capitală şi bucureştenii, mulţimea de gură-cască, cei care nu pariază şi vin la meci din entuziasm îşi vor susţine reprezentanta. Or să-i aplaude pe ripensişti?

Categoric, nu! Doar e şi meciul Bucureşti – Timişoara, nu numai Venus – Ripensia!

— Dragul meu doctor, asta nu se poate prevedea. Mie mi-a plăcut întotdeauna în viaţă să contez pe oamenii mei. Siguri. Precişi. Ai mei. Siguranţa mea. Unde e siguranţa mea? Unde sînt agenţii mei?

— Aveţi perfectă dreptate. Să închiriem atunci nişte băieţi pentru galerie. Să zicem, cinci sute. Compacţi, puşi pe răgu-şeală şi rupere de palme. Ajung cinci sute.

Împăratul, cu mîinile la spate, generalisim în ajunul marii bătălii, traversă încăperea de-a lungul şi de-a latul. Gîndea. Doctorul însă îi urmărea atent pantofii de lac afundîndu-se în iarba covorului persan.

În cele din urmă, Împăratul hotărî, tăind aerul cu palma în felii geometrice:

— N-am încredere.

— În galeria închiriată, măria ta?

— Exact! Vezi tu, doctore, ăia umflă paraua şi pe urmă tot timpul meciului mănîncă seminţe. Nu eşti psiholog, doctore. Mie îmi trebuiesc nişte oameni devotaţi. Nouăzeci de minute să urle încontinuu, fără pauze: Hai tu, Venus! Hai tu, Venus!

— Îi avem pe venusişti, măria ta!

— N-ajung! Doresc o galerie impozantă. Ceva măreţ. Nemaipomenit. Un infern de voci susţinîndu-mi băieţii! Nu-ţi dai seama? Aici e capital la mijloc! Bani! Să pierdem banii?

Din nou Împăratul parcurse cu paşi mari covorul şi deodată pantofii de lac, ca două libărci negre, se opriră brusc. Atunci doctorul Lobodă îşi ridică privirea de la bombeurile lor în sus, sărutînd parcă admirativ dunga pantalonilor, nasturii hainei şi nodul de la cravata măriei sale. Prefectul găsise o soluţie.

— Doctore!

— Măria ta!

— Doctore, finii mei!

— Care fini, măria ta?

— Cum care, doctore? Am în toată ţara şase mii două sute de fini. Pe unde m-am oprit, am cununat şi am botezat. Noi, doctore, respectăm tradiţiile strămoşeşti.

— Şi ce să facem cu ei, măria ta? Sînt împrăştiaţi în toată ţara. Cu ce să aducem atîta puhoi şi cînd?

— N-avea nici o grijă, doctore. Contăm pe Capitală. În Bucureşti am o mie două sute de fini. Capital uman de primă mînă!

Doctorul Lobodă schiţă o grimasă de nedumerire.

Împăratul, la rîndul său, apăsă pe una din multiplele sonerii şi, prin deschizătura capitonată a uşii, apăru capul stacojiu şi mereu asudat al şefului de cabinet.

— Adresele finilor mei. Capitala! Tabelele imediat!

Şeful de cabinet se îndoi în arc, aproape să sărute covorul.

— Imediat. Lista e la comisarul Căplescu.

Şeful de cabinet dispăru cu o viteză fantomică şi tot atît de vertiginos îşi făcu apariţia cu un pomelnic în mînă.

— Sînt toţi?

— Toţi. O mie două sute patru.

— Pe sectoare?

— Da, să trăiţi!

Şeful de cabinet aştepta în poziţie cazonă de drepţi, cu călcîiele lipite şi cu răsuflarea închisă ermetic parcă cu o cheie yale.

Dar, de data aceasta, Împăratul se adresă autoritar docto-rului Lobodă:

— Doctore, telefonează imediat lui Pedalescu să trimită la prefectură, pînă la trei, o mie două sute patru invitaţii. La peluză. Îi plasăm la peluză, într-un anumit sector. Toţi la un loc. Compacţi! Să se audă bine şi clar, ca şi cum ar fi corul de la Domniţa Bălaşa.

— Am înţeles, măria ta.

Apoi, Împăratul se adresă şefului de cabinet, ordonîndu-i:

— La trei şi jumătate patru motociclişti împart invitaţiile personal în mîinile finilor mei, comunicîndu-le atît. Notează!

Şeful de cabinet scoase din buzunar un blocnotes şi se năpusti cu creionul asupra primei pagini.

„Naşul ăla mare vă trimite invitaţia asta la meciul de mîine. Atenţie şi subliniat! Naşul mare o să fie cu ochii numai pe voi. Tot timpul, atenţie mărită, să strigaţi: Hai tu, Venus! Hai tu, Venus!

Naşul ăla mare nu admite să stea vreunul din voi cu gura închisă nici un minut!”

Împăratul se uită, surîzînd, la doctorul Lobodă.

— Ce zici, doctore? E o idee!

— Minunată! Magnifică!

— În ăştia am încredere. Siguranţa mea! Ăştia îşi vor lăsa palmele băşicate pe teren. Finii mei, doctore!

Şi, ca şi cînd în capul său se înfiripa alt plan măreţ, Împăratul începu din nou să mărşăluiască pe covor, aşa cum îl văzuse pe Mussolini în ultimul jurnal de cinematograf.

— Încă una! Îmi încolţeşte în minte altă idee! Staţi aşa! Nu mişcaţi! Un moment!

Şeful de cabinet şi doctorul Lobodă întinseră capetele, cu respiraţia oprită, aşteptînd parcă să prindă din zbor, aşa cum cîinii prind un ciolan, noua idee a Împăratului.

Într-un tîrziu, rumegîndu-şi parcă ideea, prefectul se răsti spre ei cu aceeaşi autoritate de patron:

— Cîrîietori! Asta e! Numaidecît cîrîietori! Cei doi ridicară din umeri, buimaci. Cîrîietori! Am văzut eu la un meci universitar, cînd am fost cu Carol la Londra, galeria înarmată cu cîrîietori.

— De unde să luăm cîrîietori?

Şeful de cabinet se uită ridicînd din umeri spre doctor, ca la un colac de salvare în plin naufragiu, doctorul privi perplex la rîndul său spre şeful de cabinet.

Împăratului i se părea ideea lui colosală. Altfel n-ar fi zîmbit atît de radios şi nu şi-ar fi mîngîiat cu atîta tandreţe vîrfurile mustăţii.

— Fiecare fin de-al meu trebuie să aibă mîine la meci cîte o cîrîietoare în mînă! Cum s-o auzi în arenă un glas: „Hai tu, Ripensia!”, să intre în funcţiune automat cîrîietorile!

Doctorul îndrăzni, timid, cu glasul pe jumătate stins:

— Dac-am fi ştiut cu o zi înainte, le comandam la un tîmplar. Azi, sîmbătă, mîine duminică, e cam tîrziu, măria ta!

Împăratul însă nu admitea să fie contrazis. Congestionat brusc de mînie, el urlă îndreptînd spre uşă un deget cît un debreţin:

— Am nevoie mîine la teren de o mie două sute patru cîrîietori! Am zis! Mama voastră de birocraţi! O mie două sute patru! Din pămînt, din iarbă verde! Ce vă zgîiţi la mine? Ciubucul – ciubuc, intervenţiile – intervenţii, dar cînd e vorba de o treabă serioasă, nu sînteţi în stare! Afară! Marş după cîrîietori! Nu mai vreau o mie două sute patru! Dublu, nepricopsiţilor, dublu! Două mii patru sute opt! Cînd oboseşte omul cu dreapta, să învîrtească imediat cu stînga! „Per-petuum mobile” nouăzeci de minute!

Şeful de cabinet îndrăzni şi el să bîiguie:

— E o imposibilitate, măria ta! Ce tîmplar poate să confecţioneze pînă mîine atîtea cîrîietori?

Din ochii rotunzi ai prefectului scăpărară atunci scînteile indignării ca artificiile dezlănţuite ale unui pom de Crăciun.

— Nu un tîmplar. Cinci, o sută, să lucreze pe brînci, pînă mîine la trei să le am gata! Voi nu vă daţi sama că aici sînt interese mari în joc? Nu e vorba numai de un meci. Sînt bani la mijloc, popularitate şi Palatul! Vreau să afle Palatul cum ştiu să regizez eu şi să conduc mulţimile!

Capul murat de sudoare al şefului de cabinet se frînse, proptindu-se în bărbie ca al unei găini moarte.

— Am înţeles, domnule prefect! Prea bine, domnule pre-fect! La trei vor fi gata cîrîietorile. Unde se vor preda?

— Unde? La teren! La intrare! Tot Împăratul continuă, marţial: Cîrîietorile se predau la poarta peluzei. Cum apare un fin de-al meu şi arată invitaţia, i se dă în schimb o cîrîietoare cu avertismentul: „Naşul ăl mare vă ordonă să nu întrebuinţaţi numai cîrîietorile. Nouăzeci de minute să vă amorţească mîinile de atîta învîrtit şi să nu vă tacă fleanca o clipă măcar!”

— Am înţeles, măria ta! aprobă doctorul Lobodă. Dar în gîndul său se cruci: „Ptiu, fi-ţi-ar cîrîietorile de rîs să-ţi fie! Cînd or auzi ăia de la Venus că trebuie să stea la poartă şi să împartă şi cîrîietori...”

Împăratul îşi frecă mîinile. Era mulţumit de ideile sale atît de originale. Zîmbea acum.

Parcă îi trecuseră şi furiile.

— Acum sînteţi liberi, spuse el. Tu, doctore, îmi telefonezi între şapte şi opt, acasă.

Doctorul Lobodă îşi suci gîtul în guler şi îndrăzni, timid, să-şi formuleze o dorinţă:

— Măria ta, poate după-amiaza voi fi nevoit să alerg după Leonidas. Aş avea nevoie de o maşină. Pot lua una?

— Ce mai întrebi?

— Mulţumesc, măria ta!

Pe obrazul doctorului înflori surîsul satisfacţiei.

Nu acelaşi lucru s-ar fi putut spune şi despre obrazul şefului de cabinet, care din stacojiu deveni de culoarea arăturii.

Cînd şeful de cabinet al prefectului închise în urma sa uşa capitonată şi fu întîmpinat de cele treizeci de capete ale solicitatorilor de audienţe şi de aceeaşi întrebare: „În fine, ne primeşte acum?”, nefericitul nu mai reuşi să-şi menţină echilibrul nervilor şi răcni spre hidra celor treizeci de solicitatori:

— Unde găsesc eu, pînă mîine la trei, două mii patru sute opt cîrîietori? Cine îmi confecţionează mie, pînă mîine la ora trei, două mii patru sute opt cîrîietori? Cîrîietori, aţi auzit? Cîrîietori!

Ca prin minune, hidra celor treizeci de capete se strînse lîngă un perete şi începu să se prelingă spre ieşire, evacuînd, speriată, încăperea.

Cîrîietorile Împăratului se dovediră salutare.

Dar dacă şeful de cabinet, pămîntiu la faţă, începu să dea desperat telefoane după tîmplari, ameninţînd şi înjurînd, doctorul Lobodă, fluierînd o şansonetă lansată de curînd la Al-hambra, coborî scările prefecturii, răspîndind din făptura sa bucălată parcă aburi de fericire şi optimism.

El se opri în faţa unui ***Packard*** din curtea prefecturii şi îi suflă mieros şoferului:

— Pînă deseară la opt, eşti al meu!

Acesta îi zîmbi cu un aer de complicitate şi coborî de lîngă volan, deschizîndu-i portiera. Îi plăcea doctorul Lobodă, fiindcă era un tînăr foarte vesel, care povestea fără întrerupere anecdote piperate.

Cu el în maşină, nu te plictiseşti niciodată, pe cînd cu Împăratul nu e chip să scoţi o vorbă sau să legi o discuţie. Nu mai departe decît azi-dimineaţă, domnul doctor l-a bătut pe umăr:

„Ilie, tată, nu-i da viteză, ca să admirăm şi noi frumuseţile pămîntului!”

Şi, într-adevăr, nu numai că le admiraseră, dar nu trecuseră decît cîteva minute şi în luxoasa maşină a Împăratului se şi urcase o brunetă foarte elegantă şi foarte frumoasă. Divertismentul acesta l-a entuziasmat pe şofer. Stătuse la volan atît de mîndru, încît parcă el intrase în vorbă cu cocheta doamnă şi o invitase în maşină, nu doctorul Lobodă.

Acum era mulţumit. O viaţă ca asta are haz!

Se întoarse, deci, conspirativ spre doctor:

— La ordinele dumneavoastră!

Doctorul Lobodă se lăsă mai întîi cu tot spatele pe canapelele moi ale maşinii, ca şi cînd ar fi vrut să le verifice comoditatea, îşi aprinse o ţigară şi de-abia după aceea catadicsi să-i răspundă:

— Ilie, tată, să mergem mai întîi la Continental. Să mîncăm. Pe urmă la Capşa, să luăm un şvarţ şi să ne facem digestia, căci la ora patru ne întîlnim cu doamna de azi-dimi-neaţă şi trebuie să fim supli. Ţi-a plăcut, Ilie, tată?

Şoferul clătină admirativ capul deasupra volanului. Şi doctorul Lobodă îl încurajă, făcîndu-i cu ochiul.

Dacă rezultatul activităţii sale nu fusese tocmai satisfăcător, în schimb însărcinatul Împăratului se dovedise mai norocos în privinţa propriilor sale preocupări sentimentale, de loc neglijate.

După ce se întorsese destul de îmbufnat de la Leonidas, doctorul zărise pe fereastra ***Pakard***-ului silueta deosebit de atrăgătoare a unei brunete şi se înseninase brusc, ca şi cum Venusul ar fi luat campionatul, zdrobind la scor Ripensia. Curios, fermecătoarea pietonă îl observase mai întîi şi parcă dinadins perfectele ei picioare îşi încetiniseră mersul, apro-piindu-se de bordura trotuarului.

Fenomenul fiind foarte flatant pentru orgoliul său masculin, Lobodă procedase metodic şi vădit impresionat. Mai întîi, îşi potrivise nodul de la cravată, apoi îl bătuse discret pe umăr pe şofer şi, în cele din urmă, surîsese cuceritor spre

arătarea feminină, examinînd-o în acelaşi timp cu un ochi de veritabil expert în bijuterii de acest fel.

Pantofii trecuseră cu succes examenul. O adevărată fiică a Evei se cunoaşte după felul în care e încălţată.

Picioarele trecătoarei erau, de asemenea, minunate, iar ciorapii fini, de mătase, le accentuau perfecţiunea.

Rochia, dintr-un material subţire de vară, i se mula pe corp, reliefîndu-i elasticitatea formelor.

Poşeta trecuse şi ea, cu acelaşi succes, examenul, ca şi pantofii. Bustul doamnei semăna sub rochie cu un cap de ied pus pe joacă, umerii aveau maiestatea statuilor şi părul negru, bine pieptănat, orna un obraz pe care l-ar fi invidiat orice vedetă.

Doctorul, fiind în specialitatea lui, nu mai zăbovi: clasă mare! Clasă internaţională!

Sesizase şoferul şoptindu-i şmechereşte: „Iliuţă, tată, la pas, pe lîngă trotuar. Să facem prominca!”

Totul se petrecuse apoi normal, după tipicul clasic al acostării.

Doamna, se vedea cît de colo, făcea parte din lumea aşazisă bună. Din aristocraţie, adică. O femeie care nu se fîstî-ceşte cînd opreşte lîngă ea un ***Packard*** nu poate fi decît o „doamnă” din lumea „bună”.

De altfel, cînd doctorul Lobodă îi sărutase mîna atît de fină, cu degete subţiri, adorabila făptură, croită parcă din mătase şi puf, tolănită

fără nici un pic de intimidare pe canapeaua maşinii, se recomandă: „Doamna avocat Eliad”.

Examinînd-o pe furiş, doctorul Lobodă fusese nevoit să recunoască, plutind pe norii trandafirii ai celui de-al nouălea cer, că proaspăta sa achiziţie feminină întrece cu mult tot ce i se rătăcise în raza sa vizuală în ultimul timp.

„Unde să vă duc?” o întrebare el, reţinîndu-i, ca o pradă, degetele-i subţiri.

„În soare! rîsese ea, dezvelind, sub carminul buzelor, dinţii albi, sănătoşi, de animal tînăr. Ieşisem să mă plimb la soare.”

Doctorul îl bătuse pe umăr pe şofer.

„Ilie, cu o sută douăzeci pe oră spre Otopeni. Să furăm tot soarele pentru doamna Eliad, că peste o oră ne aşteaptă excelenţa sa!”

Şoferul virase brusc pe o stradă laterală.

La capul Podului, doctorul Lobodă îi oferise doamnei un „Pall-mall” şi, aprinzîndu-i ţigara, îşi lipise vîrful nasului de părul ei negru, care îi cădea ca o pelerină fără falduri pe umeri.

În dreptul Bufetului, ea îl întrebase:

„Ce număr ai la maşină, 314, nu? E ***Packard***, nu?”

Şi el, foarte uluit de această întrebare, chiar bănuitor, îi răspunsese afirmativ.

La arcul de Triumf, doctorul îi strecurase palma sub braţ. La Hipodrom palma i se căţărase de sub braţ, prieteneşte, pe după umăr.

La Fîntîna Mioriţei, nemaifiind în stare să-şi stăpînească curiozitatea, aceeaşi palmă

cuprinsese talia doamnei Eliad şi glasul lui de cotoi tomnatic îi miorlăise fierbinte în obraz:

„Vrei să-mi spui numele cel mic? Mititelul! Cum te răsfaţă lumea, sufleţelule?”

„Amuseţe, se alintase ea.

„Ce înseamnă asta?”

„Amuseţe. De la frumuseţe. Nu înţelegi?”

La Băneasa, în timp ce ***Packard***-ul despica în două un cîrd de gîşte, care se legănau, vrînd să traverseze şoseaua, el o sărutase pe Amuseţe. Ea nu se împotrivise de loc, ceea ce îl îndemnase pe doctor să repete figura cu o ferocitate de canibal.

Packard-ul devora asfaltul şoselei cu o sută douăzeci pe oră, dar lui Lobodă i se părea că pluteşte cu cel puţin trei sute. „Dac-o fi înnebunit Ilie?”

La întoarcere, o întrebase, curajos, dar cu destulă îndoială în suflet:

„La cît ne vedem după-amiază?”

Şi spre uimirea lui, Amuseţe îi răspunsese calmă, ca unui vechi logodnic:

„La cinci, doctore, la statuia Aviatorilor, fiindcă eu locuiesc foarte aproape.”

„Mă înţelegi, se scuzase el, am fi mîncat împreună, afară, în soare, cum vrei tu, dar mă aşteaptă la ora asta, prefectul.”

O depusese în acelaşi loc în care o întîlnise şi, rămas singur pe canapeaua comodă a maşinii, ştergîndu-şi cu batista de olandă buzele de ruj, doctorul Lobodă îşi hîţînase mecanic capul ca o paiaţă: „Ce pleaşcă pe capul meu! Ce pleaşcă! Şi tocmai acum cînd sînt atît de ocupat!”

S-ar fi consultat cu şoferul, dar se răzgîndi, încercînd el singur să găsească un răspuns la cele două întrebări, care îl sfredeleau în carne vie:

„M-o fi plăcînd într-adevăr? Sau a cucerit-o maşina?”

Şi, negăsind un răspuns acceptabil, doctorul Lobodă se urcă, cu capul vuind, spre cabinetul prefectului.

*

* *

Dacă mustăţile avocatului Eliad ar fi fost îndreptate în sus, întreaga lui înfăţişare ar fi schimbat totul. Avocatul Eliad ar fi semănat cu un căpitan antebelic de husari, sau chiar cu arhiducele Franz Josef la tinereţe. Dar mustăţile sale se curbau la vale, stufoase, blegi – două vrăbii intenţionînd să-i ciugulească parcă nişte boabe de mei din bărbie.

Cu astfel de podoabă plasată sub centrul feţei şi îmbrăcat în pijamaua sa gri, tărcată, ai cărei pantaloni se strîngeau burduf deasupra papucilor, avocatul semăna cu un şobolan scos dintr-o găleată eu apă.

Aplecat asupra farfuriei de supă, el sorbea zgomotos, in-troducîndu-şi lingura cu precauţie sub arcul de triumf pleoştit al mustăţilor.

De partea cealaltă a mesei, doamna Eliad, după ce refuzase supa oferită de jupînească, îşi admiră cu dispreţ soţul.

Neobservînd dispreţul ei, domnul Eliad sorbecăia haidu-ceşte, transformîndu-şi farfuria într-un bazin de înot al mustăţilor.

Deşi îşi găsise de lucru cu decolteul său, doamna nu mai reuşi să suporte acest zgomotos concert de strachină şi blid:

— Ţoancă mică! se încruntă ea. Pune, dragă, diapazonul. Îţi închipui că dacă sîntem numai noi doi la masă, îţi este permis să fii mitocan? Mereu, dragă, mereu! Trebuie să-ţi atrag mereu atenţia. Ce e la gura ta? Moara Ciurel?

Numitul „Ţoancă mică" îşi şterse mustăţile pleoştite, pe care broboanele de grăsime se coagulaseră ca nişte mărgele de ceară şi îşi privi observatoarea cu o mină atît de nenorocită, încît ar fi înduioşat şi o stană de piatră, darămite o soţie.

Lăsă de aceea bărbia în piept şi privi îndelung, umil, pe sub sprîncene, în timp ce deasupra capului, ca două urechi de iepure, îi răsăriră colţurile şervetului petrecut cuminte pe după gît.

— Dacă am poftă, micule! Sînt sănătos!

— Ce are pofta cu sorbecăitul! La vîrsta ta ar fi de dorit să înveţi să-ţi respecţi soţia, măcar la masă!

Numitul „Ţoancă mică" ridică sprîncenele cu umilinţă.

— Şi nu te respect eu? Vai de mine, se poate?

— Ce fel de respect e ăsta, că-mi perforezi timpanele...

— Păi, nu sînt eu de vină, ci mustăţile, micule!...

— Dă-le jos! Ţi-am spus de atîtea ori că eşti caraghios cu păpurişul ăsta sub nas. Şi mai ai pretenţia uneori să mă săruţi! Ei, nu, zău că eşti caraghios! Taci, te rog, taci că vorbeşti prea mult şi m-ai plictisit. O să plec două săptămîni la mama. Uite aşa!

Numitul „Ţoancă mică” clipi des, des ca Albă ca Zăpada în încurcătură, şi-şi acoperi pudic şi totodată protector, cu un colţ al şervetului, ruşinoasa podoabă.

Şopţi, scuzîndu-se, susurînd parcă:

— Cum s-o dau jos, micule? N-aş mai semăna cu mine. Cine m-ar mai lua în serios? O mustaţă, o barbă sînt mai mult decît o carte de vizită. Sînt în atîtea consilii de administraţie. De treizeci şi cinci de ani, de cînd m-a lansat papa în primele consilii, port mustaţa asta. Ea este ca un fel de blazon al familiei noastre. E firma mea. O firmă serioasă, care, slavă ălui de sus, aduce bănet. Să mă prostesc la bătrîneţe? Cum s-o dau jos?

— Nu te prosti atunci, dar serveşte supa cu mai puţină poftă!

— Mi-e foame, micule!

— Şi mie mi-e foame şi mănînc decent.

— Ai dreptate, îndrăzni numitul „Ţoancă mică”, dar tu nu serveşti niciodată supă. Nu înţeleg de ce o pui pe asta să facă în fiecare zi supe şi ciorbe. Nici eu nu mă omor după ele. Dar supă pe căldurile astea...

Doamna Eliad se repezi foarte arţăgoasă:

— A, nu-ţi convine! Ţi-e frică să nu-ţi strici silueta!

Avocatul păru destul de revoltat şi surprins în acelaşi timp.

— Ce siluetă, micule? Cu burta asta, de siluetă îmi arde mie?

— Las’ că ştiu tot. Nu mai face pe mironosiţa! Voi, ăştia cu mutre acre de călugăriţe şi trei straturi de burtă suprapuse...

Avocatul rămase cu lingura în mînă, prostit ca un dirijor înainte de-a începe marea simfonie.

— Ce ştii, micule?

— Tot. Mă înţelegi, absolut tot. Crezi că lumea n-are ochi, e oarbă? Şi n-are urechi, e surdă? O duci din aventură în aventură!

— Eu, micule?!

— Tu! Fiindcă eşti avocat recurgi acum la idioate argu-mente profesionale...

— Micule, nu mînia pe Dumnezeu! Ce aventuri?

Doamna Eliad preciză:

— Cu femei! Să fim clari!

— Eu, eu cu femei? Cum, micule, eu în afară de consilii, Nestor, tribunal şi Capşa, nu cunosc altceva!

— Inutilă conversaţie, fiindcă sînt lămurită. Mănîncă supa, însă mai atent, te rog. Adevărurile arhicunoscute nu le poţi dumneata cocoloşi...

„Ţoancă mică” sorbi de cîteva ori cu multă grijă din zeama rece a farfuriei şi nelăsîndu-l inima, cu ochii lăcrimoşi, îşi întrebă soţia iubitoare:

— N-ai tu, într-adevăr, încredere în mine? Pe ce să mă jur, micule, că în cinci ani de zile, de cînd ne-am luat, nu te-am înşelat niciodată?

Frumoasa doamnă Eliad îl scrută cu nişte ochi sticloşi, de vultur gata să-şi înhaţe prada.

— Ţoancă, juri tu?

— Pe ce vrei, micule?

— Că nu m-ai înşelat în cinci ani, niciodată? Niciodată? Nici cu ochii, nici cu urechile, nici cu nimic?

— Micule...

Atunci frumoasa doamnă Eliad îşi trecu palma peste frunte, ca şi cum ar fi intenţionat să-şi îndepărteze un nor care îi încercuise capul.

— Ce să fac, micule? Sînt geloasă! E defectul meu!

„Ţoancă" nu mai reuşi să-şi reţină un tremur duios care îi gîlgîia în guşă şi, scăpîndu-şi lingura în supă, se ridică de pe scaun, în pijamaua lui tărcată care-l făcea să semene atît de bine cu un şobolan murat, şi apropiindu-se de soţia lui, atît de geloasă, o mîngîie de-abia reţinîndu-şi lacrimile.

— Micule, nu mai fi geloasă! Eu sînt un om serios. Am eu timp...

Doamna Eliad tresări, furioasă:

— Va să zică, dac-ai avea timp...

Avocatul îşi muşcă mustaţa. O scrîntise. Ah, n-a învăţat nimic în atîţia ani de avocatură...

— Micule, eu mă exprim totdeauna prost. Cum, micule, aventuri îmi lipsesc mie? Tu eşti cea mai frumoasă aventură a vieţii mele. Unde să mai

găsesc eu o femeie ca tine? Judecă şi tu, bomboană scumpă!

— De aceea mă superi mereu? se alintă doamna Eliad.

Avocatul se topi din nou de duioşie.

Eu? Cu ce, micule? Nu-ţi cumpăr tot ce doreşti? Nu te îmbrac ca pe o regină? Ai tu nemulţumiri? Noi, Eliazii, am ştiut să ne purtăm cu soţiile noastre.

Doamna Eliad îi arătă farfuria de supă:

— Sorbecăi prea tare. E impardonabil!

— Iaca, nu mai mănînc supă. Eşti mulţumită?

— Ba s-o mănînci pe toată, ca să-mi dovedeşti că poţi să nu faci zgomot. Şi că eşti copilaş cuminte. Un bebeluş bun.

Domnul Eliad se îndreptă resemnat spre farfuria cu supă sleită şi, apucînd lingura, încercă s-o introducă sub arcul de triumf al mustăţilor cu o precauţie exemplară.

După ce sorbi şi ultima lingură, el se lăsă pe rezemătoarea scaunului şi zîmbi cu o satisfacţie de elev premiant.

— Ai văzut, micule? Ţoancă mică al tău merită un pupic?

— Bravo! îi reteză, scurt, entuziasmul frumoasa doamnă Eliad şi în loc de pupic îi schimbă farfuria.

Totuşi, avocatul prinsese curaj şi chef de vorbă, aşa că în timp ce tăia şniţelul el gînguri a hîrjoană, făcînd cu ochiul şmechereşte:

— Mi-e un somn nemaipomenit. Azi e sîmbătă. De-abia aştept să terminăm masa şi să tragem un puişor de somn!

Doamna Eliad îi filtră printre genele sale lungi o privire tăioasă, dispreţuitoare, de brici bine ascuţit.

— Şi zici să nu mă supăr! Altceva mai ştii? Mîncare, somn şi tribunal!

Din nou numitul „Ţoancă” imploră parcă prin tavan cerul.

— Păi ce să facem, micule, sîmbătă după-masă?

— Ştiu eu? Un bărbat trebuie să aibă şi idei nu numai mustăţi! Iniţiative.

— Ce idei să am dacă mi-e somn? Că am avut şase procese!

— Ei, uite, mie nu-mi e!

— Se poate. Tu, atunci, să nu te culci, micule, ridică palmele împăciuitor soţul.

— Şi? Şi, ce să fac? izbucni ea din nou. Să înnebunesc?

— Tu, micule, distrează-te. Ce, te oblig eu să dormi? Ci-teşte, du-te la un cinema, la nişte „pietre”, la croitoreasă. Distrează-te, micule! Cum să înnebuneşti? Se poate.

— Şi tu să dormi?

— Păi, una din două: sau ţi-e necaz că dorm, sau ţi-e necaz că nu dorm. Alege!

— Nu mi-e necaz de loc. Constat numai că eşti nesimţit. Atît.

— Micule, nu-ţi mai face tu nervi din toate fleacurile, fiindcă asta îţi strică tenul.

Fiind în discuţie frăgezimea tenului său, doamna Eliad amuţi. Dar pentru scurt timp. La desert, ea îşi avertiză soţul:

— Eu, la patru, mă duc la croitoreasă.

— Ai văzut, micule? Ţi-ai găsit pe loc o distracţie. De ce să dormi şi tu? zise foarte fericit avocatul Eliad şi o moleşeală plăcută, premergătoare somnului, îl şi cuprinse.

Cel puţin era sigur că poate să sforăie în voie, să cutremure toţi pereţii apartamentului, fără să fie zgîlţîit din zece în zece minute de cineva: „Hei, domnu', mai domol, mai domol... Sforăi şi dărîmi blocul!"

— După croitoreasă, La şase, am un ceai la o prietenă, continuă ea.

— Ai văzut, micule? De ce te vaieţi că trebuie să dormi? Ai un program frumos. Bravo! Eu sînt fericit cînd tu nu te plictiseşti.

— Da, dar mie mi-ar fi plăcut să petrec timpul cu tine. Noi doi. Nu tu să dormi ca o bestie şi eu singură, mereu singură!

„Ţoancă mică" lăsă ochii în jos, emoţionat. Da. Recunoştea. Era vinovat. Lui, mizerabilului, bestiei, îi era somn.

— Tu rămîi acasă, nu? se informă, grijulie Amuseţe.

Sigur, micule. Mă vîr în scutece şi, nani...

— Atunci te găsesc acasă deseară!

— Proaspăt ca un adolescent!

— Hai, fără spirite idioate!

Şi doamna Eliad se ridică de la masă, îndreptîndu-se spre dormitor. Dar se opri şi se

întoarse, cu destulă plictiseală şi lene în gesturi. Apropiindu-se de soţul său, ea îi cuprinse capul în palme, cu un dispreţ de parc-ar fi cuprins o varză, şi-l sărută în mijlocul frunţii, acolo unde de obicei anumite patrupede îşi poartă podoaba numită coarne.

Merita şi el atît. În definitiv...

— Să fii cuminte, şi să nu sforăi!

— Pa, micule!

Totuşi ea se mai întoarse o dată şi cu palma pe clanţă îşi avertiză de data aceasta foarte sever soţul:

— Să dormi suficient astăzi, căci mîine, după-amiază, somnul e suspendat.

Avocatului parcă îi săriră spîncenele din loc şi o expresie de panică i se imprimă pe faţă.

— De ce, micule?

— Fiindcă mîine, după-amiază, duminică, mergem la meci!

— Ce meci? Care meci? se îngrozi el şi mai mult.

— La un meci de fotbal, preciză ea. Finala campionatului: Ripensia – Venus.

„Ţoancă mică” nu mai reuşi să-şi reţină indignarea:

— Micule, tu glumeşti? Ce să caut eu, un Eliad, la fotbal? Intenţionezi să mă compromiţi? Ce avem noi comun cu jocurile astea golăneşti? Dacă vrei, mergem la galop. E premiul Moruzzi! Acolo ne vede lumea, facem conversaţie...

— Nu vorbi prostii, Ţoancă! Tu îţi închipui că la fotbal se duc numai golanii? Numai eu cunosc

atîta lume bună, de-a noastră, care nu lipseşte la nici un meci!

— Eu, la fotbal, nu calc!

— Ba da. Ai să mergi! Vreau eu!

— Micule, nu insista. Mă compromit.

— Ce vrei, să mă afişez în lume cu străini, cînd am un soţ?

Avocatului i se pleoştiră mai mult mustăţile şi începu să se răsucească pe scaun. Cum s-o facă să înţeleagă că un adevărat domn, la situaţia şi vîrsta lui, n-are ce căuta pe un teren de fotbal?

Însă doamna Eliad nu-i mai permise să protesteze. Ea îi strigă autoritară:

— Ai să mergi! Am zis! şi dispăru în dormitor, ca un fulger în nori.

Timp de o oră, Amuseţe se fardă şi încercă să se îmbrace.

Schimbă mai multe rochii. Era de altfel destul de tîrziu. ***Packard***-ul s-ar fi putut să n-o aştepte. Totuşi, din uşă, mai admirîndu-se o dată în oglindă, aruncă poşeta şi se răzgîndi, optînd pentru altă rochie.

În fine, se văzu în stradă. Ce păcat că pe şoseaua Jianu nu sînt vitrine! S-ar fi admirat în ele, deşi era sigură că nici rochia aceasta nu este cea mai potrivită pentru un ***Packard***. Căci toate rochiile în viaţa doamnei Eliad se legau de o serie de maşini. O sedusese, la şaptesprezece ani, un ***Ford***. O rablă.

De la prima ei experienţă nu avusese decît o ambiţie: să colecţioneze în amintirea ei maşini.

Poate era o maniacă, dar totuşi mania aceasta avea foarte multe prozelite în cercul prietenelor ei.

La ceaiurile care se dădeau prin rotaţie, la mesele de ***bridge*** sau „pietre”, picantele soţii ale unor domni cu nume în aşazisa lume aristocratică se lăudau, pe rînd, cu cuceririle lor, adoptînd formula de exprimare a doamnei Eliad:

„Maşer, ieri am avut o aventură cu un ***Mercedes***.”

„Pfiu! ***Mercedes!*** Eu am avut cu un ***Dodge!***”

„Fetelor, ba eu m-am amuzat cu un ***Topolino!***”

„Şeri, nici nu vă închipuiţi ce „folie” a fost cu un ***AlfaRomeo!***”

Dar între doamnele acestea, gîgîind printre frazele lor trei cuvinte franţuzeşti sau englezeşti, Amuseţe era într-adevăr o revelaţie.

Ea nu reţinea numai marca maşinii, ci şi numărul ei.

Primul ei ***Ford*** fusese 204 C.

Chevrolet-ul actualului ei soţ – căci pentru el se căsătorise – purta numărul 146 B.

Apoi, pe rînd, în memoria ei, ca într-un imens garaj, se adăpostiseră tot felul de maşini şi tot felul de numere. Un ***Lincoln*** 14 B., un ***Chrysler*** 3147 T., un ***Skoda*** 498 Or., un ***Buick*** 2224 N., un ***Mercedes*** 286 Iş., un ***Rolls*** 42 B., un ***Steyer*** 903 A. şi aşa mai departe.

Figurile amanţilor ei se topiseră în memorie, ca şi cînd nici n-ar fi existat. Parcă prin braţele ei,

destul de primitoare, nu trecuseră, la ospăţul trupului, niciodată bărbaţi, ci numai automobile.

Era suficient să admire un anumit clar de lună, un anumit tapet, un anumit divan, o anumită sticlă de vin franţuzesc, sau să adulmece o anumită colonie bărbătească mai preg-nantă, ca din garajele întunecate ale minţii sale să apară, lucioasă, o maşină.

„Asta a fost cu ***Rolls***-ul 42 B.”

Sau:

„Asta e „colonia” ***Chrysler*** 3174 T.”

Sau:

„Vinul acesta l-am băut cu ***Buick***-ul 2224 Pl.”

Din aventurile ei automobilistice pe una singură o regreta, nepovestind-o nimănui, atîrnîndu-i greu de inimă ca un belciug.

Aventura ei cu ***Fiat***-ul 1463 B. Un camion.

În palmaresul ei amoros nu înregistrase, pînă atunci, nici un camion. De aceea, cînd cu o vară în urmă, pe şoseaua Bucureşti – Snagov, cu bicicleta stricată, aşteptînd să treacă o maşină salvatoare, văzuse un camion, fusese foarte fericită. Ridicase, ca de obicei, mîna şi şoferul oprise. Cum să nu opreşti în faţa unei femei atît de frumoase, a cărei bicicletă, cu ghidonul strîmb, stă tolănită în şanţ?

Şoferul, un vlăjgan verde ca stejarul, cu mînecile cămăşii suflecate, numai muşchi, se dăduse sprintean jos de la volan şi foarte respectuos îşi scosese şapca.

„Sărut mîinile, coniţă, cu ce vă pot servi?”

Doamna arătase, rîzînd, spre şanţ:

„Poţi să ne cari pe amîndoi la Bucureşti?”

Tot atît de respectuos, şoferul răspunsese ridicînd din şanţ bicicleta:

„De ce mai întrebaţi, coniţă? Oameni sîntem şi trebuie să ne ajutăm fiecare. Eu aşa ştiu.”

Ridicase bicicleta ca pe o jucărie şi o aşezase cu grijă la spate, apoi, cuprinzînd-o de talie, îi ajutase doamnei să se urce în cuşca lui.

Doamna Eliad, mai întîi, îşi săltase fusta plisată foarte mult peste genunchi, apoi îşi lipise umărul de braţul şoferului, supunîndu-l la o serie de întrebări care nu-şi aveau nici un rost. Adevărat interogatoriu:

„Cîţi ani ai?”

„Douăzeci şi şase!”

„Mulţi înainte.”

„Mulţumesc, coniţă”.

„Faci gimnastică?”

„De ce, coniţă?”

„Fiindcă ai muşchi frumoşi!”

„De la pompe.”

„Cum şi nu faci nici un fel de sport?”

„Ce sport poate fi mai frumos decît trebşoarea mea?! Cînd mi se sparg cauciucurile, le repar şi le umflu. Două sute de pompe de fiecare pană.”

Amuseţe însă, dînd impresia ca nu pricepe, îşi continuase seria stupidelor sale întrebări:

„Şi cum te cheamă?”

„Gheorghe Vasile, coniţă.”

„Gheorghe! Ce nume frumos! Impresionant!”

„Un nume ca oricare, coniţă. E şi o biserică Sfîntul Gheorghe, lîngă piaţă.”

„Şi fetele, îl încercase Amuseţe, îţi plac, George?”

Pe şofer îl pufnise un rîs care zgîlţîia parcă tot camionul.

„Cum aţi spus?”

„Nu sună mai frumos George? Ce părere ai?”

„Poate pe limba dumneavoastră, coniţă. Mie mi-ar rămîne în gît aşa ceva!”

Toate asalturile ei fuseseră inutile.

Fiat-ul 1463 B! Unica ei dezamăgire automobilistică!

Lîngă statuia Aviatorilor zări botul lucios al ***Packard***-ului şi un sentiment de deplină satisfacţie o înfioră.

Packard-ul 314 B.! Printr-o curioasă întîmplare, căci numai întîmplare poate fi aceasta, deoarece colecţionase, în amintire, ca nişte agrafe, toate mărcile de maşini, în lista cuceririlor ei nu figura încă nici un ***Packard***. De aceea, un firicel de emoţie începu să încolţească timid în inima ei, atît de primitoare.

Botul lucios al maşinii se dezlipi din spatele statuii şi se îndreptă spre ea. ***Packard***-ul 314-B., va să zică, o observase. Îşi ridică triumfătoare bărbia, nările i se destinseră instinctiv şi Amuseţe îşi potrivi paşii în aşa fel, încît să pară cît mai tulburătoare. Parcă n-ar mai fi călcat pe asfalt, ci

cu preţiozitate, cu atenţie pe coama unor valuri. O, de-abia aştepta să se termine totul şi să se afle între prietenele ei, la acel ceai al confidenţelor!

„Vedeţi semnul acesta pe umăr? E al ***Packard***-ului 314 B.”

Mai mult ca sigur că astăzi ea, Amuseţe, va constitui surpriza ceaiului: un ***Packard!*** Era şi timpul să se reabiliteze, căci în ultima vreme prea îi scăzuseră acţiunile sentimentale: numai mărci de duzină!

Din maşină coborîră, deodată, ca doi gangsteri care intenţionau să o răpească, şoferul şi doctorul.

Doctorul, bărbierit proaspăt, roz şi vesel ca o reclamă de săpun. Mîinile lui se întinseră, hrăpăreţe, spre ea. De altfel, la ora aceasta, străzile erau pustii. Se îndreptă spre ea ca spre o veche cunoştinţă.

— Amuseţe!

Ea îi răspunse, ciripind:

— Ce faci, doctorule?

Şoferul, aplecat în faţa portierei deschise, în marţialul său halat de casă mare, cu şapca în mînă, îndrăzni şi el să îngîne:

— Sărut mîinile, doamnă!

Braţul doctorul cuprinse talia femeii, parcă protejînd-o.

Cînd se aflară amîndoi, faţă în faţă, pe canapeaua ***Packard***-ului, el îi şopti discret:

— La mine, la cabinet, nu?

Ea ţuguie, deodată, buzele în semn de dezaprobare:

— Nuuuuuuuuu! Nu-mi plac cabinetele medicale. Diverse aparate, diverse instrumente de metal. Parcă eşti într-un sanatoriu. Eu sînt o fire poetică. N-ai observat? Iubesc natura. Să mergem departe. Afară, în cîmp, soare, soare, doctoraşule!

Doctorului parcă îi stoarse cineva cu forţa o lămîie în gură. Era sătul de cîmp. Toată copilăria lui pe cîmp şi-o petrecuse, ducînd vacile la păscut.

— Poftim, pe cîmp?!

Să nu fi înţeles el? Într-o clipă, prin creierul lui încins, se făcu ordine. O ordine de gheaţă. De aceea neglijase el toate interesele lui, ale Împăratului şi ale clubului, ca să admire natura?

Doar la prînz, el precizase: „Mergem la mine, la cabinet”. De ce e înspăimîntată atît de aparatele şi instrumentele medicale? Ar fi lămurit-o: „Fii liniştită, dragă, că de fapt eu aşa spun, cabinet, dar în fond e un apartament ca toate apartamentele. Cu tablouri, cu covoare, cu un divan şi, mai ales, cu un bar foarte asortat. Ce instrumente? Eu nu operez acasă!”

Însă Amuseţe nu-i permise să intervină şi încleştîndu-l tandră de braţ, îi indică şoferului:

— Afară, la aer, la cîmp!

Ilie se uită surprins pe sub cozoroc la doctorul Lobodă, ca şi cînd ar fi intenţionat să-i transmită părerea sa:

„Cum, îşi bate joc de noi?”

Însă n-avu încotro. Se conformă dorinţei şi porni maşina agale, în silă. Poate pînă la urmă

doctorul o convinge să renunţe la natură pentru cabinet.

Ceea ce, de altfel, doctorul Lobodă, chiar încercă:

— Amuseţe, suspină el, pisicuţo, ce să căutăm noi la ora asta în cîmp? Am un bar extraordinar acasă. Ca în filme. Numai băuturi străine. Nu e păcat să renunţăm la ele pentru un spectacol pe care îl putem admira oricînd? Iarbă, pomi, vaci! Te credeam o mondenă, şi cînd colo observ că ai nişte gusturi foarte grigoresciene.

Dar ochii mari, negri ai doamnei Eliad îl implorau:

— Sînt o fire poetică. Iubesc natura. Marea mea slăbiciune.

— De acord, susţinu doctorul, şi eu o iubesc cîteodată, fiindcă întreaga mea copilărie mi-am petrecut-o pe moşia unchiul meu, însă la cîrciumele astea de la Snagov nu găsim nimic de băut la lumea. Ce, o să bem lapte bătut sau vin înfundat, acru ca oţetul?

— Hai, fii puţin drăguţ! insistă ea, cu drăgălăşenie. Nu-ţi stă bine aşa încruntat.

„Cum să nu fiu, socoti el în sine, căindu-se, o «plasă» ca asta n-a mai luat şmecherul doctor Lobodă, de mult.”

Totuşi, dîndu-i părul negru la o parte şi sărutîndu-i lobul urechii, doctorului îi surîse o idee.

— Amuseţe, oprim pe şosea, la un restaurant. Mă cunoaşte patronul. Scoate pentru mine ceva special de băut. Eu sînt extrem de

pretenţios, mă ştiu băieţii. E şi cum vrei tu, la cîmp, e şi cum doresc eu, mai monden. Da?

— Nu! răspunse capricioasa lui însoţitoare. Eu vreau undeva, unde să fie numai cîmp, cer sau pomi.

Doctorul, deşi nu era doctor, îi fixă pe loc diagnosticul: „E ţicnită! Păcat de înfăţişarea ei!” şi îşi ronţăi abătut o unghie.

Apoi intră în panică: „Te pomeneşti că-mi pierd după-amiaza aceasta fără nici un folos! Risc interesele Împăratului pentru o «fîţă» căreia îi arde să facă un tur la Snagov, să ia aer şi să admire natura.” De aceea, el îi ordonă lui Ilie:

— Mai repede, te rog, căci la şapte trebuie să fim înapoi. Ne aşteaptă excelenţa sa.

Packard-ul zbura pe şoseaua asfaltată. Cel puţin nu era încă noapte. Şi nici măcar nu erau singuri. Ce să faci cu Ilie? Unde să-l evaporezi?

Doctorul Lobodă constată, în ultimă instanţă, că tot droaşca lui de maşină e mai nimerită pentru astfel de escapade.

Însă pentru a nu ştiu cîta oară în ziua aceea se înşelă, căci Amuseţe fu aceea care-i şopti:

— Doctoraşule, să oprim pe o şoseaua laterală, undeva mai dosnic, între pomi, şi pe mareşalul ăsta de la volan să-l expediezi mai departe, să culeagă flori de păpădie sau fragi. Mă înţelegi, doctoraşule, eu sînt o fire romantică, ceva mai deosebit...

Doctorul Lobodă nu mai reuşi să-şi reţină un gîlgîit de fericire în cerul gurii. Îşi umflă pieptul:

aşa da... Nu reuşi totuşi să murmure decît atît: „Amuseţe!” şi îi mîngîie recunoscător mîinile.

„Nu, asta nu va fi o după-amiază pierdută!” reflectă el, gudurîndu-se pe lîngă doamna Eliad.

O strînse apoi la pieptul lui, încă bombat de atîta nesperată fericire, cu pleoapele pe jumătate închise şi îşi imagină sce-nele atît de apropiate. O să pîngărească Packard-ul prefec-tului. Numai de-ar ajunge mai repede! Ilie ăsta parcă dinadins merge atît de încet.

Nu reuşi să-şi înfrîneze nerăbdarea:

— Ilie, mă grăbesc! La şapte mă aşteaptă excelenţa sa!

Limba cadranului de viteză zvîcni.

Nu mai scoteau nici o vorbă. Doctorul chiar parcă visa.

În dreptul şoselei laterale, Amuseţe făcu un semn:

— Doctoraşule, să oprească puţin aici.

Doctorul, la rîndul său, transmise ordinul lui Ilie:

— La dreapta.

Amuseţe se dovedea, într-adevăr, o fire deosebit de poetică, fu constatarea lui şi privind-o se înduioşă. Drăguţa de ea!

Şoseaua laterală se pierdea într-o pădurice. Era mai mult un drum de ţară decît o şosea, dar în somptuosul ***Packard*** nu se simţi de loc proasta nivelare a terenului.

Apoi, tot Amuseţe le propuse să vireze într-un luminiş. Packard-ul înaintă legănîndu-se printre crăci şi boschete, ca un animal preistoric.

Ilie strîmbă din nas: „Să ştie domnul prefect pe unde îi vîr eu maşina!”

Cînd opri, Amuseţe sări zveltă în iarbă şi, după ea, ca un faun, doctorul.

Şoferul îşi netezi, încurcat, poalele halatului, dar Lobodă îl lămuri pe loc:

— Ilie, rămînem puţin aici. Avem ceva de vorbit. Tu plim-bă-te, dragă. Nu sta pe loc. Plimbă-te. Respiră şi tu, că sîntem infectaţi de aerul Bucureştiului. Ah! Cît mi-am dorit să respir şi eu puţin aer curat! se bătu cu palmele peste plămîni, teatral, doctorul.

Ilie rupse un fir de iarbă, îl duse între dinţi şi plecă legănîndu-se, după ce, bineînţeles, salută foarte respectuos, sco-ţîndu-şi de pe cap şapca lui cu fireturi. Cînd halatul nu se mai zări printre pomi, doctorul Lobodă o cuprinse în braţe pe Amuseţe. Mîngîindu-i umărul, doctorul începu să bolborosească, prosteşte:

— Amuseţe, Amuseţe, Amuseţe!

Şi numele ei parcă îl încălzea ca un alcool tare.

O clipă, remarcă ridicolul situaţiei.

Insensibilă la acest gîngurit al lui Lobodă, doamna Eliad îi spuse calm:

— Vrei să-mi faci o plăcere?

— Orice, iubito, suflă pe nări o trîmbă de aer cald, ca din nişte foaie încinse, doctorul.

— Atunci, fii bun şi ridică, te rog, capota maşinii.

Doctorul mai întîi se înfurie – e precis o aiurită!... apoi rîse, crezînd că glumeşte şi că prin capotă înţelege altceva.

Amuseţe însă insistă, arătînd cu degetul botul ***Packard***-ului:

— Sînt superstiţioasă şi-mi place mirosul de benzină.

Doctorul oftă adînc şi-i făcu pe plac. În gînd însă, o înjură.

Cînd, după aceea, mai tîrziu, încheindu-şi cămaşa după Packard, ca după un paravan, îşi admiră însoţitoarea aventurii sale campestre, Lobodă trebui să recunoască: „Splendidă această doamnă Eliad! Dar la ce tot o fi visînd aşa absentă? Ce-o fi interesînd-o atît? Cauciucurile ***Packard***-ului? Motorul? Ce?”

Stranie aventură! Doctorul nu mai înţelegea nimic. Chiar glumi:

— Nu ţi se pare că a fost prea multă poezie? Dacă mă ascultai pe mine! Alcoolul te transportă în altă lume, mai mult decît o mie de pogoane de iarbă şi mărăcini.

Ea însă îl întrebă, foarte absentă:

— Cît o fi ceasul?

Doctorul îi sărută mîna cu o prefăcută tandreţe:

— Ajungem la timp. Şi eu mă grăbesc. Mă aşteaptă prefectul. În ce nervi trebuie să fie!

În timp ce Amuseţe îşi scosese apoi din poşetă acele nimicuri feminine, care refac obrazul, el încercă s-o înduplece să cineze mîine împreună.

— Nu pot! susţinu doamna Eliad.

— Atît de puţin ţii la mine?

— Fii înţelegător, doctoraşule, mi-e imposibil. Ziua mea de mîine e dată.

— Cui?

— Nimănui. Sînt ocupată. Mă duc, drăguţule, cu soţul meu la meci, la finală.

Numai la asta nu se aşteptase doctorul Loboda.

— Îţi place fotbalul? Mergi în mod obişnuit ia meciuri? Cum? Atunci cum nu te-am remarcat eu?

— Habar n-am cum e un meci. Mîine merg pentru prima oară. Nu cumva vii şi tu?

Doctorul se umflă în pene:

— Eu? Eu, dragă Amuseţe, sînt oficial. Fac parte din conducerea echipei de fotbal Venus. Sînt mîna dreaptă a preşedintelui.

Amuseţe se învioră, amuzată.

Tolănită pe canapeaua ***Packard***-ului, doamna Eliad îl informă:

— Am invitaţii. Mi le-a procurat Mircea Gănescu.

— Mircea? se strîmbă destul de acru doctorul. Cine l-a făcut portar? Eu. E protejatul meu. Are talent, băiatul, dar e un înfumurat, un derbedeu, un...

Doamna Eliad, aprinzîndu-şi o ţigară, continuă:

— El mi-a oferit invitaţiile. E chiar foarte drăguţ. De ce derbedeu?

Doctorului i se încîrci inima. Orgoliul său masculin era pus la grea încercare. Şi tocmai acum! Căută să-şi înfrîneze revolta:

— Îl cunoşti de mult? De unde?

— De aproape un an. E un perseverent admirator al meu. De două ori pe săptămînă se ruinează, trimiţîndu-mi flori.

Minţea. Îl cunoştea de acum o lună de zile, de la serata dată de un comitet de binefacere şi patronată de doamna prefect. Atunci doamnele din comitet pariaseră o importantă sumă de bani pe tînărul portar. Care îl va cuceri prima? Dintre concurente, Amuseţe avea şansa cea mai serioasă.

O furie nemărginită îl cuprinse pe doctor împotriva lui Mircea Gănescu. Deşi o cunoştea atît de puţin pe doamna Eliad, doctoraşul se considera de acum încolo proprietarul ei definitiv. Ce înseamnă asta? S-o fi cunoscut-o Mircea Gănescu înaintea lui? Deşi orice-ar fi fost posibil, el nu putea să conceapă aşa ceva. El şi Mircea Gănescu împărţind aceeaşi femeie!

Se obişnuise – neroadă obişnuiţă! – să-şi considere femeile lui numai ale lui. Şi acum, de unde răsări şi acest portar, cu zîmbetul lui de domnişoară obraznică şi cu nasul în vînt?

— Şi tu? întrebă doctorul. Tu îl placi pe sportagiul ăsta? E cam simpluţ. Băiat modest la minte. Îţi dai seama: unul care bate mingea...

— E drăguţ. Nu e genul meu, dar te asigur că e foarte drăguţ.

El răsuflă. În fine, nu e genul ei! Probabil că doamnei Eliad îi plac bărbaţii în genul lui. Mai plini, mai importanţi. Altfel...

Parcă inima începuse să-i bată mai regulat. De aceea şi abandonă discuţia despre „Il Dio”.

— Dar soţul tău cum arată? se interesă el.

Făcîndu-se că răsuceşte ţigara între buzele ei de carmin, perfect pictate, Amuseţe îl încadră indiferentă:

— Părinte! Dragul meu tătic!

Doctorul rîse plin de el, satisfăcut. El nu putea fi considerat nici tată, nici un puşti ca Mircea Gănescu. Era un bărbat în floarea vîrstei, cu mari perspective de viitor. Mîine-poi-mîine, preşedintele Venusului! Şi de la preşedinte – pretext – mai sus, mai sus...

Totuşi, acelaşi subiect îl frămînta, revenindu-i în minte. În club, lui Mircea Gănescu îi mergea vestea de mare cuceritor. De altfel, era singurul jucător al Venusului căruia fetele de liceu îi solicitau autografe. Însă Amuseţe nu era o elevă de liceu, ci o Afrodită în toată firea.

Totuşi, o întrebă, ironic:

— Ţie ţi-a dat maimuţoiul autograf?

Ea păru surprinsă, abătută din alte gînduri.

— Cine?

— Mircea Gănescu. Ce, nu ştiai că are mania autografelor? A, se crede cu foarte multă trecere printre elevele de liceu! E genul puştoaicelor.

— Ce vorbeşti! Noi, nici una din comitetul de binefacere, nu ne-am gîndit să-i cerem

puştiului un autograf. L-am jucat doar ca pe un bilet de loterie. Să vedem al cui va fi.

Din nou inima doctorului începu, să bată în mod obişnuit. Nu. Precis! Mircea Gănescu îi trimite numai flori. Cunoaşte el genul acesta de florari! Plictisită de un soţ cu aspect de tată, ea şi-a căutat o aventură. Şi-a găsit-o în persoana lui. Bună alegere! El, doctorul Lobodă, o va cultiva, îi va face educaţia dragostei. În fond, Amuseţe trebuie să fie o naivă! Se înduioşă, cuprinzîndu-i protector umerii. Îi va dovedi că el merita să fie ales şi că va fi marea şi unica ei aventură.

— Amuseţe! Altă dată să ştii că mă supăr dacă îţi mai procură alţii invitaţii...

O sărută, stricîndu-i din nou conturul de ruj al gurii.

Printre pomi înainta, foarte precaut, halatul şoferului.

Doctorul îi strigă:

— Ilie, să mergem. Unde ai umblat atîta? Ne aşteaptă excelenţa sa!

Şoferul privi capota desfăcută şi ridică din umeri, nedumerit. Apoi porniră.

Pe drum, la înapoiere, doctorul o avertiză:

— Am să te caut mîine în tribună.

Şi ea, urmărind parcă pomii care alergau prin fereastra ***Packard***-ului 314 B., ca într-o cursă de viteză, îi răspunse, învăluindu-l cu aroma plăcută a fumului de ţigară.

— E drăguţ, totuşi, Mircea Gănescu. Chiar dacă bate mingea, e interesant! Păcat de el că nu

are maşină! Puştiul mi-a promis că va apăra poarta numai pentru mine.

Doctorul se înverzi. În clipa aceasta ar fi vrut să piardă Venusul. Da, da, să piardă! Aşa!

— La cîte o fi spus maimuţoiul la fel! Probabil că la toate din comitetul de binefacere.

CAPITOLUL V

Un suflet cu pălărie tare

Într-un compartiment de clasa a doua a personalului Braşov – Bucureşti, un individ uscăţiv îşi întinse picioarele, ca două prăjini, pe banca din faţă. Tipul purta o gambetă trasă peste sprîncene şi un pardesiu scurt, care-i atîrna deasupra genunchilor. N-avea nici un bagaj, dar compartimentul parcă ar fi fost proprietatea lui. Buza de jos, atîrnîndu-i lată spre bărbie, denota un dispreţ nemărginit faţă de tot ce-l înconjura. Faţă de puţinii călători aţipiţi, faţă de vagoanele şi personalul C.F.R.-ului, faţă de staţiile care defilau prin dreptul ferestrelor.

Gambeta i se hîţîna sprijinită pe nas, lăsîndu-ţi impresia că posesorul ei este într-o continuă şi filozofică compătimire faţă de nimicnicia acestei lumi mizere.

Lumina, de un violet-albăstrui, cernută în compartiment de un singur bec, cam chior, îţi permitea să observi degetele lungi şi gălbejite ale acestui personaj, jucîndu-se nervoase pe proprii lui genunchi, de unde se putea trage concluzia că

personajul nu doarme şi că îşi acompaniază cu această ţopăială a degetelor isonul gîndurilor.

Deodată, aceste degete se opriră brusc din tam-tamul lor şi de sub borul răsucit al gambetei nările gălbejitului se dilatară.

Cineva îşi aprinsese o ţigară în compartiment.

Un glas dogit se auzi atunci, răstindu-se:

— Care fumează? Am nevoie de aer curat. Sînt tebecist. Vin de la spitalul de tuberculoşi. Se aude? Nu-mi luaţi oxigenul!

— Da, replică numaidecît fumătorul intimidat, strivindu-şi ţigara sub pingea, ca un licean prins asupra faptului şi privind speriat în direcţia presupusului buhai atît de autoritar.

Un lucru părea evident: rîgîiala pornea de sub gambetă.

Nu trecură, într-adevăr, decît cîteva clipe şi nările gălbejitului se dilatară din nou, adulmecînd circular.

Personajul se declară mulţumit, căci degetele sale părăsiră genunchiul şi îndreptîndu-se în sus, ca un păianjen, spre gambetă, îi prinseră borul, schiţînd spre nasul coroiat un scurt salut. Pălăria tare îi descoperi foarte puţin creştetul capului şi rîgîiala dogită acompanie gestul.

— Mersi! Permiteţi? Nicu Teodoru-Chibrit!

Puţinii pasageri se complăcură într-o tăcere de gheaţă. Nici unul nu-i răspunse. Chiar cel cu ţigara se prefăcu că aţipeşte.

Dar posesorul gambetei şi al unui glas atît de autoritar continuă:

— Cum, nu mă cunoaşteţi? Nu se miră nici unul? Dar cum se face că mă cunoaşte întreaga Capitală şi voi nu?! Ce dracu’ mai înseamnă şi asta?

Din nou nu-i răspunse nimeni, doar roţile personalului continuară să ţăcăne uniform, obsedant.

Trenul şerpuia printre munţi ca o uriaşă omidă şi tipului cu gambeta sprijinită pe cocoaşa nasului i se deschisese, deodată, un nemaipomenit apetit de şuetă.

— Cum, glumiţi?! Nu, zău! Chiar nu mă cunoaşteţi? Iată ce înseamnă să absentezi trei luni de pe scena mare a lumii, să zaci izolat într-un pat de spital cu picioarele pe pereţi, cu sticloiul de lapte la căpătîi! Te uită naţia! Da’, apropo, adormiţilor întru Domnul, personalul ăsta n-o fi avînd vagon-restaurant? Că mi s-a uscat molănaşul în trei luni de abstinenţă! Auziţi? Uscare totală! Arşiţă ca-n pustiul lui Moise!

La această întrebare adresată compartimentului, mîna sa stîngă – păianjenul acela cu degete subţiri şi gălbejite – apucă din buzunarul de la piept al pardesiului un pahar de bodegă, iar cea dreaptă, cu un bobîrnac, împinse gambeta în sus, pe frunte. Ochii melancolici ai vorbitorului numai că nu lăcrimau de fericire admirînd paharul înalt şi zvelt, scos din teaca buzunarului.

— Molănaşul meu drag! Scumpule! Sufleţelule! Vi-l recomand!

Gura originalului tip se deschise într-un larg surîs, dezvelind nişte dinţi încălecaţi. Omul rîdea parcă paharului şi paharul parcă tremura, zgîlţîindu-se de rîs, între degetele sale gălbejite.

— Hi! Hi! Hi! De mîine începem abţiguiala! De mîine, frăţioare, ieşim pe teren la desfundarea butoaielor! „Molănaşul mic răstoarnă butoiul mare”, vorba proverbului. Monolog! Pam! Pam! Orchestra!

Cu un deget el mîngîie galeş buza paharului şi pereţii lui de sticlă.

— Uscat! Ca şi mine! Un molănaş uscat în buzunarul lui nea Nicu Teodoru-Chibrit şi mai uscat! Mai mare rîsul! De mîine, intrăm amîndoi la umezeală, frăţioare, şi facem o cură serioasă, să scoatem din noi tot laptele care ne-a pătruns în ciolane. Mîine trebuie să ne dezinfectăm mai întîi ţoalele cu vreo cîteva chile de grăsană! Spune tu, puiule, dacă n-au prins ţoalele mele un miros acru de vacă! Trei luni, în cap, lapte fără sifon! Monolog! Pam-pam! Orchestra!

Puţinii călători din compartiment îl iscodeau pe furiş. Nu s-ar putea spune că nu erau puţin înspăimîntaţi de acest personaj care discuta mitocăneşte cu un pahar de bodegă.

Dar Teodoru-Chibrit nu se sinchisea de loc de sentimentele vecinilor de compartiment. El îşi turti nasul de fereastra vagonului şi alăturîndu-şi lîngă obraz paharul, ca pe un copil căruia îi arăţi peisajul de afară, peroră mai departe:

— Ia uite, puişorule, regiune nasoală! Numai munţi şi dealuri! Zăreşti tu însă un butuc de viţă? Nicăieri, puiule! Asta nu e regiune de noi, drăguţule! Ţi se face greaţă, nu alta. Hai la culcare!

Şi după ce adăugă inevitabilul: „Monolog! Pam-pam! Orchestra!”, Chibrit îşi ascunse prietenul în teaca buzunarului, îşi trase gambeta din nou, pe nas, îşi rîndui cele două prăjini ale picioarelor una peste alta şi începu să sforăie atît de puternic şi de cutremurător, încît nu se mai auzi în compartiment nici ţăcănitul roţilor.

Uscăţivul personaj sau adormise de-a binelea, sau prin acest ferăstrău incomod al sforăiturilor sale încerca să-şi arate dispreţul său total faţă de nişte cetăţeni care nu-i acordau atenţia cuvenită. Cert este că intensitatea sforăiturilor slăbi peste puţin timp şi din nou ţăcănitul roţilor puse stăpînire pe liniştea compartimentului.

Era sigur acum că Nicu Chibrit, regele galeriei bucureştene, se ghemuise, cu gambeta lui cu tot, într-unui dintre binefăcătoarele hamace ale lui Morfeu. Ce visa el acolo, nu putem bănui, în orice caz ceva plăcut, fiindcă la intervale foarte scurte colţurile gurii sale se ridicau într-o serie de zîmbete de mulţumire şi nările sale adulmecau parcă hectarele şi crama unei podgorii. Cu fiecare kilometru înghiţit de locomotivă, el, Teodoru-Chibrit, se apropia mai mult de Bucureşti.

Monarh fără coroană, dar cu gambetă, Teodoru era un fiu legitim al pitorescului Bucureşti.

Crescut pe maidanele lui, sub cerul lui, care are altă culoare decît al oricărui oraş al ţării, între haimanalele şi beţivanii lui, în umbra generoaselor poloboace sau lîngă uriaşa desfăşurare de baterii la gheaţă a chefliilor noctambuli, în vinele lui Chibrit curgea sîngele vesel al Capitalei.

Transplantat în alt oraş, în alt mediu, Chibrit s-ar fi veştejit ca o plantă de ghiveci, neudată (şi personajul nostru, ce e drept, cerea multă udătură). Dovada o avem în faţă.

După trei luni de internare forţată într-un spital braşovean, monarhul cu gambetă arăta mai prost ca la plecare. Acum trei luni un junghi îl pironise în pat. Afurisit junghi!

Încercase să se ridice şi să se îmbrace pentru meci – în după-amiaza aceea se juca, tocmai pentru cupa României, meciul Venus-C.F.R. – şi negrii aveau nevoie, mai mult ca oricînd, de prezenţa glasului său în tribune. Era un meci greu. Ceferiştii se dovediseră specialişti ai meciurilor de cupă. Junghiul însă, cu toate sforţările sale, îl răstignise în pat. El, Nicu Teodoru-Chibrit, obişnuit să reziste săptămîni întregi pe scaun, la şpriţuială, să zacă lungit în pat ca lăuzele! Cîtă decădere! Ce-au să zică băieţii cînd nu-l vor vedea la datorie, în tribună, încurajîndu-şi cu furie dementială echipa?

Fără buhaiul lui alături, Venus se va prăbuşi.

Îşi chemase mătuşa să-l doftoricească. Aceasta îi făcuse o frecţie şi-i acoperise spinarea cu ventuze, transformîndu-l parcă într-o plantaţie de ciuperci. Măcar repriza a doua de-ar fi prins-o! Aş! Nici pomeneală! Junghiul i se înfipsese tirbuşon între coaste. Rămas singur în cămăruţa lui, Chibrit îşi afundase capul în pernă şi plînsese cu hohote, luînd drept martor şi complice al chinurilor sale acelaşi pahar pe care-l purta şi acum în buzunarul de sus al pardesiului, ca pe-o nelipsită batistă.

„A dat boleşniţa în noi, puiule. Auzi tu, Venus joacă în iad, la Giuleşti, şi noi bolim în casă? Eu în pat ca-n luna a noua, şi tu pe noptieră, ca un borcan de farmacie! Cîtă decădere!”

Nu mai plînsese de cîţiva ani, de cînd se îndrăgostise lulea de „Nea Costică”. (Nea Costică era o fată uscăţivă, pe care Chibrit o tîra după el ca pe un pardesiu toată noaptea prin toate cîrciumile renumite.)

De aceea, cînd se uitase în oglindă i se păruse că vede izvo-rîndu-i din colţul ochilor, pe lîngă rădăcina nasului, boabele de aguridă ale lacrimilor. Primul său gest fusese să culeagă, cu vîrful limbii, una dintre aceste boabe şi să plescăie semnificativ spre colegul său de pe noptieră.

„Riesling! Rieslingul înfundat de la Mercur. E în regulă, puiule! Are buchet!”

Spre seară, Chibrit intrase parcă într-o etuvă. Avea temperatură.

Din nou îşi consultase tovarăşul de chefuri de pe noptieră:

„Ce facem, puiule, pe tine te ia cu frisoane? Pe mine mă zgîlţîie! Mi se pare că am muclit-o! Nu mai ţine! Ne îngroapă! Păcat de noi! Tremur, ia uite cum tremur!”

Mătuşica îi aşezase mîncarea alături, lîngă pat, dar el nu se atinsese de ea.

„Mătuşico, o baterie la gheaţă şi săr teafăr pe fereastră. Ăsta-i leacul meu! D-aia am eu călduri. M-am uscat pe dinăuntru. Vrei să mă coc de tot? Mor, mătuşico, fără un şpriţ la gheaţă! Fie-ţi milă! Parc-aş fi vîrît cu lopata, ca dovleacul, într-un cuptor de simigerie. Mor, măicuţă!”

Tot atunci apăruse şi „Nea Costică”, foarte alarmată de lipsa lui Chibrit din tribună. Era în panică. Dacă iubitului ei i s-a-ntîmplat un accident?

Privise meciul cu ochii mai mult spre intrare: s-o fi îmbătat, porcul, de unul singur şi l-o fi călcat tramvaiul. Unde să-l cauţi acum? La care spital?

Prima întrebare a lui Chibrit, la apariţia lălîie a lui „Nea Costică”, fusese aceasta:

„Ne-a bătut? Cu cît?”

„Cu doi la unu! A fost dandana mare! Împăratul, nea Gavrilă, a intrat pe teren, a luat băşica cu el în tribună, a confiscat-o, mă înţelegi, şi n-a mai vrut s-o dea! Scandal! Jandarmi! Un unsprezece ne-au «mîncat» acarii Giuleştiului!”

Încins de febră şi de pîrjolul indignării, Chibrit lovise cu pumnii neputincios în tăblia patului de tablă cu îngeraşi.

„Ştiam! Am prevăzut tot! Am presimţit, mă «Nea Costică»! Cum nu sînt eu la Venus, în tribună, acolo, e jale! E de rău, mă auzi? S-a terminat şi cu visul cupei! Toate visele ni se duc pe gîrlă!”

Şi iarăşi agurida lacrimilor pornise rostogol la vale pe lîngă rădăcina nasului său coroiat.

Plînseseră amîndoi, îmbrăţişaţi ca la o înmormîntare, „Nea Costică” şi Teodoru-Chibrit. Ge lacrimi! Cîtă durere! Şi oftaturile lanţ, asemenea sticlelor de „catifea” desfundate în chefuri de pomină, întinse prin trei mahalale.

A doua zi, monarhul se simţise mai rău, cu toate îngrijirile devotate ale lui „Nea Costică”. Fata veghease la capul lui întreaga noapte. Era obişnuită dumneaei cu nopţile albe, nu însă lîngă pat, ci lîngă o masă de cîrciumă, sub care zace, ca pe un cîmp de luptă, o infanterie decimată de sticle printre sifoane – plutonieri-majori borţoşi.

Între timp, la bodega „Mercur” din pasaj, chefliii erau surprinşi. Trecuse o după-amiază, o noapte întreagă, acum era iarăşi zi, şi nea Nicu nu apăruse încă. Faptul era de neconceput.

Chibrit plecase în provincie, la vreo cramă, sau decedase peste noapte de necaz că Venus a fost scos din competiţie, printr-un fulgerător şut de la treizeci de metri al lui Baratki, minunea blondă?

Noroc că aproape de prînz, la uşa „Mercur”-ului apăruse biata „Nea Costică”, foarte trasă la faţă, istovită şi excesiv de tristă. Puţin lucru era ăsta? O noapte întreagă să nu serveşti un şpriţ şi să porţi de colo pînă colo numai ceştile de ceai? Nici o chifteluţă, nici o murăturică, nici un ficăţel, şi în jurul tău numai fasolea aspirinei şi chininei?

Clienţii bodegii o înconjuraseră buluc. Ea, însă, parcă avea limba încleiată de emoţie. Mută „Nea Costică”! Primul său gest fusese să secere de pe masă un pahar şi să-i zvîrle scurt conţinutul pe gît, ca într-o peşteră fără fund.

De-abia după această operaţie şi după un oftat lung, lung, interminabil, asemenea mărfarelor pe liniile moarte, glasul îi mai revenise:

„Nicu Chibrit e căzut la pat! Zace! Uite-aşa! Zace!”

Cine ar fi putut să creadă o astfel de aberaţie?

Chefliii pufniseră în rîs, cu poftă:

„Reuşită glumă! Ia mai arde un şpriţ, «Nea Costică»! Poate ne mai torni încă o gogoaşă! S-ar zice că aţi făcut-o lată în altă parte şi ne trageţi pe sfoară!

Însă „Nea Costică” îşi dăduse cuvîntul ei de fată mare (toţi ştiau, din declaraţii publice, că „Nea Costică” e virgină şi că dragostea ei pentru Chibrit e mai platonică decît a poeţilor pentru muzele lor) că iubitul ei se află într-o stare foarte gravă, necesitînd măsuri imediate.

Prima măsură ar fi fost prezenţa unui doctor.

Chefliii propuseseră, aducerea urgentă a doctorului Lobodă la căpătîiul bolnavului. Însă „Nea Costică” se revoltase subit:

„Cînd am avut eu pneumonie nu m-am dus la el? La Lobodă ăsta. Ziceam că de, sîntem prieteni de sport, venusişti şi noi cu toţii! O familie! Ştiţi ce mi-a spus pezevenghiul? Că el e chirurg, el numai taie. Aiurea! Chirurg! Taie găini! Sau taie şi spînzură cu pariorii, la meciuri.”

Singura soluţie urgentă ar fi fost ca „Nea Costică”, asta fusese părerea ei, să se repeadă glonţ la Împărat, la Gavrilă, şi să-i solicite sprijinul. Nea Nicu era doar simpatia Împăratului şi omul de bază al Venusului. În definitiv, nea Nicu Teodoru-Chibrit e cineva, e o personalitate şi trebuie să fie îngrijit cu atenţie de autorităţi. Cum să ajungi însă la Împărat? La prefectură, uşile capitonate şi de piele i se deschideau numai lui nea Nicu. Numai el se pricepea să dea la o parte sergenţii şi chiar pe cei mai mari şi să-i pună la respect cu vocea şi cu gesturile lui largi de arhiepiscop.

„În lături, m-a chemat Împăratul! Sînt Chibrit! Regele galeriei vine la împăratul fotbalului! Am zis! Liber!”

Acum, singurul care ar fi putut să intervină ca să ajungă „Nea Costică” la Împărat era desigur numai doctorul Lobodă, omul de casă, de pariuri şi de tripouri al prefectului.

Cum să te duci însă la ăsta, cînd acum un an i-ai trîntit uşa în nas:

„Doctor eşti tu, bă? Să-i tai mă-tii găinile, nu să mă tai pe mine! N-a ajuns unul ca tine să umble cu cuţitul şi foarfeca în măruntaiele nobile ale lui «Nea Costică»!”

Şi poate şi avocatul Pedalescu ar fi fost în stare să pună repede o vorbă pentru Chibrit, dar vicepreşedintele Venusului nu putea să-l sufere pe acest as al galeriei bucureştene. Odată, mai cherchelit ca oricînd, Chibrit izbucnise în tribună, transformat în acuzator al vicepreşedintelui şi al moravurilor din sport:

„Venus e o echipă mare, bă! Noi am adus-o aici unde se află şi chelul ăsta de la Piatra Neamţ vrea s-o ducă de rîpă. Băăă, chelul a învăţat băieţii cu gustul gologanilor şi cînd îi miroase jucătorului a ţărănci*, e cu gîndul acolo, nu la «băşică». Pedalescu a făcut din jucători birocraţi ai băşicii. Pînă cînd i-oi spune eu de la obraz: «Împărate, mai domol cu pitacii că ne-ai stricat echipa. Scîrţîie». Şi eu, ştiţi că le-o trîn-tesc din plin. Eu, Nicu Teodoru-Chibrit, n-am scrupule, nu menajez. Trag direct pe cherestea. Sportul, Pedalescule, nu se face pentru gologani, s-o înveţi asta de la mine! Sportul e ca şi dragostea. Îl iubeşti aşa cum o iubesc eu pe «Nea Costică». Dezinteresat. Abţiguim împreună, dar atît. Cînd iubeşti pentru bani, asta se cheamă pescărie. Şi la Venus a început să miroasă a crăpcean şi caracudă, ca în hală. Ce-mi aduceţi mie de prin

---

* Aluzie la bancnotele de 100 de lei.

toate colţurile Europei jucători? Să-i formăm noi pe-ai noştri, aşa cum nea Fănică Picior-de-miel şi-i formează la Unirea Tricolor! Unde sînt jucătorii Venusului? Vreau să-i văd. Asta e politica lui Pedalescu? O fi! Dar nu e politica Venusului. Să ştiţi de la mine, Nicu Teodoru-Chibrit, aşa cum sînt acum, după trei sute optzeci şi patru de molănaşe, că politica lui Pedalescu va îngropa, într-o bună zi, steaua Venusului. Toate vedetele astea, puturoşii ăştia, blegii ăştia vor fugi ca potîrnichile cînd la casă nu vor mai fi gologani. Şi atunci? Atunci, vă spun eu, Nicu Teodoru-Chibrit, ce-o să se întîm-ple! O să mîncăm bătaie de la orice echipă din Buzău, Mizil sau Roşiorii-de-Vede. Noi care am învins pe Admira, noi care ne lăfăim în Cupa Europei Centrale, aşa cum mă lăfăi eu la Mercur!”

După un astfel de rechizitoriu, avocatul Pedalescu, căruia i se adusese la cunoştinţă totul, nici nu-i mai răspundea la salut. I-ar fi interzis chiar intrarea pe teren, dacă aceasta ar fi fost posibil. Dar Chibrit era un fel de stindard al Venusului şi o măsură de felul acesta i-ar fi aprins vicepreşedintelui pe chelie o pălălaie.

Cum să te duci cu cerşitul deci tocmai la Pedalescu?

„Nea Costică” fusese în mare încurcătură. Salvarea ei şi a lui Chibrit venise însă de la Mircea Gănescu.

Mai mulţi jucători, aflînd că nea Nicu a căzut la pat, se grăbiră să-i facă o vizită, ducînd fiecare sub braţ cîteva sticle din singurul tonic

care – credeau ei – ar fi reuşit să-l înzdrăvenească pe aprigul dirijor al galeriei din Splai: Rieslin-gul bodegii „Mercur”.

În mansarda lui Chibrit musafirii stăteau din lipsă de scaune, cam înghesuiţi, în picioare.

Numai „Nea Costică” se aşezase oficial lîngă el, pe pat.

Erau acolo claie peste grămadă, actori – Chibrit urmase pe vremuri conservatorul – noctambuli de la „Mercur”, cîţiva jucători din vechea gardă a Venusului şi cîţiva de la Sportul studenţesc. Toţi sufletiştii balonului.

Fiindcă nu încăpeau toţi în cameră, mulţi se înghesuiseră afară, pe culoar, ca la o înmormîntare săracă.

Într-un colţ al odăii se strînsese o stivă de sticlă – cadourile.

Pe noptieră, tovarăşul de beţii al lui Chibrit, molănaşul, îşi privea melancolic patronul lungit în pat. „Nea Costică” vîrîse în pahar termometrul, ceea ce îl cam înfurie pe bolnav.

„Cîtă decădere! Ce-a ajuns bietul meu molănaş! Ce vrei, «Nea Costică», să vezi dacă are şi el temperatură?”

Doctorul, un bătrînel cu ochelari, evacuase întîi camera, deschisese ferestrele şi măsurase încruntat stiva de sticle, rîn-duite ca la băcănie.

După ce ciocănise bolnavul pe toate părţile, pe faţa bă-trînelului apărură, evidente, semnele îngrijorării.

„Nu e de glumit, îi declarase el lui «Nea Costică».”

Intervenise şi Chibrit. Glasul lui părea mai dogit ca de obicei:

„Doctore, pot acum să ard un şpriţ? Numai unul!”

Bătrînelul arătase spre colţul de băcănie.

„Afară cu ele!”

Şi, îndreptîndu-se spre pat, continuase pe un ton care începea să fie foarte blînd şi convingător:

„Nu trebuie să te sperii. Ai ceva la plămîni!”

„Eu, la plămîni?! se mirase Chibrit. Să ştii că am răcit în pasaj!”

„Nu-i nimic, nea Nicule! îl încurajase «Nea Costică». Şi eu am avut pneumonie şi ia uită-te la mine: piatră!”

Doctorul nu luase în seamă conversaţia lor.

„E destul de grav, însă nu e periculos. Odihnă, linişte şi aer. Ai nevoie de aceste trei lucruri.”

Lui Chibrit îi căzuse buza în jos a dispreţ.

Răspunsul bătrînelului îl pocnise pe nea Nicu drept în moalele capului.

„Ei, ce am, doctore, la plămîni?”

„Apă!”

— Ce faceeeeeeee?! Apă, eu?! Imposibil! Eu, care n-am pus în gură de cînd mă ştiu strop de apă, eu, care nu cunosc gustul apei, să am apă la plămîni?”

Într-un tîrziu, cînd băieţii intraseră din nou în cameră să-l mai distreze pe Chibrit cu şuetele, acesta se ridicase, deodată, în capul oaselor şi,

furios, iluminat parcă pe dinăuntru, îşi lămurise musafirii:

„Băăă! Are dreptate moşulică! Ce, e aşa de greu de închipuit? Vouă nu v-a trecut prin minte? Eu am băut optzeci la sută numai la «Mercur». Este? Să ştiţi că porcul ăla de patron al «Mercur»-ului botează vinul!”

Printre vizitatorii lui Chibrit se nimerise să fie şi Mircea Gănescu. „Il Dio” nu stătuse mult pe gînduri şi, conştient de gravitatea cazului, îşi asumase obligaţia să-l informeze pe Împărat şi să-i solicite ajutorul pentru acest prieten devotat al Venusului.

Chiar în aceeaşi zi, Mircea Gănescu obţinuse de la Împărat o sumă de bani şi o recomandaţie pentru internarea „monarhului” Chibrit într-un spital braşovean.

Asul galeriei trebuia să părăsească Bucureştiul lui drag în acea seară, cu rapidul. Pînă la spitalul din Braşov avea să-l conducă „Nea Costică”.

Aşa că Mircea Gănescu băiat bun ca de obicei, suflet rupt din steaua ca de turtă dulce a Venusului, adusese cu el două bilete de tren, o sumă de bani şi importanta recomandaţie a Împăratului.

Scena despărţirii fusese de un patetism dramatic. Băieţii îşi conduseseră omul care îi înveselise de atîtea ori şi-i încurajase din tribună, cu trîmbiţa lui ruginită de atîta exerciţiu şi băutură, pînă la vagon. Aci Chibrit, susţinut la fereastră de „Nea Costică” pe post de soră de

caritate, asemenea importanţilor oameni politici, făcuse declaraţii:

„Băieţi, spusese el, m-a mîncat fript dihania de la «Mercur» cu zeama lui de varză. Nu ştiu dacă mă mai întorc. Organis-mul meu, mă fraţilor, nu suportă apă. Orice! Numai apă chioară, nu! Dacă mi-ar fi găsit la bojoci nişte carcalete, mai aveam o speranţă, dar cu apă chioară n-am nici una! Băieţi, de-o fi să mierlesc printre străini, să nu-mi lăsaţi ciolanele acolo şi să mă duceţi la Sfînta Vineri, să fiu aproape de voi, cînd veţi juca pe Giuleşti cu C.F.R.-ul!”

Cîţiva rîseseră.

„Termină, mă nea Nicule, că îndrugi prostii!”

Dar erau şi ei vădit, emoţionaţi. De cînd se înfiinţase Ve-nusul exista şi Chibrit. Dispariţia lui punea parcă la îndoială viitoarea existenţă a stelei venusiste.

„Şi, auziţi, bă? continuase el. De s-o-ntîmpla întîmplarea aia, nu vreau la înmormîntare vreo colivă şi lumînări. Înaintea dricului, unul cu damigeana, a mai babană damigeană. Atît! La fiecare colţ de stradă să toarne din ea în pahare. După dric, voi. Fiecare în mînă cu ciorchini de struguri şi cu baterii de grasă şi crăcană. Să vă abţiguiţi în draci pînă la cimitir. Să mergeţi cu dric cu tot pe şapte cărări. Să fie chiot şi veselie generală, băieţi! Să afle tot poporul Capitalei cine a fost «Nea Nicu» şi că el, după lupte seculare cu toate galeriile ţării, a mierlit-o! Şi să nu care cumva să-mi puneţi gambeta pe coşciug că sar

din el şi fac urît! În loc de gambetă vreau o baterie cu gheaţă, s-o simt pe burtă, dacă nu înăuntru.”

Glasul lui Chibrit de-abia se mai desluşea. Era mai mult un mormăit sinistru, stins.

„Nu vreau să cheltuiţi mult. O dată pe an să-şi aducă unul aminte de mine şi să-mi ardă un parastas! Fără colivă şi aiu-reli. Să se urce într-o maşină cu zece sticle de vin şi să-mi facă o vizită. Cinci sticle să le verse pe mormînt şi celelalte cinci să le dea de pomană, la golani. Atît! Şi dac-or mai fi bani de prisos, de ce să mint?, mi-ar plăcea să mi se planteze la cap şi un butucel de viţă. Asta e tot ce doresc. Şi acum vă las, fraţilor! Adios!”

Cînd termină de vorbit, două bobiţe de aguridă îi răsăriseră în colţul ochilor.

I se frîngea parcă inima în două, ca o lipie fierbinte, că se desparte de băieţii lui dragi.

Iar cînd rapidul se urnise din loc, lin, pe nesimţite, de parcă luneca, Chibrit dusese mîna la buzunarul de sus al pardesiului şi scoţînd de acolo nedespărţitul său pahar, îşi salutase prietenii, aşa cum soldaţii duc arma „pentru onor”.

Trei luni, Chibrit se perpelise pe un pat de spital de dorul Bucureştiului, al lui „Nea Costică”, al Venusului, al meciurilor şi al cîrciumilor bucureştene. O săptămînă, cu toate eforturile medicilor, el nu reuşi să bea lapte. Stomacul său îl refuza, contractîndu-se, restituindu-l revoltat, înapoi, pe gură. Apoi, după acea săptămînă a

patimilor, stomacul cu pereţi de dami-geană, nu de garniţă, se obişnui.

Doctorii susţineau că apa din plămînul lui Chibrit se absoarbe, însă el era persecutat de-o continuă teamă, pe care nu se sfia să şi-o expună:

„Mi se absoarbe apa din bojoc. Perfect. Ce să fac însă, dacă în loc de apă bojocul meu colectează acum lapte? Scap de una, dau de alta. Nu vedeţi? Am un bojoc cu predilecţii speciale pentru lichidele lipsite de importanţă.”

Deşi, după părerea medicilor, Chibrit se vindeca, înfăţişarea lui fizică devenea treptat mai alarmantă. Se descărnase şi îngălbenise ca pomii la sfîrşit de toamnă. Splinul lui era accentuat şi de lipsa totală a activităţii. El era obişnuit de două ori pe săptămînă, cel puţin, să vocifereze, să urle la meciuri şi să înflăcăreze o arenă de mii de spectatori.

La spital, la cine să urli? Cel mult să scoţi capul pe fereastra salonul şi să latri noaptea la lună, ca la o farfurie de orez proţăpită deasupra Tîmpei.

Băieţii lui jucau în fiecare duminică, pierdeau sau cîştigau meciuri, şi el, nea Nicu Chibrit, animatorul galeriei şi al răsunătoarelor victorii, lîncezea, mucegăindu-se pe un pat de spital, cu ochii pironiţi în tavan.

Groaznic! Imposibil de suportat.

Cînd îi pica în mîini cîte un ziar de sport îl devora cu voluptate. Venus se ţinea destul de

bine în clasament. Putea să candideze, cu oarecare şansă, la titlul de campion.

Dar cu o săptămînă înainte de finală, lui Teodoru-Chibrit îi căzu întîmplător în mîini un exemplar din „Gazeta sporturilor”. Inima începu să i se smucească nebuneşte, ca înaintea unei întîlniri atît de importante şi, pe ecranul minţii, i se proiectă, deodată, stadionul, gemînd de spectatori. Orice s-ar fi întîmplat, era imposibil să-l mai reţină cineva în spital. Venus juca o carte mare, iar el, Chibrit, se tîrşea în papuci, cu paşi de pensionar, prin grădina spitalului. Aceasta i se părea o ruşinoasă dezertare de la datorie! Dacă Venus n-ar fi luat campionatul, atunci lui i s-ar fi părut tot restul zilelor că vina în-frîngerii nu o poartă decît el, absenţa lui din tribună. A lipsit la finala cupei şi Venus a pierdut! Cum să lipsească şi la această finală de campionat?

Chiar în acea zi, ideea evadării din spital îi încolţi sub frunte. Un amănunt îl îngrijora: n-avea bani de tren. Banii Împăratului se isprăviseră şi altă sumă – îi scrisese „Nea Costică” – avea să i se expedieze abia peste o săptămînă.

Prea tîrziu. Exact peste o săptămînă, cu orice risc, chiar de ar călători pe un tampon sau pe acoperişul unui vagon, el va fi proţap în tribuna Venusului.

O săptamîna, nea Nicu împrumută bani de la fiecare bolnav al spitalului. Nu scăpă netapat nici portarul.

Şi sîmbătă seara, cînd spitalul era cufundat în beznă, Chibrit îşi îmbrăcă pardesiul său cam

scurt, controlă buzunarul de sus, în care se usca nelipsitul său coleg de şpriţ, îşi mai numără o dată, pe întuneric, banii şi îndesîndu-şi gambeta peste sprîn-cene, porni în marea aventură.

Sări pe fereastră în grădină, se furişă ca un strigoi, pe lîngă ziduri, şi escaladă porţile înalte, de fier, ale spitalului.

Cînd se văzu în stradă, primul său gest fu să-şi controleze, în buzunarul de sus al pardesiului, paharul. Nu se spărsese. Molănaşul era – ca şi el – destul de rezistent.

Apoi, cu paşi mari, porni spre gară. Mîine dimineaţă îşi va face reintrarea în Bucureşti. Primul drum va fi în pasaj, la bodega „Mercur”. Orice s-ar întîmpla tot îi sparge galantarul!

Pe urmă o va căuta pe „Nea Costică” şi, în fine, la ora două, se va instala în tribună, aşteptînd să apară pe teren echipele. Şi să te ţii voce! Cînd or să-l audă băieţii, or să le crească nişte aripi pînă la cer. Asta e într-adevăr o surpriză demnă de o finală!

I se brobonă pielea de febră şi fericire.

Ajuns în gară, constată că inima îi bate cam neregulat şi răsuflarea îi e greoaie. Un bolnav. Un biet om care de-abia a părăsit patul!

Va reuşi el să facă faţă unui meci atît de important?

Nu e nici măcar antrenat şi de cînd bea lapte şi vocea parcă şi-a pierdut din amploare.

Se urcase în vagon cu oarecari îndoieli, foarte puţin convins de aportul său vocal de mîine. Cu gambeta trasă pe nas, aşteptînd să

plece personalul, Chibrit calculă apoi, în colţul compartimentului, şansele de mîine ale Venusului. Nici nu cunoştea formula pentru finală a echipei. Nătînga de „Nea Costică” nu-l ţinuse în curent cu nimic din domeniul fotbalului. Ea îi înşira cîte şapte pagini de declaraţii şi jurăminte amoroase şi nici un rînd despre Venus.

„Femeile astea sînt uneori foarte caraghioase. Ele îşi închipuie că lumea toată se învîrteşte numai în jurul lor!” Ba, în interminabilele ei scrisori, „Nea Costică” îi mai transcria şi cîte o poezie din Eminescu, în loc să-l informeze despre noua linie de înaintare a Venusului, despre forma în care se află „Il Dio”, sau despre noile combinaţii de culise ale lui Platko.

De nu-i pica din întîmplare ziarul în mînă, Chibrit putea mult şi bine să consume lapte la spital, fără să participe el, cel mai devotat venusist, el, sufletul stelei griviţiste, la asalta-rea titlului de campion.

Numai la gîndul că finala campionatului – meciul Venus-Ripensia – ar fi putut foarte bine să se consume fără prezenţa lui în tribună, o furie de nedescris îl cuprinse şi urechile începură să-i vîjîie.

Atîta nesimţire femeiască! „Nea Costică” e geloasă şi pe Venus! Ar vrea să-i aparţină sufleteşte numai ei!

Cam aşa gîndea Nicu Teodoru-Chibrit, cînd păianjenii degetelor sale băteau acel tam-tam

nervos pe genunchi şi un pasager îşi aprinsese o ţigară în compartiment.

CAPITOLUL VI

Tristeţile şi rugăciunile Ioanei

În clasa a cincea a pensionului Notre Dame situaţia sentimentală era aceasta:

Un grup de eleve – mai ales dintre cele interne – îl iubeau pe Charles Boyer. Duminica, ziua lor de evadare, aveau întîlnire cu el la un cinematograf central sau la unul periferic. Ele suspinau ghemuite în sală, el le trăda, pe scenă, cu cine ştie ce Irene Dunne sau Bette Davis. Alt grup, destul de impresionant şi tot dintre interne, erau îndrăgostite de Mère Noémie. Se ţineau după ea ca un şirag de mătănii, îi scriau înfocate bileţele de dragoste, îi aduceau pe catedră buchete de flori, prăjituri şi deseori clasa era nevoită să asiste la cîte o scenă de gelozie soldată cu zgîrieturi şi ţipete. Duminica erau în stare să renunţe la libertatea lor numai să se afle în jurul acestei maici.

Iar alt grup de fete – dintre cele ortodoxe – se topeau după părintele Bălan, care le preda, o dată pe săptămînă, religia. O singură oră şi numai o dată pe săptămînă! Fetele aşteptau această oră de emoţie. Părintele semăna cu Cristos şi faţa sa avea o paliditate marmoreană. Cînd povestea faptele Mîntuitorului, tuşea des în batistă.

„Părinţelul”, cum îl alintau fetele, suferea de ulcer.

Margareta Chioveanu se îndrăgostise de părintele unei eleve din clasa a doua. Domnul acesta, destul de elegant şi tînăr, apărea în fiecare zi, la ora unu, în pension să-şi conducă fetiţa acasă.

La aceeaşi oră îl aştepta şi ea. Două luni, Chioveanu Margareta a mers în spatele lor, urmărindu-i, cîte cinci staţii de tramvai. Dar cel puţin îl vedea în fiecare zi. Pînă cînd, spre trimestrul trei, amorul ei s-a încheiat tragic. Pe fetiţă a început s-o conducă de la pension acasă maică-sa.

Anda Müller şi Coca Liveanu erau amîndouă ambalate sentimental după acelaşi ofiţer, vărul acesteia din urmă. Nu se ştia precis care dintre ele se bucura de mai multă trecere la acest chipeş locotenent. Cert este că ofiţerul le-a aşteptat de cîteva ori la ieşire şi ele, mîndre, au plecat cu el la mijloc, riscînd să le zărească vreo maică. N-au fost observate de nici o maică, dar le-au zărit, în schimb, toate fetele. Ceea ce, de altfel, ele au şi urmărit, ca să stîrnească un val de gelozie generală. Dar într-o zi, fetele au avut o revelaţie. Ofiţerul de la mijloc purta o servietă şi servieta era a Andei Müller. Lovitura a fost definitivă.

Irinel Macarovici era îndrăgostită de un actor de la Naţio-nal. Se plimbau amîndoi la braţ pe Calea Victoriei, frecventau diverse ceaiuri şi duminica actorul o ducea uneori la curse. Irinel

era foarte mîndră de aceste escapade şi purta în buzunarul uniformei, totdeauna, cîteva bilete jucate la hipodrom. Să le observe toate fetele şi să se minuneze.

Actorul îi juca şi ei totdeauna un cal.

Herman Iulia era înnebunită după doctorul care a operat-o de apendicită. Îi telefona mereu şi scornea deseori ocazia să-l viziteze la clinică. Motivele ei erau de obicei aceleaşi: „Nene doctore, mă doare cusătura”.

Cea mai invidiată era însă Alida Lapressa, italianca pe care o aştepta, la unu, cu o staţie de tramvai mai departe de pension, o maşină. Şi la volanul maşinii era un tînăr. Nici una nu ştia prea mult despre această aventură, fiindcă italianca îşi păstra secretele foarte bine. Totuşi, tot pensionul cunoştea numele mic al tînărului. Atît le divulgase Alida. Ilă îl chema pe adoratul ei şi în fiecare zi, în maşină, ea descoperea o cutie cu bomboane de ciocolată veritabilă. Nu minţea italianca, deoarece în tot timpul orelor ea ronţăia ca un şoricel numai fondante. Ah, de şi-ar strica odată dinţii de atîtea bomboane!

Dacă Alida Lapressa era invidiată, în schimb Ioana Du-mitriu, fata aceasta cu chip de înger şi cu două cozi pe umeri, era totuşi cea mai bîrfită.

Orice înţelegeau fetele. Să-l iubeşti de la distanţă, peste continente şi oceane, pe Charles Boyer, să fii îndrăgostită de Mère Noémie, să suspini şi să ţi se taie pofta de mîncare de dorul părintelui Bălan, după un ofiţer, după un doctor, după orice. Dar să fii îndrăgostită, ca Ioana

Dumitriu, de un fotbalist, asta întrece orice închipuire. Şi să te mai lauzi ziulica întreagă cu autograful lui scîlciat, să-i păstrezi fotografiile prin caiete şi să citeşti, în recreaţie, în loc de „Pour vous” sau „Cinémonde”, „Gazeta sporturilor”, ca orice puşti dintr-a şaptea sau a opta de la liceul alăturat „Mihai Viteazul”!

Cît de superior însă îşi privea colegele Ioana Dumitriu! Prostuţele astea, care gîgîie înnebunite cînd văd mutra palidă de ţap a părinţelului, sau maşina lui llă, n-au de unde să ştie că ea, Ioana, l-a suflat pe Mircea Gănescu unui grup întreg de admiratoare.

Intrase, întîmplător, la Venus. Mai mult de curiozitate şi fiindcă porţile erau deschise – începuse repriza a doua a unui meci şi cerberii lor le părăsise – iar din tribune se auzeau aplauze şi fluierături.

Îşi strînsese, cu teamă, sub braţ, racheta de tenis. Jucase, ca de obicei, în fiecare duminică după-amiază, pe terenul alăturat stadionului.

În fiecare duminică auzea alături tumultul tribunelor revărsîndu-se ca un potop dincolo de podul Sfîntul Elefterie. Şi totdeauna îi fusese teamă să intre înăuntru.

De data aceasta însă, nu reuşise să-şi mai reţină curiozitatea. Şi nu regretase.

Din toată repriza o impresionase, în chip deosebit, aşa cum de altfel se întîmplase cu toţi spectatorii, portarul Venusului.

Uluitoarele lui sărituri, curajul cu care culegea baloanele din picioarele adversarilor,

iuţeala cu care boxa o minge dificilă, din colţul porţii, smulgeau publicului ropote de aplauze.

Portarul le merita.

Ioana trecuse, curioasă, în spatele porţii lui, între puştii entuziasmaţi şi, aproape o jumătate de oră, nu-şi ridicase privirile în altă parte a terenului. Portarul purta un pulover roşu, de lînă, răsucit la gît, şi nişte mănuşi din piele de porc. Cu fiecare balon, care se apropia de poarta lui, inima ei, parcă sugrumată, îşi oprea zvîcnetul.

După meci, l-a aşteptat la ieşire. Nu era numai ea. Se aflau multe fete acolo. Unele de la „Carmen Sylva”, altele de la „Negoescu”, altele de la „Pompilian”. Le cunoştea pe toate de la interşcolarele de volei.

Dar probabil nu toate se înghesuiau printre puştii aceia mucoşi pentru portarul cu pulover roşu. Se înşelase Ioana însă, şi-i părea rău. Dac-ar fi bănuit că toate fetele astea se vor repezi în jurul lui, nu şi-ar mai fi pierdut timpul.

Cînd portarul cu pulover roşu ieşise de la vestiar, Ioana l-a recunoscut numai după nas. Părea un actor care părăseşte scena şi îşi dă cu siguranţă seama că el a fost eroul şi că toţi îl cunosc.

Atunci Ioana, croindu-şi drum cu racheta printre atîtea gîsculiţe, cum le considera pe celelalte, deşi era conştientă de ridicolul situaţiei, a întins, foarte ţanţoşă spre el, un carneţel. Carneţelul ei de note.

— Îmi daţi şi mie, vă rog, un autograf?

Toate fetele îi solicitau acelaşi lucru, numai una mai obraznică, o lungană de la „Ortodoxe” – ce bombe trăgea asta la plasă, la interşcolare! – se fandosea, solicitîndu-i nici mai mult, nici mai puţin, o fotografie!

Nu-şi aminteşte exact cum s-a întîmplat, dar mîna lui parcă i-a smuls carneţelul. Vai, ce proastă a fost şi cum mai tremura ca o biată frunză! De n-ar întoarce o pagină să-i observe notele: patru la algebră, cinci la chimie, opt la gimnastică, şase la istorie şi cinci la conduită, iar dedesubt, iscălitura cu coadă, ca un diavol şchop, a prearăsfăţatei Mère Noémie.

Portarul însă a semnat un singur autograf, pe carneţelul ei, şi zîmbindu-i, s-a scuzat faţă de celelalte:

— Iertaţi-mă, sînt grăbit! Sînt nevoit să mă duc la club.

Într-adevăr, dintr-un autobuz, cîţiva jucători şi un domn grăsuţ, căruia i se spunea „doctore” în sus şi „doctore” în jos, îl strigau:

— Hai, Mircea! Repede, ne aşteaptă la club Împăratul!

Şi cel căruia i se spunea „doctore” ţinea să fie neapărat şi spiritual:

— Bă Mirceo, strigase el peste capetele fetelor, tu dai mai multe autografe decît Vraca! La teatru, băiatule, la teatru te-ar prinde mai bine decît la fotbal.

Portarul Venusului rîdea, fără să se supere, uitîndu-se zîmbind spre fetiţa cu cozi. Spre ea,

Ioana Dumitriu, dintre atîtea fete. Dacă o fi rîs de cozile ei?

Cît de strîns ţinuse carneţelul în mînă, ascunzîndu-l parcă de privirile celorlalte solicitante!

Nu îndrăznise să-l deschidă şi să citească pe loc dedicaţia. Mergea cu el pitit sub palmă, lîngă piept, împiedicîndu-se de mulţimea care se scurgea, fluviu pestriţ, din stadion.

Tocmai departe, pe bulevardul Elisabeta, s-a oprit. S-a uitat cu teamă împrejur şi, ascunzîndu-se după un chioşc de ziare, a îndrăznit să deschidă carneţelul. Era o simplă iscălitură: Mircea Gănescu, dar cu cîtă emoţie şi-a trecut vîrful degetelor subţiri peste cerneala ei!

A doua zi, la pension, a rupt pagina şi în prima recreaţie a căutat-o desperată pe Coandă Jeanine dintr-a opta, conside-rată, în unanimitate, grafologul pensionului. O proastă şi-o încrezută! Jeanine i-a declarat, analizînd iscălitura, că tipul e un înfumurat şi un inconstant în dragoste.

Scorneli invidioase! Coandă Jeanine şi grafolog!

Tot din aceeaşi zi, Ioana a început să cumpere cu regulari-tate „Gazeta sporturilor” şi să-i citească, din prima pînă la ultima pagină, informaţiile şi articolele, doar o fi vorba în ele de Mircea Gănescu.

Într-un articol iscălit Bică Beilis îi întîlni într-adevăr numele. Ziaristul acesta nu scria niciodată în termeni prea elogioşi despre portarul ei, ceea ce o indispunea mereu.

După cîteva zile avusese însă şi o surpriză. Pe prima pagină a gazetei se afla o caricatură a lui Mircea Gănescu. Nu semăna cu el decît la o şuviţă rebelă de păr care i se zbîrlea în creş-tetul capului, ca o creastă de cocoş, în timpul meciului, dar sub această caricatură scria cu litere groase: „Mircea Gănescu, portarul echipei naţionale!”

Tăiase caricatura şi-o păstra cu articolul lui Bică Beilis în manualul de istorie. Cam în acelaşi timp, fetele aflaseră de aventura ei. Alida Lapressa, răsfoindu-i, din întîmplare, cartea, descoperise caricatura şi articolul.

— Fetelor! Ioana a achiziţionat un fotbalist. Veniţi repede să-l vedeţi cît de pocit e!

Fetele rîdeau, bătîndu-se cu palmele peste obraz, compătimitoare.

— Un fotbalist! E posibil tocmai tu, Ioana! Vai, ce picioare groase au ăştia!

Aci, într-adevăr, Ioana nu găsise un răspuns acceptabil. Şi ea remarcase că Mircea Gănescu are picioarele cam groase. Noroc că intervenise Chioveanu Margareta, salvînd-o din acest penibil impas:

— Proastelor, susţinuse ea cu vehemenţă, aşa vi se pare vouă că fotbaliştii au picioare groase. Este numai o aparenţă. Eu sînt în măsură să ştiu, că şi frate-meu joacă în echipa de ju-niori a Unirii Tricolor. Picioarele lui Gigel sînt ca nişte fuse, dar pe teren ţi se pare că-s două borcane, fiindcă pe sub ciorapii de lînă fiecare jucător poartă apărătoare. Ei, aţi văzut?

Cum ar fi dorit Ioana s-o îmbrăţişeze şi s-o sărute pe Chioveanu Margareta! Numai astfel ea prinsese din nou curaj şi se aruncase în luptă cu forţe proaspete:

— Ce ştiţi voi?! le demonstrase ea. Voi credeţi că oricui i se publică o caricatură la gazetă?

Din acel moment, între ea şi clasă se produsese marea ruptură.

În prima duminică, Venus juca în deplasare la Oradea şi de pe terenul de tenis, Ioana privise o după-amiază întreagă, sprijinită cu bărbia de rachetă, tribunele şi peluzele stadionului din Splai, văduvite de spectatori.

Seara, ascultase la radio buletinul sportiv. Cu mari eforturi Venus reuşise un meci nul, 1-1, cu C.A.O. Despre Mircea Gănescu spicherul nu pomenise nici o vorbă. Nici măcar atît nu spusese: „în poarta Venusului a jucat Mircea Gănescu”.

Cu atît s-ar fi mulţumit. Să-i audă doar numele. Dar nici atît!

Urmase o săptămînă de chinuitoare aşteptare. Să te chinuieşti într-o clasă în care nici o fată nu-ţi este prietenă, să n-ai cu cine să-ţi schimbi confidenţele şi orele să se tîrască încet, ca nişte melci uriaşi, peste hărţi şi peste planşe.

În săptămînă aceea, Ioana n-a ascultat explicaţiile de la tablă şi nici n-a deschis vreo carte şi rezultatul a fost dezastruos. În şase zile ea a încasat un trei, doi de patru şi numai un prăpădit de cinci.

Fetele o dispreţuiau şi îi fixaseră definitiv diagnosticul: e îndrăgostită de un fotbalist.

— Sigur, dragă, bîrfeau ele. Treptat se tîmpeşte. Nu vedeţi, o scoate la tablă şi ea se uită mută pe fereastră. Ce o fi conversînd cu un fotbalist?

În duminica următoare, Venus juca însă în Capitală. O dimineaţă întreagă, Ioana nu-şi găsise locul. O senzaţie de frig îi scutura spatele şi din cînd în cînd se surprindea cum îi clănţăne măselele. Ce-o fi şi asta? Dacă se îmbolnăveşte tocmai astăzi?

Imediat după-masă, ea îşi luă racheta, se verifică încă o dată cu cochetărie în oglindă şi o zbughi pe uşă, spre surprinderea maică-si:

— Niciodată Ioana n-a plecat duminica, după-amiaza, la tenis!

Îşi cumpărase cu multă atenţie bilet la tribună şi constatase, cam stînjenită, că spectatorii sînt în număr destul de redus.

Se grăbise. Însă i-ar fi fost peste putinţă să mai stea acasă ca pe ace, să urmărească pe cadranul ceasului cît de leneş se scurge timpul.

Fusese nevoită să suporte în deschidere un meci de juniori. Spre sfîrşit tribunele şi peluzele în fine se populaseră. Ea coborî atunci lîngă gardul de sîrmă împletită, să-l vadă mai de aproape pe Mircea Gănescu. I se părea că fiecare pas al ei e urmărit de toţi ochii spectatorilor, că ea este personajul important al întîlnirii de fotbal.

Cînd echipele intraseră pe teren înconjurînd linia centrului şi salutînd publicul, Ioana de-abia

reuşise să se agaţe cu mîinile de gardul de sîrmă. Picioarele, de cocă parcă, i se înmuia-seră de la genunchi ca la un examen şi răsuflarea-i devenise greoaie, sufocantă.

La cine oare rîdea Mircea Gănescu? Dintre atîţia spectatori s-o fi zărit tocmai pe ea?

Dar portarul Venusului rîdea mereu spre tribună. De unde să bănuiască Ioana că ăsta e un vechi obicei al lui „Il Dio”? De cîte ori apare pe teren sfidează, cu rîsul său obraznic, marea de capete şi ropotul de aplauze.

Ea observase că „Il Dio” poartă alt pulover – de data asta galben – şi că dintre cei douăzeci de jucători el este totuşi cel mai chipeş şi mai zvelt. Mai constatase cu atenţie că n-are nici picioarele atît de groase.

O repriză, Ioana stătuse înmărmurită, agăţată de sîrma împrejmuitoare a terenului, asemenea unui amorţit păianjen în colţul plasei şi nu privise decît spre un singur punct: spaţiul porţii şi barele albe apărate de Mircea Gănescu. N-o interesase ceea ce se petrece în restul terenului. Atenţia îi era concentrată asupra celor şapte metri pe care „Il Dio” îi parcurgea nervos de la un capăt la altul, aşteptînd să respingă sau să prindă baloanele.

În repriza a doua ea nu mai avusese tăria să reziste şi se postase în spatele porţii lui, înghesuindu-se printre mulţimea de puşti. Unul mai îndrăzneţ chiar o trăsese de cozi ca de nişte hăţuri.

— Ia mai dă-te la o parte, păpuşă, că nu văd din cauza ta! De cînd au început toţi plozii să vină la fotbal?

Auzi, cîtă neruşinare! Şi el, un pişcoci cu jumări la nas!

La un şut expediat de centrul înaintaş advers, balonul sărise peste poartă şi peste gardul de sîrmă, în tribună. Atunci, Mircea Gănescu, aşteptînd să i se arunce mingea, se întorsese cu faţa spre spectatori şi privirile lor se întîlniseră. El o surprinsese cum stătea caraghios, agăţată de sîrmă, îmbrîncită de la spate de o gloată de puşti şi de golani. Şi rîsese spre ea, salutînd-o cu mîna, ca pe-o veche cunoştinţă, ceea ce o impusese dintr-o dată în ochii celor dimprejur.

Tot restul reprizei se bucurase de o atenţie deosebită.

„Nu vă mai înghesuiţi aşa, căci este o domnişoară aici.”

„Fiţi mai politicoşi, aţi strivit-o pe dumneaei.”

„Domnişoară, vedeţi bine? Fă loc, mă neobrăzatule!”

Puştiul care o trăsese impertinent de coadă o măsura acum pe furiş, cu invidie. O cunoştea „Il Dio”! O salutase „Il Dio”!

La sfîrşitul reprizei, cînd părăsise terenul. Mircea Gănescu îi aruncase din nou o privire şi-i zîmbise amical, ceea ce ar fi putut să însemne chiar fixarea unei întîlniri.

Ioana nu îndrăznise să se gîndească la aşa ceva, dar paşii săi se îndreptaseră spre ieşirea arenei atît de leneşi, încît ţi-ar fi lăsat impresia că vor să cîştige timp. Şi, într-adevăr, ea ajunsese în dreptul uneia dintre porţile arenei, aşteptînd să se scurgă fluxul de spectatori. Aşteptase strategic exact cît îi trebuise lui Mircea Gănescu să se dezechipeze şi să se îmbrace, căci tocmai cînd pantofii ei păşeau pragul stadionului spre stradă, cineva îi pusese prieteneşte o palmă pe umăr şi acel cineva nu era altul decît portarul Venusului.

— Nu m-ai aşteptat! îi reproşă el.

Ioana încercase să-i răspundă ceva, dar se fîstîcise complet, de parcă îi pierise şi glasul.

Sîngele îi năvălise brusc în obraji şi Mircea Gănescu îşi dăduse seama că ţine în palmele sale puternice o mînă cu degete subţiri, care tremură toată ca un pui de rîndunică.

— Îmi permiţi să-ţi văd ochii? o întrebase fotbalistul, Însă ea privea sfioasă numai în asfalt.

O condusese pînă aproape de casă. La mijlocul drumului ea constatase că-i lipseşte ceva, dar nu se oprise din mers şi continuase să-i povestească lui Mircea Gănescu nimicuri de pension. Căci din momentul în care îi revenise glasul, un debit verbal neobişnuit o înlănţuise. Cînd constatase că îi lipseşte ceva – racheta de tenis – avusese un scurt moment de panică. Dar acesta durase o clipă şi ea începuse din nou, cuprinsă de-o neobişnuită euforie, să ciripească. O rachetă de tenis! O uitase, desigur, în tribună! Ce contează o rachetă de tenis – veritabil

englezească – dacă făcuse în schimb cunoştinţă cu idolul ei?! Şi acest idol se află acum chiar lîngă umă-rul ei! Vorbeşte cu el! Îi povesteşte! Şi el nu mai avea timp nici să răspundă din cauza vervei care o cuprinsese.

Din acea duminică, s-au întîlnit cu regularitate.

Cînd Mircea Gănescu venea la antrenamentele Venusului, se ducea şi ea să joace tenis pe terenul de alături. Se aşteptau apoi la podul Elefterie. De cîteva ori Ioana a chiulit chiar dimineaţa de la pension, deşi era în perioada grea a tezelor.

Vorbeau mult, umblau pe străzi, intrau într-un cinema-tograf, sau într-o cofetărie şi de cîteva ori – vai! – chiar s-au sărutat.

Doi puşti, sporovăind vrute şi nevrute pe sub castanii şi salcîmii Bucureştiului.

Îl amuza pe Mircea Gănescu această mică şi nevinovată aventură. Ioana devenise confidentul şi oaza lui de linişte si puritate într-o lume în care noroiul şi teama îl pîndeau la fiecare pas.

La orice meci al lui, Ioana era nelipsită, acolo, în spatele porţii, agăţată, numai inimă şi nervi, de sîrma împletită a terenului.

Pînă într-o zi, cînd Mircea Gănescu, enervat că i se marcase un gol, destul de parabil de altfel, o rugase:

— Îngerule, nu te supăra, eu vreau să te ştiu pe teren cînd joc. Sînt sigur că-mi porţi noroc, însă, te rog, te rog mult, din suflet, nu mai sta în cîrca mea în spatele porţii! Tot parcă simt nevoia

să mă uit şi la tine şi să urmăresc şi balonul. Îmi distragi atenţia. Nu vreau să ştiu precis unde te afli în tribună sau peluză. Să te ştiu doar că eşti undeva, în arenă. Să ne vedem totdeauna numai după meci.

Ioana îl înţelesese şi de atunci se ascundea în mulţimea tribunei, iar după meci îl aştepta cuminte la ieşire şi începeau, ca de obicei, inofensiva hoinăreală.

Pentru „Il Dio” această hoinăreală însemna o totală destindere a nervilor, încinşi şi încordaţi la maximum nouăzeci de minute.

Ioana reprezenta un duş bun şi călduţ, care îl făcea să uite toate spaimele celor două reprize.

În săptămîna premergătoare importantei finale, Ioana trăise emoţiile acestui meci şi, ca un jucător participant la ea, discutase cu Mircea Gănescu în amănunţime importanta partidă, judecaseră amîndoi valoarea echipelor şi a individualităţilor, şi-l aşteptau cu aceeaşi încordare.

Un singur fapt nu-i destăinuise portarul Venusului: că me-ciul acesta îi inspira totuşi destulă teamă. Ioana ştia că linia de halfi a Venusului e inferioară celei ripensiste, că Petea, dacă va fi introdus în echipă, joacă numai cu un picior valid şi că extremele, Dobai şi Bindea, sînt la ora actuală cele mai periculoase extreme din ţară.

Meciul o îngrijora, dar avea o încredere oarbă în Mircea Gănescu. El – era sigură – va

apăra totul. El nu va lăsa nici un balon să-i perforeze spaţiul porţii.

„Il Dio” îi dăruise pentru meci o invitaţie albastră, oficială şi de cîteva ori pe zi se uita în portmoneul ei să-i controleze existenţa.

Sîmbătă după-amiază avea întîlnire cu Mircea, ca de obicei, la podul Elefterie. Îl aşteptase aproape trei sferturi de oră, dar el, ca niciodată, nu apăruse. Se obişnuise ca idolul ei să fie extrem de punctual. Se învîrtise mult prin jurul arenei şi i se păruse curios că o linişte neobişnuită înconjoară stadionul. Ştia că la ora aceasta, după antrenament, rămîneau în tribune, la şuete interminabile, numai diverşii suporteri şi microbişti.

Acum, peluzele şi tribunele erau pustii.

La intrare, îl întîlnise numai pe Corner. Se odihnea cu botul pe labele dinainte, dormitînd în soare, ca un paznic leneş şi obosit al arenei.

Cînd se apropiase de el, deschisese mai întîi, plictisit, un ochi, apoi pe celălalt.

— Corner! îl mîngîiase ea, întinzînd palma, şi invitîndu-l parcă la conversaţie.

Corner era un cîine destul de sociabil. Se ridicase şi, după ce se întinsese, cocoşîndu-se a somn şi a lene, se apropiase de fată, bălăngănindu-şi coada stufoasă, cu botul întins, cerşind parcă noi mîngîieri. Ce păcat însă! Corner se pricepea numai să bîţîie din coada lui stufoasă, nu să dea şi relaţii despre „Il Dio”.

Fata schiţase atunci cîţiva paşi spre intrare. Dar dintr-o dată, atitudinea prietenoasă a lupului

se schimbase. Un preludiu de mîrîit îi umflase gîtul şi coada se oprise brusc din pendulatul ei prietenos. Pînă aici, duduie! Corner ştie că în arenă se intră numai cu bilet pe care îl rupe, la poartă, Ghiţă Drăghicescu sau Tase Chelaru. Acum, el, cît de venusist ar fi, nu tolerează o încălcare a obiceiurilor bine stabilite.

Proptit a harţă pe labe, Corner, cu peria zbîrlită a spinării, mîrîia.

Noroc că salvarea venise de sub tribune. Dinspre vestiare se apropiase un om de serviciu.

— Corner! strigase el, temperînd zelul de portar oficial al cîinelui. Ce, ai înnebunit?

Fata îi făcuse semn pazniculuisă se apropie mai mult şi-l întrebase:

— Domnule, dacă nu te superi, pot avea o informaţie? Astăzi n-a fost antrenament?

— Da’ cum să nu fie, dar dimineaţa, la nouă!

Ea îşi înfrînsese timiditatea şi-l întrebase din nou:

— Dar domnul Gănescu n-a fost la acest antrenament?

Omul rîsese, arătîndu-şi dinţii de viplă.

— Păi cum o să fie aici, dacă e la Snagov?! I-o luat şi i-o dus cu autobuzu’, că cică să se hodinească la aer curat acolo şi mîine să-i snopească p-ăia de la Timişoara.

— Şi cînd se întorc? mai avusese Ioana tăria să întrebe.

— Apăi, ăl de sus ştie. Io zic că mîine, cu vreo oră-două înainte de-ncăierare. Cam aşa e

obiceiul. Apăi ce-o să fie mîine aici! Tare mi-e teamă că s-o rupe şandramaua asta de tribună ca aia de s-a rupt la zece mai, de muriră oameni puzderie. Că de, franci încasăm, dar să construiască o tribună ca lumea nu se gîndeşte nimeni.

Tase avea chef de vorbă şi începuse să bată cîmpii.

— Mulţumesc, domnule.

— Apăi, pe-n-ce să-mi mulţumiţi?

Nu-şi mai aminteşte cum ajunsese acasă. Picioarele o conduceau în mod mecanic pe străzi, căci întreaga ei fiinţă era acolo, la Snagov, alături de Mircea Gănescu.

Acasă se întinsese pe pat, cu Snagovul profilat pe tavan ca un tărîm de vis.

Cînd maică-sa intrase în cameră, Ioana nici nu o observă, aşa cum de altfel nu observase cînd umbrele nopţii îşi strecuraseră pe fereastră, înăuntru, pelerinele fantomatic îndoliate.

— Eu eram convinsă că înveţi, se mirase doamna Dumitriu. Tata o să se supere dacă n-o să-ţi iei coriienţa. Şi aşa i-ai făcut destule necazuri. Tu, Ionuţa mea, corijentă!

Da, Ioana rămăsese corijentă la matematică: nu se poate să te pricepi şi la fotbal, şi la matematici!

Acum visa cu ochii mari deschişi. Se afla în costum de baie pe marginea lacului Snagov, şi arunca mingi după mingi lui Mircea să le prindă.

Nici n-auzise vorbele de dojană ale maică-si.

— Ionuţa!

„Poftim! Mami asta i-a stricat antrenamentul!”

— Oh, mamă, de ce nu mă laşi în pace nici o clipă? M-ai speriat. Aţipisem. Şi visam atît de frumos, mami!

Respectabila doamnă Dumitriu se scuză. Ea nu bănuise că fetiţa doarme, dar taică-său, taică-său ăsta, care are totdeauna idei atît de năstruşnice, dorea să iasă în oraş, la restaurant. Ca în fiecare sîmbătă seara:

— Şi tati ăsta nu mai are astîmpăr! se revoltă Ioana. De ce să mergem în oraş? Eu sînt atît de obosită, mă doare şi capul! Aş vrea să rămîn acasă. Să învăţ! Se poate?

Ce proastă e Ionuţa – îi demonstră maică-sa – cum să-i comunice aşa ceva „şefului”? Asta înseamnă că niciodată nu o să-i mai dea voie la tenis, fiindcă tenisul oboseşte şi îi dă dureri de cap, tocmai acum, cînd capul ei trebuie să fie limpede ca să înfulece cantităţi incomensurabile de formule alge-brice.

Ca întotdeauna, maică-sa avea dreptate. Pe „şef” nu-l poţi convinge atît de uşor.

Ioana se ridică din pat, întrerupîndu-şi imaginara ei călătorie la Snagov şi cu mişcări lente, foarte plictisită şi abătută, îşi schimbă rochia.

Era trasă la faţă şi tristă. Avea şi de ce. Cum să fii veselă dacă între tine şi Mircea Gănescu sînt patruzeci de kilometri de şosea?

Apoi, flancată de părinţi, Ioana se urcase într-un taxi. „Şeful” indicase şoferului localul „Luzana” şi ea, legănată de canapeaua maşinii, încerca încă să-şi reia firul întrerupt al visului.

Domnul Dumitriu o măsura, discret, cu coada ochiului: fe-tiţa slăbise şi era prea palidă. Învăţa mult pentru corijenţă! Ce cîini răi sînt şi profesorii ăştia! Cum nu le este lor milă de nişte biete fetiţe! Cine a inventat corijenţa a fost un înăcrit, sau un bolnav de ulcer la stomac!

Grădina Luzana era plină, lăutarii cîntau cu însufleţire, toată lumea părea veselă. Numai ea, Ioana, n-avea poftă de nimic şi ca să-şi liniştească nervii îşi căuta de lucru cu vîrful unei cozi. Îl împletea şi-l despletea, ca şi cînd ar fi croşetat foarte grăbită.

Doamna Dumitriu, grijulie cu educaţia fiicei sale, îi şopti, discret, cu multă precauţie:

— Lasă, Ionuţo, coada în pace! Ce naiba!

Ioana abandonă o clipă vîrful cozii, în schimb îşi luă în primire unghiile, pe care începu să le ronţăie ca într-o plicticoasă şi interminabilă oră de latină.

Cu multă greutate găsiseră o masă liberă.

Domnul Dumitriu se dovedea, ca de obicei, în vervă. Lui îi plăceau localurile, gălăgia multă, zgomotul ăsta de pahare şi chef, muzica bună, ca şi vinul la gheaţă.

Şi tot ca de obicei, începuse să le povestească întîmplări de haz din tinereţea lui.

Povestea poate cu umor, dar rîdea el primul de nişte întîmplări uneori foarte naive. Rîsul său

sănătos se rostogolea în cascade, în grădina de vară, printre atîţia fericiţi ai paharului şi ai farfurii pline.

Ioana însă îi cunoştea repertoriul pe dinafară şi mai ales în seara aceasta răsuflatul repertoriu al „şefului” o enerva la culme. Bine că apărură, la timp, platourile cu peşte şi friptură şi povestitorul, fiind nevoit să înfulece – nu era numai un povestitor, dar şi un gurmand – îşi opri meliţatul gurii, optînd pentru o îndeletnicire mai savuroasă.

Ioana gustă numai de cîteva ori dintr-o bucată de morun. N-avea nici poftă de mîncare.

Tocmai cînd se lupta cu plictiseala şi cu gîndurile, plutind pe apele întunecate ale Snagovului ca nişte corăbioare de hîrtie, Ioana surprinse, la masa de alături, o discuţie care îi atrase atenţia, fiindcă se vorbea, acolo, chiar de fotbal. Şi mai răstit. Pe ton chiar de ceartă. Un domn important cu păr ondulat şi gominat din abundenţă se răstea, vociferînd aproape, către un mătăhălos cu ochelari, sprîncene stufoase şi nas coroiat:

— Coane Vasile, în meciul de mîine, dacă eu sînt schimbat, asta înseamnă cea mai ruşinoasă şi penibilă pagină a fotbalului nostru! O mistificare grosolană pentru miile de spectatori.

Cum auzise de „meci”, de „mîine” şi de „fotbal”, urechile fetei se ciuliseră iepureşte şi pe obrazul său înfloriră subit garoafele vioiciunii. Acum numai de n-ar începe să rîdă în hohote din nou taică-său.

Mătăhălosul de la masa de alături îşi aplecase discret bustul peste masă, cît pe-aci să răstoarne farfuriile.

— Dragă Leonidas, fii sincer! Dar, te rog, sincer, destăinuieşte-te frăţeşte! Cît ţi-a oferit porcul de sanitar? Căci eu, dacă deţin amănunte precise, sînt singurul care pot să fac să sară şandramaua Venusului, cu Împărat cu tot, în aer. Îţi închipui tu ce ar însemna, deodată, la radio, să divulg milioanelor de ascultători tot aranjamentul ăsta puturos? Dinamită, mă! Da, da, dinamită!

Comeseanul cu profil frumos şi păr ondulat se apără:

— Coane Vasile! Nea Vasilică! P-onoarea mea că discuţiile s-au purtat numai în principiu şi de la început i-am in-dicat intrigantului uşa. Sînt eu omul care să-mi mînjese obrazul, nea Vasilică? Eu? Sînt dezolat dacă dumneata...

Lentilele celuilalt sclipiră de parcă împrăştiau în noaptea ochelarilor licurici.

— În vremurile astea, mă dragă... Cred că este şi interesul tău să-mi divulgi tot, fără să te fereşti de mine. Eu în-ţeleg să purtăm o luptă comună. Nu? O luptă comună şi la dărîmarea lor şi la... beneficii. Ce, nu cunoaştem noi metodele Împăratului? El împrăştie! Zvîrle cu amîndouă mîinile şi numai cînd nu reuşeşte aşa, recurge la forţă...

— Nea Vasile! păru destul de cătrănit celălalt.

— Cît a oferit? Asta e! Cît? persistă mătăhălosul. Hai, fii dintr-o bucată, ca şi mine! Scoate tot din guşă. Căci altfel...

În acel moment, „şeful” rîse atît de sonor de-o întîmplare de-a sa, din tinereţe, încît Ioana nu mai reuşise să audă nimic cîteva minute, deşi cei de alături îşi purtau discuţia tot atît de aprins.

Niciodată nu i se păruse atît de urîcios şi de imposibil taică-său ca în seara aceea. Cînd reuşise să înnoade din nou alte cîteva fire din conversaţia de alături, matahala cu ochelari bătea cu pumnul în masă, în zăngănitul de dans al paharelor şi furculiţelor.

— Ceea ce se petrece la Venus este inadmisibil, domnule! Dacă mîine, pe teren, se întîmplă şi porcăria asta, ascultă bine, Leonidas, pe cuvîntul meu de onoare, eu dinamitez toată mistificarea. Mîine va trebui să învingă cel mai bun. Şi cu toţii ştim că e mai bună la ora actuală Ripensia. Deşi personal sînt informat că în oraş s-au jucat sume importante pe victoria Venusului. Cine le-a jucat? Cum? Şi de ce? Om vedea! Orice întorsătură a meciului devine suspectă, chiar dacă vei arbitra tu! Mă auzi, Leonidas? Eu, profesorul Vasile Grămadă, nu voi tolera aşa ceva! Şi te anunţ că n-am scrupule. Nu menajez pe nimeni. Trec peste toţi cu tăvălugul! Nici pe tine, nici pe alţii nu-i cruţ! Taică-meu să fie în cauză şi-l dau în gît într-o secundă, mă înţelegi? Eu sînt şi voi rămîne un om integru. Nu admit compromisurile!

Ca un ecou depărtat al acestor definitive sentinţe, domnul Dumitriu rîse cu poftă, dezvelindu-şi întreaga claviatură a dinţilor.

Ioana încercase în zadar să mai prindă cîteva cuvinte din discuţia celor doi uriaşi. Îşi sucise scaunul, se aplecase spre masa de alături, însă fără nici un rezultat. „Şeful” povestea şi rîdea cu hohote. Şi, culmea ghinionului, veseliei lui i se asociase şi maică-sa. Nu mai era chip să ciupească nici un cuvînt, cît de neînsemnat, din asaltul verbal al celor doi.

Din fericire, ei se ridicară la un moment dat de la masă. Plătise cel cu părul ondulat, în timp ce domnul fioros şi cu lentile, fredonînd o melodie, tamburina distrat – parcă plutind pe gînduri îndepărtate, foarte îndepărtate – cu degetele pe marginea unei farfurii.

Ioana îi urmărise îndelung, încercînd să-şi întipărească bine în minte figurile lor.

Toată noaptea, fata, bîntuită de o cruntă insomnie, se răsucise în pat, chinuită de tot felul de întrebări.

„Ce trebuie să se petreacă mîine la Venus?

Şi de ce lui Leonidas – după nume era chiar arbitrul meciului – i se oferiseră bani?

Nu cumva o fi în pericol chiar Mircea? Şi el habar nu are şi doarme liniştit la Snagov?

Ce va divulga oare, la radio, matahala cu nas coroiat, sprîncene stufoase şi ochelari?

De ce să bată apoi Ripensia? E mai bună? Ei, şi? Dacă «Il Dio» va stopa şuturile timişorenilor, atunci victoria e a Venusului şi

domnului Vasile, care nu-l menajează nici pe taică-său şi-l dă la nevoie şi în gît, de cîte ori pofteşte, ce o să i se pară suspect? De unde însă să-l iau acum pe domnul Vasile şi să-i explic cu frumosul şi să-l rog, în genunchi, să nu dea în gît Venusul la radio şi să pornească tăvălugul său atît de necruţător peste întreaga arenă?”

Niciodată Ioana nu se aflase într-o încurcătură mai mare. De unde de-abia aştepta meciul de mîine, acum ar fi dorit să se amîne peste săptămîni, la primăvară chiar, sau să nu se mai joace de loc!

În treazul ei coşmar şi-l închipuia apărînd pe teren, ca un brontozaur fioros din zoologia claselor trecute, pe domnul Vasile de la Luzana. El purta un megafon uriaş la gură şi striga, în el cît îi permiteau coardele vocale: „Onoraţi spectatori, oameni buni, echipa aceasta a Venusului a cumpărat jocul şi pe arbitru! Să nu ne lăsăm traşi pe sfoară! Oameni buni, să facem dreptate, fiindcă noi sîntem dintr-o bucată, n-avem scrupule şi nu menajăm pe nimeni, ne dăm, la nevoie, în gît chiar şi părinţii. Uite-aşa, îi dăm în gît! Şi cu o labă uriaşă şi plină de solzi, brontozaurul lovea o tribună. Pe ei, onoraţi spectatori! Pe ăştia de la Venus! Oameni, lume...”

Onoraţii spectatori bombardau mai întîi pe jucătorii negri cu sticle de limonadă, apoi, la noile şi înflăcăratele îndemnuri ale domnului Vasile de la Luzana, năvăleau pe teren să-i măcelărească pînă la unul pe bieţii jucători venusişti.

În zadar se arunca ea în faţa domnului Vasile: „N-ai dreptate, nea Vasile, n-ai dreptate! Ce-ai cu ei?” Mircea? Unde-o fi? Uite-i tricoul roşu, călcat cu sete în picioare de mulţime! Şi nea Vasile, aplecat deasupra lui, lovindu-l triumfător cu labele sale solzoase şi mari.

Cum să împiedice acest masacru ea, o fetiţă de şaisprezece ani, cu braţe atît de subţiri şi voce atît de firavă?

Din ochii ei de înger lacrimile mustesc încet şi alunecă uşor, rostogolindu-se de-a lungul obrajilor pînă spre colţurile gurii, simţindu-le gustul lor sărat. Un an întreg s-ar hrăni numai cu lacrimi, dac-ar şti că mîine nu se întîmplă nimic Venusului şi jucătorilor negri!

Dar toţi s-au coalizat parcă împotriva echipei din Splai. Cît de pornit, de exemplu, scrie Bică Beilis, în „Gazeta sporturilor” de azi dimineaţă, despre Venus!

Ah! Dac-ar putea să-i ceară socoteală pentru fiecare rînd acestui redactor nedrept.

„E mai bun Mircea Gănescu, «Il Dio», decît Pavlovici? Mîine vom avea această verificare.”

Mîine! Pînă mîine mai sînt atîtea ore de chin, atîtea gînduri care te îmbolnăvesc! Cum le va suporta?

În fine, singura soluţie nu i se păru decît una: să-i scrie idolului ei. Da, să-i scrie lui Mircea!

Aprinsese deci veioza, căutase repede un plic şi încercase să compună o scrisoare, aşa cum ar fi compus o teză, pe care nu rămînea decît ca

la şcoală s-o tragă de sub servietă şi s-o depună victorioasă pe bancă.

După ce distrusese mai multe ciorne, ea se fixase, în fine, la ultima. O transcrisese pe curat şi o recitise emoţionată:

„Dragul meu Mircea,

Iartă-mă şi iar iartă-mă că te oblig să-ţi pierzi timpul tău, tocmai astăzi, cu rîndurile astea prostuţe, dar îndrăznesc să ţi le scriu numai fiindcă sînt foarte îngrijorată. Te-am aşteptat ieri mult şi am aflat tîrziu că eşti plecat cu echipa la Snagov. Eram destul de supărată fiindcă nu ne întîlnisem. Ca şi cum asta n-ar fi fost de ajuns, seara, la «Luzana», unde am fost cu părinţii mei, am surprins de la o masă vecină şi o discuţie groaznică despre echipa voastră şi despre meciul de azi. Un, domn Vasile se certa cu unul Leonidas şi susţinea că meciul a fost cumpărat de voi, iar un scandal, mîine, ar fi inevitabil. Chiar el, acest domn, va dezvălui la radio dedesubturile acestei afaceri, zicea urîtul.

Dragul meu Mircea, eu nu prea ştiu multe despre fotbal, dar tu, te rog, nu te amesteca în această combinaţie. Tu eşti un jucător prea mare pentru combinaţii atît de urîte. Eu cred că fără nici un fel de ajutor din partea nimănui, tot voi veţi învinge mîine. Şi ştii de ce? Fiindcă eşti tu, «Il Dio», în poartă! Am atîta încrede în tine, încît

echipa din Timişoara ar putea să nici nu se mai prezinte pe teren. E învinsă dinainte, mă înţelegi?

Şi acum, te mai rog ceva. Îţi alătur în plic un fir de arnici roşu. Să ţi-l prinzi la meci de tricou. Îţi va purta noroc. E o prostie, însă ţin la ea. Deşi norocul vostru, al echipei, sînt sigură, este chiar marele tău talent.

Te sărută cu drag, mult, mult, cît vor ţine reprizele de mîine,

Ioana."

Jos, într-un colţ, mai adăugase:

„Te voi aplauda pînă cînd îmi vor plesni palmele. Tot timpul. Să mă auzi! Şi să fii atent şi la şuturile celor de la Ripensia, dar şi la mine!"

Închisese plicul şi scrisese pe el, caligrafic: „Domnului Mircea Gănescu. Personal."

Constatase însă că de-abia de-acum încolo se ivea adevărata încurcătură. Ce va face cu acest plic? Cum va ajunge această scrisoare în mîinile lui Mircea Gănescu?

Tîrziu, spre ziuă, găsise o soluţie. Se va duce foarte de-vreme la meci şi va trimite plicul, cu un puşti, la vestiarele stadionului.

Îşi ascunsese deci plicul sub pernă şi închisese ochii zîm-bind.

Aţipise tocmai cînd zorile îi mîngîiau ferestrele cu degetele lor trandafirii, ca într-un vers din Eneida.

Şi aceste degete de lumină ţăcăneau în ferestre parcă într-un tainic şi plăcut alfabet Morse:

— Ve-nus ba-te! Ve-nus ba-te!

CAPITOLUL VII

Unde Împăratul e furios şi spiritele sînt agitate

Porţile arenei Venus fură asaltate de la ora douăsprezece. Numeroşi spectatori îşi aduseseră mîncare la pachet, ca în excursie duminicală, şi mai ales la peluză se puteau observa adevărate prînzuri de gală. Spectatorii, numai în cămăşi, se simţeau ca la ei acasă. Două lucruri îi incomodau: soarele, care ardea ca un cuptor, pîrjolind pielea, predispunîndu-te la insolaţie, şi monomul pestriţ şi interminabil de spectatori, într-o continuă fîţîială, vînînd un loc cît mai bun pentru vizionarea acestei multaşteptate finale.

Împotriva primului duşman, care le pişcă necruţător epiderma, riscînd să le-o transforme în şorici afumat, se improvizaseră pe loc din „Gazeta sporturilor” coifuri, ca în războaiele copilăriei. Unii chiar, veniţi mai devreme şi instalaţi pe locurile cele mai de sus, îşi scoseseră pantalonii şi cămăşile, rămînînd ca la ştrand, în chiloţi.

Lupta cea mare se da contra şirurilor zigzagate şi parcă bezmetice de spectatori în goană după un loc cît mai acceptabil.

Aceşti întîrziaţi te înghesuiau, te îmbrînceau, sau îţi călcau bombeurile pantofilor, fără să ceară măcar scuze. Graba era prea mare şi locurile libere se ocupau prea repede.

Jandarmii îşi dădeau toată osteneală să facă ordine la intrările stadionului.

Cei cu bilete cumpărate nu înţelegeau, aici, de ce şirul spectatorilor înaintează atît de încet. O nervozitate explicabilă pusese stăpînire pe ei şi numai întîmplarea, destul de fericită, nu transformă coada aceasta a nerăbdătorilor într-un meci colectiv de lupte libere.

Apostrofaţi cu furie erau mai ales cei de la intrare:

— Ce faceţi, domnilor, acolo? Aţi pus de mămăligă? Deabia rupeţi biletele!

— Hai, domnule, că ne apucă noaptea aici!

— Ia împingeţi, fraţilor!

— Heeeiii, rup! Heeeiii, rup!

— Ordinea! Ordinea, vă rog! se apărau cerberii intrării.

Un ţigan, tuciuriu ca păcura, îşi roti speriat albuşurile ochilor. Într-o mînă ţinea cutia unui contrabas şi în cealaltă agita o invitaţie. Celălalt din faţa lui, cu o cutie mai mică la subsuoară, umflă nările şi-l avertiză, demn:

— Nu te lua cu ei în hîră, bre, nişte particoleri. Noi sîntem hartişti, invitaţi special de naşu’ ăl mare!

Cînd cei doi ajunseră la intrare, după ce li se rupseră invitaţiile, li se îndesară în mîini şi cîte două cîrîietori.

— Haoleo! se sperie unul. Da’ cu hastea ce dracu’ facem?

Un cerber îl trase deoparte, ca să-i explice.

Din cauza numeroşilor fini ai împăratului, se formase o coadă compactă la intrarea peluzei populare.

În majoritatea lor oameni simpli, ei, trezindu-se cu cîrîietorile în mîini ca nişte grenade, cereau interminabile explicaţii şi enervante lămuriri.

— Şi cu astea ce facem?

— Le învîrtiţi cînd se strigă: Hai tu, Ri-pi, ca să nu se mai audă nimic! Ordinul naşului ăl mare. Naşu’ e cu ochii pe voi! Cînd cu stînga, cînd cu dreapta. Morişcă! Nu se ad-mite pauză!

— Şi la plecare, să trăiţi, cui le predăm?

— Le luaţi acasă şi le daţi la copii, să se joace! Cadoul naşului!

— Aşaaaaaaa! Da’ năşicu’ un’ se află? lungeau ei discuţia.

— N-a venit încă!

— Da’ mnealui cînd vine? Să-i zicem şi noi săru’ mîna. Şi să trăiască Venusul!

— Vine, vine, n-aveţi grijă! Daţi-i bătaie înainte!

Şi-acum, colac peste pupăză, printre finii Împăratului, apărură şi lăutarii ăştia cu instrumentele tîrîş după ei...

Cînd li se oferiră cîrîietorile, ei le priviră cu ridicolă suspiciune.

— Da’ cu hastea ce mai e, bre?

— Le învîrtiţi şi faceţi gălăgie. Nici o pauză! Tot timpu’, să nu se mai audă nimic decît cîrîietorile.

— Hăpăi, năşicu’ nu ne-a trimis vorbă dă hastea!

— Hai, mă ţiganilor, gura, luaţi-le că încurcaţi locul! Nu vedeţi, aşteaptă lumea. Şi aveţi grijă că năşicu’ e cu ochii pe voi! Tot timpul să nu se audă decît: Hai tu, Venus! Şi cîrîietorile cînd începe galeria ripensistă.

— Zău că nu le luăm! se răţoiau unii mai arţăgoşi. Noi am venit cu orfestra şi ne trebuie cîrîietori? Nea Florea a pus chiar pe muzică strigarea năşicului „Hai tu, Venusica! Hai tu, Venusica!” O să stricăm noi muzica lu’ nea Florea cu neşte cîrîietori? Dă-le-ncolo, noi avem orfestra noastră! Zău că-i păcat să stricăm cîntarea!

În cele din urmă, controlorii îi îmbrînciră spre peluză, ca să descongestioneze intrarea. Mare încurcătură le crease şi Împăratul cu finii lui! Are şi ăsta nişte idei! Să-i fie-n nas!

Dar nu numai intrările arenei erau luate cu asalt de plătitori, de invitaţi sau pretenţioşi oficiali. În afara terenului se dădea marele asalt, parcă la baionetă, al celor fără de bilete. Era o luptă desperată, pe viaţă şi pe moarte, ca în filmele cu gangsteri de la cinema „Terra”. Printre maşinile luxoase, printre gălăgioşii vînzători de seminţe, de bomboane şi limonadă, şerpuia

Dîmboviţa agitată a celor fără de bilete. Copii cu pantalonii zdrenţuiţi, adolescenţi cu febra entuziasmului mocnind în ochi şi oameni în toată firea, dar neavînd în buzunarele lor decît seminţe de floarea-soareiui. Cei mai buni şi mai entuziaşti spectatori, nevoiţi să rămînă pe dinafara arenei cu ochii holbaţi la preţurile mari afişate la casele de la intrări. Calicii stadioanelor.

Pe porţile arenei se înghesuiau, ţanţoşi, în haine impecabile şi în toalete de premieră, fumînd ţigări „Camel” sau „Lucky Strike”, afaceriştii, şperţarii sau surtucarii birocraţiei. O lume foarte strălucitoare pe dinafară. Cîţi din lumea asta dăruiseră arenei reprezentanţi glorioşi? Tot maidanele, tot uliţele periferiei înălţau din praful lor, din sudoarea lor perfecţiunea fizică. Astăzi chiar, cînd pe acest stadion se înfruntau în finală cele mai bune echipe de fotbal, cîţi dintre jucătorii acestor echipe făceau parte dintre aceşti sclivisiţi de paradă?

Căci, niciodată vreun sclivisit nu se înghesuise pe teren să lupte pentru victoria clubului... Cei mai mulţi dintre ei se îmbulzeau, cum se întîmplă, la conducere, devenind preşedinţi, vicepreşedinţi, secretari generali, membri în comitet. Şi totdeauna jucători de mari pariuri pe spinarea celor care asudă alergînd pe teren. Admirabili manipulatori de fonduri, neîntrecuţi şi gravi vehiculatori de idei, pretextînd o nemărginită, dar complet neînţeleasă dragoste pentru sport, ei au năvălit, totdeauna, acolo unde

riscurile şi eforturile sînt minime şi profiturile personale maxime.

Iată-i şi acum, descinzînd din limuzine, la braţul unor doamne fardate violent, strepezindu-ţi nările cu parfumul lor scump, sfidînd mulţimea celor fără de bilete, cu toaletele şi ifosele lor penibile.

Cîte un ţînc, cu nasul julit, se apropie timid de-o astfel de pereche. Glasul ţîncului tremură, implorînd:

— Nene, luaţi-mă şi pe mine, înăuntru! Nene, vă rog frumos, vîrîţi-mă şi pe mine, că se poate doi pe-un bilet! E voie!

Dar sclivisitul care a avut totdeauna în stînga, în locul inimii, un portofel îşi împinge înainte paparuda cu rochie scumpă şi dă la o parte ţîncul amărît de lîngă intrare, obli-gîndu-l să se îndrepte spre salcîmii care împrejmuiesc trotuarul arenei.

Crăcile salcîmilor – tribuna calicilor – au fost însă de mult ocupate şi ele pîrîie din încheieturi, supraaglomerate de spectatori fără dungă la pantaloni şi fără prea multe ifose. Ninge, de sus, discret din crăcile lor, cu coji de seminţe. Ţîncul îl alege pe cel mai fălos şi se opreşte sub coroana lui, pe care au crescut parcă oameni în loc de crăci.

— Nene, strigă el către calicul cel mai de sus, e un locşor şi pentru mine acolo? Nu sînt greu, zău, mă nenicule!

— Hai, mă Chiştoc! îi răspunde fericitul de sus. Numai fii atent să nu te potcovească vreun jandarm cu patul puştii pe spinare. Dă-i zor!

Şi mititelul nu aşteptă încă o invitaţie. Scuipînd în palme şi cuprinzînd cu amîndouă braţele trunchiul pomului ca pe un tătic bun, se caţără pe el pînă sub coroană, unde mîini vînjoase şi mari, ca nişte macarale, îl saltă, binevoitoare, printre crăci.

Dar fiindcă nu se aflau pe cheiul Dîmboviţei atîţia pomi pentru toţi cei care ar fi dorit să vadă meciul fără para chioară în buzunare, un grup mai îndrăzneţ încercă să treacă graniţele stadionului, păzite cu străşnicie de grănicerii plantaţi din doi în doi metri. În spatele arenei, acolo unde nu mai existau case, ci se întindea numai maidanul, echipe speciale lucraseră de cu noapte la formarea unor breşe ca la meticuloasa spargere a unei bănci. Aceste echipe smulseseră ulucile mai şubrede, oferind privirilor lacome posibilităţi de-a trece dincolo.

„Dincolo”, ce cuvînt magic! Dincolo, dacă ai scăpat de-a buşilea, patul armei nu te mai pîndeşte. Dincolo de uluca asta dizlocată sînt stîlpii de lemn care susţin peluza. Sute de stâlpi! Un labirint, în care nu te mai poate prinde nimeni şi ale cărei culoare se deschid la marginea peluzei. Cînd te-ai descurcat printre pădurea de stîlpi şi observi deasupra un petic de cer, răsufli adînc şi îţi scuturi genunchii pantalonilor de praf. Te uiţi circular cu atenţie – tot ar putea să te mai prindă un plasator şi să te scoată de pe stadion în

pumni! – şi te orînduieşti şi tu în şirul important al plătitorilor. Ocupi, timid, un loc cît mai la margine şi admirînd zgura terenului, porţile albe şi valurile colorate ale tribunei de vizavi, zîmbeşti mulţumit, frecîndu-ţi palmele a fericire şi vis. Nimeni, din această clipă, nu te mai poate scoate de guler de pe stadion!

Se întîmpla însă ca dintr-un grup care asaltează arena pe la spate, patul armei să-i nimerească pe cîţiva. Buşeala acea-sta a coastelor nu dezarmează însă decît pe un fricos şi pe un tembel, căci în ochii celor care aşteaptă să cucerească redutele intrărilor nu se citeşte nici teama, nici tembelismul. Cei cărora le eşuează prima tentativă se retrag, frecîndu-şi spinarea şi, după cîteva ocoluri strategice, încearcă din nou. În cele din urmă, trebuie să reuşească. Păzindu-şi posturile vulnerabile, chiar jandarmii obosesc de atîta alergătură. Ei n-au suflul lui Humis sau Bindea... Acesta este momentul prielnic escapadei. Cu cea mai mică bancnotă în mînă, demonstrativ goneşti spre primul grănicer al stadionului. La un metru de el arunci hîrtia şi patul armei, în loc să te ur-mărească, se apleacă spre colorata tentaţie. În spatele celui care a aruncat banii năvălesc ceilalţi, pomanagiii, ca infanteria în cîrca unui tanc deschizător de drum şi urmînd tactica celei mai moderne strategii, intrările secrete sînt cucerite vijelios, pe brînci. Cînd a prins de veste sergentul plantonului de pe maidan, e prea tîrziu. O mare parte dintre asaltatori a trecut dincolo, chiuind de fericire.

Cordoanele de jandarmi de la porţile oficiale ale stadionului se întindeau, îmbrâncite, ca nişte cozondraci. Ţi-era milă de sărmanii ostaşi, cu sudoarea curgînd de sub căşti în şiroaie, încercînd să menţină ordinea.

Parcă niciodată nu venise atîta lume la un meci de fotbal! Tramvaiele care opreau în faţa stadionului îşi transformaseră vagoanele în ciorchini, iar din autobuzele clacsonînd desperate, oamenii ieşeau neînchipuit de mulţi, ca dintr-un joben de scamator. Dac-ai fi avut timp să te uiţi cu atenţie, te-ai fi mirat: unde au încăput atîţia? Dar cine mai avea timp în aceste momente să-şi observe semenii?

Ecranul mulţimii din faţa stadionului prezenta exact atmosfera din stampele vechi care înfăţişează sfîrşitul oraşului Pompei. Lumea, înnebunită parcă, căuta un refugiu de lava unui vulcan inexistent. Şi acest refugiu se afla dincolo de cordoanele de jandarmi, dincolo de porţi şi de cerberii lor, pe arena Venusului.

În această zăpăceală generală, o brunetă foarte nostimă, cu ochi bine rimelaţi, încerca să-şi croiască drum spre porţi, cu umerii, cu sînii, cu şoldurile, riscînd, din moment în moment, să-şi sfîşie rochia înflorată de mătase. Sforţările sale ar fi fost mai fructuoase dacă n-ar fi fost nevoită să tîrască după ea, ca pe un geamantan greoi, un domn cu pălăria trasă pe urechi şi cu nişte mustăţi căzute pe oală.

Amuseţe, pradă unor mîini întîmplătoare sau intenţionate, înainta cu greutate, clacsonînd piţigăiat, nervos, acelaşi refren:

— Pardon! Faceţi loc, pardon! Puţină bunăvoinţă! Pardon! Pardon, domnule, nu înţelegeţi?

Ancorat de ea, numitul „Ţoancă mică”, mai scund parcă, emiţînd invariabil aceeaşi exclamaţie: „Ooofff! Offff! Offff!” ca o cratiţă care dă în clocot, încercînd să-şi proiecteze ca-pacul în tavan. Fiecare „offff” al numitului „Ţoancă mică” însemna o precisă strivire a picioarelor sale. El nu mai mergea ca orice biped, ci îşi însuşise, de circumstanţă, un stil ambulatoriu de bărzoi. Călca rar, cînd numai cu stîngul, cînd numai cu dreptul, acompaniindu-şi fiecare călcătură cu acel jalnic: „Offff”!

Numai cînd perechea soţilor Eliad scăpă din chinga mulţi-mei, dincolo de poartă, el, instalat cu toată greutatea sa corporală pe ambele tălpi, reuşi să îngîne şi altceva în afară de acel obsedant „offf”:

— Bine, micule – şi avocatul numai că nu izbucni în plîns – se poate să-ţi baţi joc de mine în halul ăsta? Nu mai am picioare. S-au duuuuus, micule! Nu le mai simt! Zău că nu le mai simt! Mi le-au făcut arşice! O tonă de fier parcă mi-a căzut pe ele! Se poate să mă aduci tu la aşa ceva? Asta e de mine? Uită-te şi tu, micule! Ăştia mai sînt pantofi, sau cutii de conserve?

— De pantofi îţi este ţie acuma? se răsti la el Amuseţe, netezindu-şi rochia şifonată. Mai

termină cu cochetăria asta, căci nu te prinde. Eşti un bărbăţoi în toată firea.

Bărbatul se simţi jignit. Îşi netezi deci şi el, cu podul palmei, mustăţile şi, arătîndu-şi din nou încălţămintea, se apără:

— Micule, priveşte! Ce tot îi dai zor cu cochetăria! Eu şi cochet! Uită-te şi tu! Dacă pantofii sînt în halul ăsta, îţi închipui ce sînt picioarele!

— Mofturi! De cînd te ştiu, faci pe victima. Ţi-ar plăcea să te căinez: Of, Ţoancă mică, drăguţule, păpuşelule, picioruşele tale ce-au păţit, iubiţelule! Te rog, fii mai serios!

Această dispută verbală ar fi degenerat desigur într-o ceartă destul de aprinsă dacă perechea n-ar fi fost, din cînd în cînd, izbită de cei care treceau pe acest culoar spre tribune şi dacă, mai ales, n-ar fi apărut, dinspre vestiare, foarte agitat, doctorul Lobodă.

Doctorul rămase surprins de această întrevedere, dar şi mai surprins cînd Amuseţe îşi recomandă soţul. „Ăsta, va să zică hodorogul ăsta, îi e soţ? D-aia umblă dumneaei după un bărbat bine!”

Doctorul îşi aranjă nodul cravatei, simţindu-se în acea clipă stăpînul definitiv al frumoasei doamne şi adoptă, pe loc, o atitudine protectoare faţă de perechea soţilor Eliad.

— Va fi un meci senzaţional! vorbi el, din guşă. Îmi pare rău că n-o să putem sta împreună, să-ţi explic toate fazele. Am fost atît de ocupat astăzi cu meciul ăsta! Atîtea încurcături! Atîtea

supărări! Acum trebuie să mă grăbesc spre poartă, fiindcă soseşte Împăratul! S-a anunţat! Ce locuri aveţi? A, invitaţii albastre! La dreapta! Acolo, la dreapta!

Şi chemînd urgent un plasator, tot important, tot petrecîndu-şi palma peste sprîncene, ca şi cum şi-ar fi cosit şi cules cu greutate trifoiul ideilor de pe frunte, doctorul Lobodă îi ordonă acestuia:

— Condu-i pe dînşii la locuri. Ai grijă de dînşii. Sînt cu mine! Invitaţii mei şi ai Împăratului! Fii atent!

Apoi, scuzîndu-se, sărută mîna doamnei Eliad şi scutură distant, ca de praf, palma avocatului.

— Vă rog să mă iertaţi. Sînt nevoit să mă grăbesc. Îm-păratul poate să sosească din clipă în clipă. Atîta încurcătură pe bietul meu cap! Şi Împăratul ăsta care nu-mi permite să răsuflu nici un moment! Sînt oxigenul lui! Mă acaparează total.

Cu pălăria trasă peste urechi, cu mustăţile lui îndreptate spre bărbie, avocatul Eliad, ţopăind ca în străchini în urma soţiei sale şi a plasatorului, urmări, prin mulţime, foarte atent şi destul de nedumerit, silueta plinuţă a acestui domn atît de important. În cele din urmă, se hotărî să apeleze la informa-ţiile lămuritoare ale soţiei sale:

— Micule, cine e tu ăsta, căci eu nu l-am mai cunoscut?

— Parcă trebuie să-l cunoşti, tu! Persoană importantă!

— Cine e, micule? Cam fandosit!

Amuseţe se strecura cu greutate după plasator, ciocnindu-şi frumoasele sale picioare de genunchii spectatorilor.

Cîţiva se minunau:

— Splendide picioare! Of, Doamne! Nici la un meci de fotbal nu scăpăm de obsesiile astea! O fi de la teatrul de revistă! Cine ştie ce vedetă!

Sublinierile acestea admirative o încîntau, deşi o plictisea Ţoancă ăsta cu întrebările lui stupide. E curios ca o femeiuşcă! Mai bine îl lăsa acasă.

Dar glasul lui „Ţoancă mică” persista ambiţios, tenace:

— Micule, n-auzi? Cine fuse ăsta? Ce-i nebun? Îi dădea zor mereu cu Împăratul! Care împărat?

Ca să scape de el, Amuseţe încearcă să-i potolească scurt torentele curiozităţii:

— Mai taci odată! Soacră! A fost doctorul! Un doctor!

— Cum îl cheamă?

— Vai, este penibil, ce pacoste pe capul omului! Doctorul Lobodă! Acum d-asta avem timp? Am venit la meci, sau la rechizitoriu?

— Aşaaaaa! Şi ce e, dragă, cu Împăratul? Micule, numai atît mai întreb şi pe urmă tac mîlc.

— Vorbeşte mai încet, că nu sîntem singuri! Împăratul e, domnule, prefectul Capitalei. Aşa i se spune, aşa l-au poreclit sportivii. E un omagiu.

Domnul avocat se schimonosi cu mustăţi cu tot.

— Fi-ţi-ar împăratul de rîs! Ce fel de omagiu, dragă? Îţi baţi joc de el cînd îl faci, în secolul douăzeci, împărat!

Apoi, privi sever împrejurul său peste marea de capete, examină cu atenţie persoanele mai apropiate şi îşi muşcă indignat buzele: „În ce lume am intrat! Eu, avocatul Eliad, ca orice pierde-vară, la fotbal!”

Îşi trase pălăria mai mult pe ochi, ca să se ascundă de privirile acestea aţintite parcă toate asupra lui în chip de reproş şi îndoindu-şi picioarele de la genunchi, ca să pară mai mic, se ghemui după soţie, ca după un scut.

Amuseţe, însă, îl tampona scurt cu cotul în gogoneaua nasului.

— Ţoancă, ce te ţii după mine de parcă mă miroşi?!

Şi avocatul îşi înghiţi replica. Îndreptîndu-şi corpul, rămase descoperit în faţa miilor de ochi care-l ciuruiau cu privirile lor pătrunzătoare. Era definitiv compromis. El, avocatul Eliad, marele specialist în divorţuri şi crime pasionale, la un meci de fotbal!

Plasatorul le oferi două locuri. Amuseţe începu imediat să-şi cerceteze, ca la teatru, vecinii. Numai numitul „Ţoancă” îşi afundă, total dezamăgit, obrazul în blidul rece al palmelor: „Com-pro-mis! Compromis definitiv!”

Vecinii lor păreau destul de insignifianţi. Dacă meciul nu o să înceapă repede. Amuseţe prevedea că o să se plictisească. Nimic, deocamdată, interesant. Conversaţii banale,

înghesuială şi nimeni cunoscut. A, la Operă e altceva!

În faţă, lîngă grilajul terenului, mai mulţi tineri în cămăşi comentau meciul zgomotos şi cu cîteva rînduri mai sus se încheiau cu glas tare pariuri.

— Cinci sutare pe Venus!

— Două pe Ripi!

— O „bătrînă” pe Venus! Cine ia o „bătrînă” pe Venus?

— I-ai pierdut! O ţin! Îi „prăjeşte” Ripensia!

— O mie, Ripensia! Se ţine?

Tot în direcţia aceasta îşi făcu apariţia, radiind de fericire, sigur de sine şi rotofei, Bică Beilis, escortat de cîţiva băieţan-dri. Printre spectatori izbucniră admirativ cîteva glasuri:

— Asta e Bică Beilis, de la „Gazeta sporturilor”. Azi i-a mai iertat pe venusişti, însă ieri i-a luat în tărbacă rău de tot! Albie de porci! Are condei, borţosul! Cînd vrea el, îi zăpăceşte pe toţi...

Alte glasuri salutară, direct, prezenţa ziaristului:

— Să ne trăieşti, nea Bică!

— Noroc, coane Beilis! Dinamită articolul! I-ai pus ca rufele, pe frînghie, la uscat!

— Azi i-ai mîngîiat puţin, nea Bică! Iartă-i că dau în icter ginerii! Şi-o înghit azi la scor!

Domnul Bică Beilis îi salută pe toţi cu palmele împreunate cu un campion de box, suprafericit de victorie.

Cîţiva chiar îi solicitară, cu voce tare, peste rîndurile de bănci, un pronostic sigur.

— Coane Bică! La cîte puncte diferenţă o încalţă negrii? Repetăm nunta de la Timişoara?

— Nea Bică, are vreo şansă, pe hîrtie, Venusul?

— Nici pe hîrtie, nici pe teren! Puteţi paria liniştiţi pe Ripi! Uite, şi eu am jucat zece felii! şi, cu un gest scurt, scoase din buzunarul vestei un cartonaş verde, chitanţa pariorului.

Dintr-o gaşcă mai depărtată, se apropie, gîfîind, un curier.

— Să trăieşti, nea Bică. M-au trimis băieţii la dumneata. E adevărat ce se aude?

— Ce?

— Că Pedalescu a pariat cu dumneata pe douăzeci de mii că bate Venus?

— Exact!

— Şi că dumneata i-ai promis să pleci acasă în chiloţi dacă pierde Ripensia?

— Exact!

Curierul ridică mîna a victorie, spre gaşca sa. Era, deci, adevărat zvonul care circula în oraş. Într-o clipă, din gură în gură, zvonul se întinse în tribune şi trecu spre cele două peluze. Toate privirile căutau să descopere acum pe temutul redactor al „Gazetei sporturilor”.

Bică Beilis se obişnuise cu această plăcută senzaţie a gloriei. Zumzetul din jurul său şi spectatorii ridicaţi în picioare să-l descopere nu-l impresionară. Cunoştea asemenea manifestaţii pe stadioane, după apariţia fulminantelor sale

articole. Teribil de impresionaţi păreau însă băieţii de la „Gazeta sporturilor”, care îl flancau pe erou. Dodolete îşi umflă mîndru pieptul, iar ceilalţi nu-şi mai găseau locul. O parte din nimbul lui Bică Beilis se revărsa acum şi asupra lor.

— Nea Bică, să pariez şi eu un sutar pe Ripi? îl consultă unul.

— Ce mai aştepţi, dă fuga! fu răspunsul redactorului.

Cu cîteva rînduri de bănci mai în spatele domnului Bică, o fetişcană, cu codiţele pe piept, stătea ca pe jeratic. Se nimerise să fie acolo – graţie aceloraşi invitaţii oficiale albastre – chiar micuţa Ioana.

Se împlineau exact două ore de cînd, în aşteptarea meciului, ea îşi ocupase locul. Din cînd în cînd îşi consulta ceasul-brăţară. Greu trecea timpul! Nici măcar nu observase prezenţa frumoasei doamne din faţă.

Or fi sosit echipierii Venusului? O fi primit Mircea Gănescu scrisoarea ei?

Dacă omul de la vestiar, cu tot bacşişul, nu i-a înmînat-o? Dac-o uită, sau, pur şi simplu, o rupe?

Printre preocupările ei, care toate gravitau numai în jurul lui Mircea Gănescu, Ioana n-avu timp să zărească decît pentru scurt timp statura uriaşă a tipului cu nas coroiat de la Luzana. Vasile Grămadă, însoţit de evangheliştii săi, Marcu, Luca şi Matei, cu blocnotesurile la subsuoară, se îndrepta, călcînd important, spre cabina de sub stîlpii reflectoarelor din colţul stîng al terenului.

Acolo, lucrătorii Societăţii de radio instalaseră microfonul. De acolo Vasile Vorbă-lată va difuza meciul.

Deşi cei patru trecuseră pe culoarul de sub tribune, foarte gravi, ca nişte persoane deosebit de marcante, spectatorii nu le acordară atenţia cuvenită. Maestrul Vasile Grămadă, care cre-dea că a şi ajuns să conducă destinele fotbalului autohton, nu se bucura de popularitatea lui Bică Beilis. Nici chiar Ioana – deşi personajul era strîns legat de preocupările ei – nu-i acordă prea multă atenţie, căci la un moment dat îl pierdu din vedere, examinînd cu minuţiozitate doar terenul.

Acolo, pe zgură, ea îl vedea numai pe „Il Dio”.

Un Mircea Gănescu!

Doi! Trei!

Douăzeci!

O sută!

Mircea al ei, multiplicat la infinit, zburînd după baloane.

Amuseţe întoarse capul spre maşina ronţăitoare de seminţe din spate şi-o fixă cîtva timp dispreţuitor. Fata însă era hipnotizată de zgura terenului, aşa încît frumoasei doamne nu-i rămase decît să se consoleze cu puţină repliere pe locul său, încercînd astfel să iasă din conul de proiecţie al eventualelor coji de seminţe.

Cam în acelaşi timp, atenţia cîtorva fu atrasă de prezenţa în tribună a unui spectator puţin obişnuit. Pe unul din culoa-rele de trecere se instalase, pe-o treaptă a scării, un cîine-lup.

Cîinele se aşezase pe scară atît de sigur de sine, de parc-ar fi plătit bilet, sau ar fi avut invitaţie albastră. Lupul nu se sinchisea de nimeni, nici de plasatori, nici de spectatori, de cei care îl mîngîiau, în trecere, pe creştetul capului, între urechi. Parcă aştepta şi el, calm, meciul.

Peste stadion plutea vuietul surd al glasurilor, aşa cum peste întinderea nesfîrşită a mării mugesc, se nasc şi dispar, valurile cu coamele lor albe.

Deodată, în mijlocul tribunei se iscă o învălmăşeală, de parcă şubreda instalaţie de lemn s-ar fi surpat la mijloc, cutremu-rîndu-se.

De ce se ridică lumea?

Se bate cineva?

N-a început încă meciul şi s-a şi iscat o bătaie!

Şi, deodată, un singur glas, ca la o comandă, vui pe deasupra capetelor:

— Împăratul!

— A venit împăratul!

— Împăratul urcă de la vestiare, unde i-a vizitat pe jucători, în tribună!

— Împăratul s-a îndreptat spre pagoda lui!

— Împăratul! Priviţi-l! La stînga! El este! Împăratul!

Ioana descoperi, pe deasupra lanurilor de oameni, înaintînd un cap mare ca un bostan, cu o mustăcioară sub nas. Bostanul era foarte palid – Împăratul părea grozav de nervos – şi plu-tea parcă în sus, spre pagodă, peste celelalte capete ale spec-tatorilor. Lîngă el, desluşi profilul

doctorului. Nici doctorul Lobodă nu părea prea bine dispus. Tot galben de mînie urca spre pagodă, ca înspre o Golgotă, şi vicepreşedintele Pedales-cu. Toţi cei din jurul Împăratului erau de nerecunoscut.

Peste tribună căzu o clipă linţoliul grav al tăcerii.

Cunoscătorii presimţeau ceva. Acolo, jos, în vestiare se în-tîmplase ceva.

Conducerea Venusului, în cap cu Împăratul, n-ar avea altfel nici un interes să afişeze această morgă de îngropăciune.

De obicei, prefectul, înaintea meciurilor, împărţea zîmbete în dreapta şi în stînga, salutînd ca o vedetă. Acum se uita neclintit numai spre pagodă, parcă hipnotizat.

Presimţind că ceva nefiresc pluteşte în aer, intimidaţi parcă, spectatorii nu se grăbesc să-i sublinieze apariţia cu aplauze ca de obicei. Tăcerea persistă greoaie asupra stadionului pînă cînd, deodată, neaşteptat, înpuşcînd cerul, ca o petardă, explodează un glas buhăit:

— Să trăieşti, Împărate! La mulţi ani, Împărate! Să ne trăieşti, măria ta! Eu sînt, Chibrit!

Toate privirile s-au întors instinctiv în direcţia buhaiului şi, în acelaşi timp, descoperindu-l, tribunele s-au cutremurat din temelii de hohote.

— Chibrit! Uitaţi-l pe Chibrit!

— A apărut Chibrit!

Acolo, sus de tot, în ultimul şir de bănci, ca să aibă rezo-nanţă şi să domine întreaga

asistenţă, Teodoru-Chibrit îşi instalase cortul. Cortul lui era compus, la această importantă finală, din două umbrele. Una de damă, sub care îşi adăpostea, deocamdată, tenul „Nea Costică”, iar cealaltă, bărbătească, sub care se şpriţuia el, stăpînul! O dată cu începerea meciului, Chibrit anunţase că umbrelele acestea nu se vor mai deschide decît atunci cînd se marchează gol: cea de damă, cînd marchează Ripensia – zbîrci! Cea bărbătească, atunci cînd marchează Venus.

La picioarele lui Teodoru-Chibrit şi ale iubitei sale, se lă-făiau patru baterii la gheaţă, secate treptat de setea celor doi originali îndrăgostiţi.

Chibrit îşi scotea din buzunarul unic al hainei molanul, clipea des şi şiret spre „Nea Costică”, prezentă şi ea cu paharul în mînă, la datorie, şi oficia slujba religioasă, cu gesturi largi de mare preot. Întîi o servea pe „Nea Costică”, apoi îşi umplea – sorbindu-l cu privirea lacomă – paharul său cu grijanie.

Marele preot ridica molănaşul în dreptul frunţii. „Nea Costică” la fel.

— Omagial! închina el. Şi bătaie la scor!

— Omagial! Şi să-ţi fie gura aurită! se topea ea toată de dragul lui, al grijaniei din pahar şi al meciului care din minut în minut trebuia să înceapă.

Molanele îşi apropiau buzele de sticlă, unul de celălalt, într-un sărut tandru, înzorzonat cu tot felul de artificii de echilibristică amoroasă.

— Succes! Şase boabe vreau!

— Baftă! Şi mai multe, dacă se poate!

De la bateriile lui Chibrit în jos tribuna fusese ocupată numai de galeria Venusului. Asul galeriei îşi reocupase postul său de dirijor al corului şi pînă la începutul meciului el îşi dregea vocea, scoasă la pensie cîteva luni, şi acum repusă în funcţiunile ei fireşti.

De aceea, cînd Chibrit observă de la postul său că înspre centru, în dreptul pagodei, se produce oarecare învălmăşeală, el n-avu nici o îndoială: ăsta e Împăratul!

Şi, ridicîndu-se în picioare, pe vîrfuri, ca un semeţ catarg, agitînd umbrela pe deasupra capului, urlă cu toată puterea, să arate că Teodoru mai are bojoci:

— Să trăieşti, Împărate! La mulţi ani, Împărate!

Spre dezolarea lui, pontiful rămase indiferent la această urare, nerăspunzîndu-i nici măcar prin obişnuitul semn amical cu palma, ca altădată. În schimb, îi răspunseră entuziaşti spectatorii, prin acel hohot de rîs unanim şi contaminant.

Atunci, Chibrit ordonă autoritar şi furios miilor de priviri îndreptate spre el, cu un gest scurt şi dictatorial de umbrelă, o clipă de tăcere. Dar cu cît agita el mai mult şi mai autoritar umbrela, cu atît publicul tribunei se pornea mai îndîrjit pe toboganul veseliei şi al rîsului. Rîdeau acum şi cei de la peluză, deşi nu ştiau propriu-zis despre ce e vorba. Rîdeau acum şi cei de pe stradă, cei fără de bilete. Era un hohot de rîs

general, contaminant, ca o tiflă uriaşă, proiectată spre paloarea şi necazul Împăratului şi al suitei sale îmbufnate.

În tribună, doar cîţiva spectatori nu fuseseră cuprinşi de această beţie a rîsului.

Ioana era foarte emoţionată: peste cîteva minute jucătorii vor fi pe teren şi balonul va ţopăi pe zgură, sau se va îndrepta bolid spre poarta apărată de Mircea Gănescu.

Ioana simţea cum inima ei se strînge, se subţiază din ce în ce şi devine un simplu firicel de aţă, care se urcă spre coşul pieptului, i se înnoadă parcă sub amigdale şi o sufocă.

Insensibil la acest hohot general era şi tatăl lui Mircea Gănescu. Aşezat pe băncile de lîngă gardul de sîrmă, bătrînelul acesta privea cu aceeaşi neclintire ca a Ioanei zgura terenului cu demarcaţiile albe, proaspete, de var.

Chiar şi cîinele-lup Corner participa la această veselie generală cu lătratul lui puternic, înspăimîntător în alte ocazii.

Teodoru-Chibrit aşteptă să se potolească hohotul care cuprinsese mulţimea, constatînd, pe bună dreptate, cu agerime:

— „Nea Costică”, e de rău. Miroase! Nu ştiu ce, dar nu-i a bună! Spiritele sînt agitate. Eu am fler de detectiv, „Nea Costică”. Asta nu-mi place! Asta miroase a nervi deranjaţi! Hai să ne mai pupăm un pic pînă cînd termină golanii cu zgîl-ţîitul pipotei! Omagial, „Nea Costică”! Dă o guriţă băiatului!

— Omagial, Chibrit! Vin să te pup, puiule! Şi şase la zero!

Cînd hohotul de rîs se potoli, Împăratul ajunsese tocmai în pagodă, Chibrit se înălţă din nou ca un catarg şi, umflîndu-şi pieptul, trîmbiţă de la început, precum heralzii:

— Să trăieşti, măria ta! La mulţi ani, măria ta!

Fiindcă Împăratul continua să rămînă în aceeaşi stare de apatie, asul galeriei se răţoi, înfuriindu-se parcă pe propriul său glas:

— Eu sînt, măria ta! Eu sînt, Chibrit! M-am întors, stăpîne, de la spitalul de tuberculoşi! Mersi şi n-avea nici o grijă, Împărate! Cu mine aici e de bine! Facem scor, măria ta! Nu fi trist, măria ta!

Noile urări ale lui Chibrit nu mai produseseră asupra spectatorilor nici un efect. În schimb, parcă se întîmplase ceva neobişnuit în pagodă. Împăratul devenise furios. El se răsti la cei din jurul tronului său şi imediat, din grup, se dezlipi un curtean, pornind grăbit, nervos, spre lunganul măscărici.

Solul preşedintelui se apropie de Chibrit şi, trăgîndu-l aproape de el, să-i rupă mîneca hainei, îi şopti agresiv la ureche:

— Împăratul e furios! Isprăveşte cu manifestaţiile astea idi-oate! Azi n-avem timp de glume. Atmosfera e încărcată. Furtună mare! Lasă prostiile, dobitocule!

— Ce? Cum? se arătă foarte surprins Chibrit. Astea sînt glume? Astea sînt prostii? Nu-l văd de trei luni, evadez în mod special de la

tuberculoşi, ca să-mi manifest bucuria, şi el face pe nebunu', în loc să pice cu „pinca"? Mi-a trimis ceva? Unde-i plicul?

— Treci mîine pe la prefectură, după ce se potolesc spiri-tele, şi-ţi iei ciubucul, n-avea nici o grijă! Azi, însă, lasă-l în pace. E fiert. Uită-te la el!

Într-adevăr, Împăratul se afla într-o zi proastă, cum nu-l mai văzuseră niciodată tribunele.

Unii presupuneau:

— Să ştiţi că a vrut să-i dopeze şi căpoşii ăştia de la Venus au refuzat ceştile cu cafea.

Tăcuse şi Chibrit, în schimb izbucniră finii Împăratului de la peluză. Unul dintre ei, dirijor de taraf, dădu tonul. Două mii de voci se auziră deodată, fîlfîind sonor dinspre peluza populară, ca un cîrd de porumbei călători:

— Naşu'! Naşu'! Naşu'! Naşu'!

Împăratul îşi muşcă degetele, unul cîte unul, apoi toate deodată, ţipînd către şeful lui de cabinet:

— Ia uite, idioţii! Ce le-ai ordonat, mă? Nu i-ai instruit tu, să strige: „Hai tu, Venus"? Şi ei ce strigă? Unde e Lobodă? Voi ce păziţi, mă imbecililor? O să mă descotorosesc de toată liota asta a voastră de tîmpiţi, să-mi aleg băieţi spirt, unul şi unul, salon, nu „tolomaci"! Fă-i să tacă! Sună stingerea, că nu ştiu ce mă apucă!

— Vă strigă pe dumneavoastră! Sînteţi prea popular, domnule prefect! o sfecli şeful de cabinet, căutînd să împace lucrurile.

Dar pumnul Împăratului îndreptat cu adresă îi făcu vînt şi şeful de cabinet se rostogoli, cu picioarele în sus, peste capetele cîtorva spectatori, ca un gogoloi de zăpadă la săniuş.

CAPITOLUL VIII

1-0 pentru Ripensia

Primii îşi făcură apariţia pe teren campionii.

Ripensiştii purtau tricouri portocalii, cu gulere roşii şi chiloţi albaştri.

Monomul lor, în frunte cu portarul Pavlovici, Pantera, ţîşni pe neaşteptate din vestiare, tropăind, cu încredere parcă, şi în-dreptîndu-se spre centru.

Jucătorii erau veseli şi pe feţele lor nu se citea nici cea mai neînsemnată îngrijorare.

Publicul aplauda frenetic. Ripensia era campioana ţării şi avea toate şansele să-şi păstreze în continuare titlul.

Spectatorii încercau să identifice jucătorii. Comentariile însufleţeau nervos tribunele:

— Uite-l pe Dobai. „Calul” e mai înalt decît toţi. Ba nu e „Calul”! E Cotormani! M-am înşelat. Ce namilăăăăă!

— Cine-o fi ăla scundul care sare acum?

— Beke! Interul Beke. Micuţ, dar îndesat. Fuge duduind, ca un ***Chevrolet*** de curse.

Pentru prima oară spectatorii se simţeau înfrăţiţi în tumultul conversaţiei.

— Ce solid e Pavlovici, domnule! Un adevărat atlet!

— Bravo, Schwartz! Cel mai tehnic jucător al lor. Creierul înaintării. Umblă după el Racing-Club din Paris cu arcanul. Oferte peste oferte. Sute de mii de franci se oferă pe picioarele lui!

— Picioarele astea strîmbe? îşi schimonosi nasul un venusist. Cînd i-o ieşi înainte Sfera!

— He-he! Să le vezi dumneata la lucru! Tehnică, şefule! N-or fi ăia proşti de la Racing să ofere purcoi de bănet pe ele!

— Uite-l şi pe Binduţ! Cît de caraghios pare! Parcă e confecţionat din scobitori!

— Ţăndăricăăăăăă! Să nu-i laşi să răsufle, Ţăndărică!

Ripensiştii se înşirară în jurul cercului din centrul terenului.

Aplauzele de-abia se domoliseră.

Ciolac, căpitanul echipei, comandă scurt, milităreşte:

— Pentru publicul bucureştean! Hip! Hip! Hura! Hip! Hip! Hura!

Peluzele şi tribunele răspunseră prompt ca o niagară şi mai entuziastă de aplauze, de parcă se spărgeau tone de geamuri şi tablă peste arena supraaglomerată.

După acest salut, timişorenii se desfăşurară în evantai, trecînd la o poartă. Pavlovici degajă balonul din fugă.

Spre deliciul galeriei, Cotormani, supranumit „Fachirul”, expedie un şut colosal de înalt, dorind parcă să împuşte inima cerului.

— Uuuuuuuuuuuuu! Ce lumînareee!

Din tribună glasul dogit al lui Chibrit răbufni:

— Aşa! Aşa s-o ţii şi-n timpul meciului cu lumînări de nuntă!

Nu rîse nimeni. Cine mai avea timp de Chibrit? Actorii principali ieşiseră pe scenă.

Pavlovici se instală în poartă, alergînd de la o bară la alta, pentru destinderea muşchilor.

— Îşi fac încălzirea, informau cei pricepuţi pe spectatorii veniţi pentru prima oară la un meci de fotbal.

Balonul îl stopă Dobai. „Calul” trase spre poartă, însoţit de ropotele galeriei. Mingea vîjîi ca din ţeavă de tun şi izbi bara, zgîlţîind-o. Pavlovici plonjă în gol.

— Bravo, Dobai! Splendid, „Calule”! Ce şut năprasnic are nebunul! Două d-astea şi i-ai trimis pe gineri la plimbare!

Inimile venusiştilor îngheţară. Şutul fusese tras de la patruzeci de metri şi, dacă balonul nu întîlnea bara, nu se ştie dacă plasa rămînea intactă.

Cîteva giumbuşlucuri pentru galerie cu mingea execută şi Binduţ, ţopăind în jurul ei ca un mînz nărăvaş.

Apoi, pe rînd, timişorenii îşi stimulară pofta de joc, jonglînd cu balonul şi încercînd pe rînd, de la distanţă, poarta lui Pavlovici.

Pantera ripensistă părea în formă de zile mari.

Interul Schwartz execută în mare viteză, zigzagat, cîteva treceri de minge cu Beke şi Ciolac.

Chiar în acelaşi moment însă tribunele şi peluzele se zgîlţîiră din nou sub aceeaşi cascadă dezlănţuită a aplauzelor.

Pe teren intrase monomul Venusului.

De la peluza populară, finii Împăratului Gavrilă îşi începură, în trombă, concertul vocal, la comanda dirijorului:

— Hai tu, Venus! Hai tu, Venus! Hai tu, Venus!

Cîteva priviri curioase iscodiră pagoda Împăratului: „«Măria sa» şi-o fi aplaudînd echipa?”

Curioşii fură însă dezamăgiţi. Prefectul era într-adevăr de nerecunoscut. O mînie surdă îi întuneca faţa de obicei roză de fericire şi cei din jurul lui parcă încercau să-şi ascundă feţele sub proprii lor umeri. Cînd se liniştiră aplauzele, inevitabila voce a lui Chibrit căzu răguşită din înălţimile tribunei, ca un glas ceresc, concurînd cu tunetele sfîntului Ilie:

— Băieţi, ascultaţi comanda la mine! Sînt la babord! Băieţi, am venit! Sînt prezent! Băieţi, n-aveţi nici o grijă! Băieţi, vorba lui nenea Cezărică: veni, vidi, vici! Dacă Chibrit e cu voi, e jale pentru timişoreni! Mirciulică, pa, puştiulache! Să nu-mi laşi o „băşică” să treacă peste linia porţii noastre! Ara-tă-le tu, „Il Dio”, ce înseamnă să te naşti pe Calea Griviţei, colţ cu Buzeşti!

Venusiştii, în tricourile lor negre, salutară şi ei publicul, mai întîi tribunele, apoi peluzele.

Peluza populară fu cea mai generoasă în aplauze. Cîţiva entuziaşti se repeziră la gardul de sîrmă, ignorîndu-i parcă prezenţa, ca să-şi îmbrăţişeze zeii, să fie cît mai aproape de ei. Numele idolilor fură scandate pe rînd:

— Albu! Albu!

— Mircea! Mircea!

— Fredi! Fredi!

— Humis! Humis!

— Petea, să nu-i laşi, Petea! Cîine cu ei, că şi ei v-au muşcat la Timişoara!

— Joacă Petea, fraţilor! se entuziasmau unii.

— Nu i-au introdus în echipă pe Mălăieru şi Cotoarbă, re-marcau alţii.

— Sfera, nu le menaja ţurloaiele! pocneau, ici colo, sfatu-rile.

Spectatorii peluzei erau fericiţi că jucătorii Venusului sînt atît de aproape. Ei distribuiau nu numai aplauze, încurajări, dar şi poveţe cu nemiluita:

— Mă Befa, ţine-l cu dinţii pe Schwartz! Să nu-l laşi să te dribleze. Atacă în forţă, că e fricos! Tremură cînd îl iei tare, la bani mărunţi. Încruntă-te! Sperie-l!

— Cuştică! Humis, să intri cu minge cu tot în poarta „Panterei”! „Pantera neagră” dacă primeşte o boabă nu mai face două băncuţe! Prima boabă contează. Aperitivul! Pe urmă vine chiolhanul! Pe ei, copii!

— Nene Albule, învaţă-i tu cum se trage un şut la Bucureşti, în Splai! Aveţi avantajul terenului! Nu-i iertaţi!

— Nea Mircea, degajează departe! Cît mai departe! Obo-seşte-i!

— Mă ,,Micky Mouse”, arată-le tu că şi ăştia mici sînt daţi dracului! Vezi că pe partea ta e Chiroiu! Promite-i trei chile de vin şi te lasă ăsta să treci de el oricînd.

— Petea, nu uita doliul nostru de la Timişoara! Tu eşti căpitanul echipei! Treci prin ei, fă-i şvaiţer, driblează fără milă la ei! Şi trage, mamă dragă, chiar de la centru, din orice poziţie, de oriunde. Trage! Să n-aibă timp să se dezmeticească! În iureş, băieţi!

— Ploaie! Să nu fii apă de ploaie, că te snopim la ieşire. Nu ne face de rîs Clujul! Ploaia vine de la voi...

— „Margareto”, fără fiţe, că nu eşti pe scenă la Tănase. Fiţele la garderobă! Sobru! Cît mai sobru! Înfipt! Ca scaiul pe ei!

Jucătorii Venusului zîmbeau la aceste sfaturi, dar zîmbetele lor aduceau mai mult a rînjet şi acreală decît a veselie.

Meciul le inspira îngrijorare şi, pe deasupra, mai avusese loc şi conflictul grav din vestiare cu Împăratul şi întreaga conducere a clubului.

Nu oricînd joci în finală cu Ripensia, la egalitate de puncte în clasament, cu eventualitatea unor prelungiri în faţă!

Negrii schimbară şi ei cîteva baloane în faţa porţii lui Mircea Gănescu. „Il Dio” apără două

şuturi la păianjen, care stîrniră din nou aplauze. Entuziaste. Repezi. Ca rafalele de primăvară.

În frunte cu portarul, echipa bucureşteană, ovaţionată, se îndreptă apoi spre centru, unde fotografii îşi pregăteau aparatele şi unde apăruseră oficialii celor două echipe cu tradiţionalele buchete de flori şi fanioane.

Avocatul Pedalescu, afişînd şi el un aer de înmormîntare, schimbă buchetul şi fanionul său cu cel al oficialului timişo-rean. Căpitanii celor două echipe, Petea şi Ciolac, îşi strînseră cordial mîinile, se sărutară şi jucătorii se fotografiară în grup, ţinîndu-se frăţeşte de talie sau de umeri.

În mijlocul lor îşi expuse chelia impudică Pedalescu, vice-preşedintele Venusului. Erau acolo şi Ghiţă Drăghicescu, reprezentanţii Ripensiei, şi arbitrul Leonidas, foarte elegant, în cămaşă albă de mătase, cu chiloţi negri şi cu părul, ca de obicei, mult pomădat.

Grupul fusese flancat de arbitrii de tuşă şi de antrenorii celor două echipe: Platko şi Utassy, foşti jucători internaţionali, nume cunoscute pe arenele întregei Europe.

Publicul asista tăcut la această ceremonie inutilă, care îi fărîmiţa nervii:

— Meciul! Să înceapă odată meciul! Ce dracu’, nu mai începe?!

Cînd Leonidas, sub atenta supraveghere a căpitanilor Petea şi Ciolac, azvîrli o monedă în sus pentru alegerea terenului, Bindea descoperi şnurul de arnici roşu de la tricoul de lînă al lui Mircea Gănescu şi încercă să fie glumeţ:

— Care te-a decorat? Sau îl porţi de noroc?

„Il Dio” strîmbă, plictisit, gura:

— De noroc!

— Atunci ai putea să ţi-l scoţi de pe acum. Numai de la mine culegi azi trei boabe din plasă!

Portarul Venusului nu mai avu răgaz să-i răspundă.

Petea alesese coroana monedei şi pe zgură cîştigase capul.

Venusul pierdea deci avantajul terenului. Bindea poate avusese dreptate. Ei, negrii, vor juca cu soarele în faţă. Şi cel mai dezavantajat dintre toţi va fi tot el, portarul.

În primul rînd, nu-i place să apere cu şapcă, apoi la ora asta soarele bate tocmai în poartă, orbindu-l.

Şi artileria ripensistă, şi soarele, aliaţi împotriva lui!

Prea mult!

Acum nu mai rămăseseră pe zgura roşiatică a terenului decît cei douăzeci şi doi de jucători cu arbitrul Leonidas.

Platko, Pedalescu şi ceilalţi se retrăseseră pe o bancă, destul de pleoştiţi, la intrarea spre vestiare.

„Il Dio” şi „Pantera neagră” îşi ocupaseră fiecare spaţiul respectiv al porţilor.

Mircea Gănescu purta un tricou de lînă albastru. Pavlovici, acelaşi tricou de totdeauna, negru. Părea fioros portarul ripensist, drapat în negru şi cu rînjetul său colţos.

Leonidas, important, pe centru, cu fluierul în gură, consulta atent cronometrul.

Peste stadion se aşternuse deodată o linişte de gheaţă.

Nu se mai încheiau nici pariuri, nimic. Publicul era numai ochi şi parcă o singură inimă strînsă în gheara emoţiei.

Echipele se studiau faţă în faţă aliniate, pentru atac:

VENUS: Mircea Gănescu – Sfera, Albu – Bărbulescu, Fredi, Befa – Gruin, Ploieşteanu, Humis, Petea, Ene.

RIPENSIA: Pavlovici – Chiroiu, Bürger – Deheleanu, Cotormani, Lacatoş – Bindea, Beke, Ciolac, Schwartz, Dobai.

Şi deodată, Leonidas fluieră scurt, pe neaşteptate. Şi deşi miile de priviri erau aţintite asupra terenului, nimeni nu putu să-şi dea seama cum balonul a şi ajuns, din cîteva pase, în posesia lui Dobai şi cum „Calul”, sărind parcă peste Befa, a şi pătruns în careul de şaisprezece metri şi a tras fulgerător. În primele secunde ale meciului, tricoul albastru al lui Mircea Gănescu făcu, aşadar, neplăcuta cunoştinţă cu zgura. Dar mîinile sigure ale lui „Il Dio” au cules, în extremis.

Cîţiva centimetri mai lateral, şi balonul s-ar fi odihnit în plasă, rîzînd cu hohote de efortul portarului venusist.

Vulcanul publicului irupse, pe neaşteptate, ameninţător:

— Hai tu, Ripensia! Hai tu, Ripensia! Ri-pi! Ri-pi!

Venusiştii păreau dezorientaţi. Încă două faze de felul acesteia şi meciul s-ar fi lămurit chiar din primele minute.

Mircea Gănescu observă cum Albu se îngălbenise la faţă. Se va reedita, oare, acel 6 – 0 de la Timişoara?

Vociferările publicului se împărţiseră, încrucişîndu-se deasupra terenului. Unii îl aplaudau pe Dobai, alţii îl ovaţionau pe Mircea Gănescu.

— Bravo, Dobai! Peste ei, „Calule”!

— „Il Dio”! „Il Dio”!

Şi din amuţeala de gheaţă premergătoare fluierului lui Leonidas, tirul comentariilor se aprinse din nou, încălzind spiritele.

— Extaordinar şut! Nu rezistă Venusul nici zece minute! Trage „Calul” ăsta, domnule, de nu-i ajung nici zece porţi, dar una!

— Ce plonjon formidabil! Un şut ca ăsta nu putea să-l apere în ţară decît „Il Dio”! Formidabil meci! Da’ să vezi ce-o să mai fie!

Mircea Gănescu studie o clipă poziţia jucătorilor şi degajă în forţă. Balonul întîlni în traiectoria lui capul bine plasat al lui Cotormani. „Fachirul” îl deschise pe Beke, peste Ploieşteanu şi Bărbulescu, amîndoi prea mărunţi faţă de mijlocaşul centru al Ripensiei, crescut parcă în mijlocul terenului, ca un inimaginabil turn Eiffel.

Mai mult, în hazul galeriei, Ploaie se împiedică şi căzu, lovindu-se de „Fachir”, simplu, mototol de cîrpe, ceea ce îl îndîrji pe Sfera. Masivul fundaş negru se repezi cu o viteză şi

dîrzenie de mistreţ spre interul Ripensiei. Acesta însă, printr-o fentă scurtă, se feri din calea lui şi pasă repede balonul lui Bindea.

— Hai tu, Bindea! Hai, Binduţ! delirau în neştire miile de voci, urmărindu-i cursa.

Extrema ripensistă alerga cu mingea spre careul de şaisprezece şi după el se rostogoleau, într-un suprem efort, Ploieştea-nu, Bărbulescu şi Sfera. Primul care îl ajunse fu interul clu-jean. Bindea îl driblă. Bărbulescu avu aceeaşi soartă. Acum toată înaintarea timişorenilor era masată în careul supraaglo-merat al Venusului. Golul plutea în aer, inevitabil.

Fredi se rostogoli la picioarele ca nişte firave scobitori ale extremei ripensiste. Inutil însă. Va şuta Bindea, sau nu? Petea, sosit în apărare, îl incomodă o clipă, dar atît, căci balonul fu expediat peste apărarea venusistă. Mircea Gănescu ieşi din poartă. S-a pripit portarul Venusului? Din nou, capul blond al lui Cotormani îşi făcu apariţia sa ameninţătoare pe deasupra tuturor. El trimise mingea lui Schwartz, care o pasă lateral lui Dobai.

Venusiştii erau ridiculizaţi. Nu reuşiseră să pună încă piciorul pe minge. Albu se repezi decis şi îndîrjit spre picioarele „Calului”, dar balonul plutea acum în aer, rîzînd parcă pe deasupra capetelor.

În învălmăşeală, tricoul albastru al lui Mircea Gănescu se zări o clipă peste jucătorii masaţi în faţa porţii. „Il Dio” boxă balonul, rămase o clipă spînzurat pe grumazul „Fachirului”, se

sprijini în cădere de spinarea lui Sfera şi se prăbuşi apoi în zgură.

— Bravo, Mircea!

— Formidabil! Ce ziceţi? Cofetărie! Ce meci! Ce meci ne aşteaptă! săreau unii de pe băncile tribunei şi peluzei în explo-zii de bucurii copilăreşti. Se gudurau alţii, de parcă s-ar fi presărat pe ei praf de scărpinat.

De la peluză intră în funcţiune, hotărît, impulsiv, mai întîi corul şi apoi se năpustiră cîrîietorile furioase ale finilor Împăratului.

— Hai tu, Venus! Hai tu, Venus! Hai tu, Venus!

În fine, balonul fu interceptat de Humis.

— Mergi, mergi cu el! răcneau cu ochii scoşi din orbite ve-nusiştii, încordaţi, aţîţaţi, agitînd în aer pumni, batiste, pălării, haine, sticle de limonadă, orice le cădea la îndemînă.

Şi „Cuştică”, centru înaintaş adus cu avionul de la Salonic, parcă ascultîndu-le povaţa, porni singur cu balonul. Îl driblă pe Lacatoş şi examină fugitiv situaţia. Ene era liber. Schimbă balonul pe piciorul drept şi se pregăti să deschidă extrema stîngă.

— Vine „Fachirul”! Atenţie! Vine din urmă „Fachirul”! Păzeaaaaa! îl înştiinţă şi-l povăţui galeria. Nu ţine mingea! Dă-i drumul, grecule, ce faci?

Prea tîrziu!

— Ah, i-am spus! I-am spus! îşi smulgeau, desperaţi, cîţiva venusişti părul din cap, sau îşi muşcau borurile pălăriilor.

Cotormani întinsese piciorul lui uriaş – „piciorul de aur”, cum fusese poreclit în unanimitate la Balcaniadă – şi-i suflase balonul lui Humis cu o uşurinţă uimitoare.

— Uite pe cine am dat noi banii! Să-l aducem tocmai de la Salonic! se văicărea unul din conducere. Tocmai de la Salonic şi ne face de rîs la Bucureşti!

De sus de tot, vocea lui Chibrit se auzi din nou trăsnind, spărgînd norii sumbri ai pesimismului:

— Hai, băieţii! Nu vă descurajaţi, copii! Intră la om, Fredi! Uşurel, copii, că tot noi batem! Nu uitaţi că sînt aici! Nu uitaţi că sînt cu voi!

„Fachirul” trecu mingea peste capul lui Ploieşteanu şi şi-o servi tot lui pe celălalt picior provocînd din nou, ca la circ, hohotele spectatorilor. Gruin, venit şi el de pe extremă, în ajuto-rul interului său, se rătăci şi se încurcă printre picioarele goliatului ripensist.

Venusiştii erau cu desăvîrşire dezorientaţi. Nu-şi mai păstrau locurile şi întreaga echipă, cu excepţia lui Humis, se retrăsese în apărare.

Timişorenii dominau net, cucerind parcă definitiv şi simpatia galeriei.

În tribună, Bică Beilis, zîmbind radios, explica foarte calm, tacticos ascultătorilor:

— Ripensia e obligată să joace prost. Nu-şi poate face jocul! N-are adversar. Nu vedeţi? Unde sînt venusiştii? Se joacă la o poartă!

Platko se fîţîia nervos pe tuşă, făcînd semne desperate.

— Tumneata, Ploieşteanu, marche Beke. Ce te-nvîrteşti în teren ca o mora stricat? Tumneata, Sfera, ’napoi! Tumneata... asta, cum zice... la tine... floricica asta... cum dracu’ se zice la floricica... Margarita... Margarita...

Pedalescu turba:

— Am spus să joace Mălăieru şi Cotoroabă! Şi Împăratul la fel! Ce catîri! Noi pierdem bani aici... Echipă de invalizi! Pariem banii pe o echipă de invalizi! Poftim! Unde e Petea? Nu se vede! Joacă într-un picior!

Sfera îl faultă pe Becke la patruzeci de metri de poartă. Interul Ripensiei rămase o jumătate de minut în zgură.

— Huooooooo! La maidan, mardeiaşule! se revoltară suporterii ripensişti.

— Simulează! Uitaţi-vă, simulează!

— Huoooo, arbitru! Fault e ăsta? Bravo, Sfera! Mănîncă la el, Sfera! le răspunse corul îndîrjit al venusiştilor.

— Afară! Afară! Să joace fotbal, nu poarcă!

De la peluza populară începură subit cîrîietorile, acoperind disputa galeriilor pornite pe insulte.

Lovitura o execută Bürger. Balonul intră în careu. Se repeziră la el Cotormani, Ciolac, Schwartz şi Albu. Dintre toţi, fundaşul Venusului îl obţinu. Acest duel cîştigat bărbăteşte cu trei adversari îl redresă oarecum pe Albu. Masivul fundaş trecu de Dobai, care îl atacase, şi înaintă cu balonul, împingîndu-şi echipa pînă aproape de centru. Aici degajă puternic în careul advers.

Petea fu acela care, printr-o reuşită săritură, – renumitele sale salturi – devie mingea cu capul spre Humis.

Grecului însă, pe picior greşit, îi smulse balonul de sub nas Chiroiu. Dar pe acesta îl încurcă oarecum Ploieşteanu şi nu reuşi să degajeze. Gruin, apărut şi el la învălmăşeală, se pregăti să tragă, însă balonul nimeri în plexul lui Bürger, ca într-o rezistentă pavăză. Acesta, sigur de sine, stopă, se răsuci pe loc şi degajă comod, risipind repede învălmăşeala pericu-loasă din faţa porţii ripensiste.

Fusese un moment favorabil Venusului.

Finii Împăratului lăsînd cîrîietorile să se odihnească, strigau din răsputeri, cu palmele pîlnie la gură, uitîndu-se spre pagoda naşului:

— Hai tu, Venus! Hai tu, Venus! Hai tu, Venus!

Dar balonul se afla din nou în posesia „Fachirului” şi acesta rînjea, parc-ar fi poftit jucătorii adverşi la un vals diavolesc.

„Poftiţi de-o luaţi! Poftiţi, domnilor, dacă sînteţi în stare! Curaj! Hai, care încearcă primul, puişorilor!”

Primul care avu această îndrăzneală fu Petea. Căpitanul negrilor, îndîrjit, reuşi să scoată mingea dintre picioarele înalte, ca nişte stîlpi de telegraf, ale „Fachirului,” şi o trecu imediat lui Humis.

— Aşa, băieţi! urlă, în culmea fericirii, Chibrit. Intraţi la el! Nu vă intimidaţi de el, că e mălai-mare! Se sperie repede, huiduma!

Humis, atacat de Bürger, se împiedică, îngenunche şi pierdu însă balonul. Fundaşul Ripensiei deschise lung pe Bindea, care, ca de obicei, semănă din nou panică în rîndurile negrilor. Binduţ driblă singur întreaga apărare a Venusului şi trase de la şase metri, plocon, în braţele lui Mircea Gănescu, plasat admirabil pe traiectorie.

— Bindea! Bindea! Bindea!

Bică Beilis fuma surîzător, în tribună, o havană, plimbînd-o o dată cu surîsul său de satisfacţie dintr-un colţ în celălalt al gurii. Din cînd în cînd, el se întorcea, măsurînd cu dispreţ pagoda Împăratului şi pleoştiţii curteni ai alaiului preşedenţial.

„Parc-au înghiţit cu toţii sticlă pisată! Ce deştept sînt că nu dau niciodată vrabia din mînă pe «Împăratul» de pe gard! Iau şi banii Ripensiei, şi pe ai Venusuli!” reflectă redactorul, foarte mulţumit de isteţimea sa.

Cînd trase Bindea, redactorul „Gazetei sporturilor” exclamă:

— Astăzi o să trebuiască să-şi schimbe de cîteva ori tricoul frumuşelul Mircea Gănescu! Îl şifonăm tare! De altfel, mototoliţi vor ieşi din finala asta şi Împăratul, şi Pedalescu! Nu le-a mers aranjamentul cu echipa! Pregăteşte banii, doctore!

Bică Beilis se şi vedea numărînd douăzeci de mii de lei...

Portarul Venusului degajă puternic şi din nou interceptă inevitabilul Cotormani, cu căpăţîna

sa blondă şi atît de mobilă, răsărit ca prin farmec totdeauna acolo unde nu te aştepţi.

„«Fachirul» ăsta e pe tot terenul!” constată chiar Mircea Gănescu, mereu încordat la postul său, pregătit să prindă orice, chiar un balon căzut la întîmplare din cer.

Muşchii săi erau ca nişte arcuri gata să se întindă şi mintea lucra neobosită, ca un motor în continuă mişcare, pe care emoţiile nu-l mai puteau incomoda. Avusese trac numai pînă cînd prinsese prima minge. Acum, deşi îşi dădea seama că ripensiştii le sînt net superiori şi că publicul e cîştigat de jocul tehnic şi cursiv al timişorenilor, îşi admira calmul cu care aştepta bombele expediate pe rînd de artileria din faţă. Chiar de vor fi învinşi – şi asta e mai mult ca sigur! – el, Mircea Gănescu, o să-şi apere poarta cu desperare!

Pe cînd balonul se plimba de la Schwartz la Deheleanu şi de la acesta la Cotormani ridiculizîndu-l pe bietul Befa, sărind de pe un picior pe altul, Mircea Gănescu se gîndi, în răgazul acestor pase de circ fotbalistic, la scena de acum cîteva minute din vestiare. Oribilă scenă!

Tocmai isprăvise de citit scrisoarea Ioanei şi fu anunţată în vestiare apariţia Împăratului. Preşedintele clubului Venus venea, ca de obicei, cu escorta sa de viziri şi bulibaşi să-şi încurajeze jucătorii.

— Bună ziua, băieţi!

— Să trăiţi, domnule preşedinte!

Împăratul era însoţit de Pedalescu, de Lobodă, de şeful lui de cabinet şi de alţi demnitari venusişti. Uşile vestiarului fuseseră închise cu grijă. După ce scuturâ fiecăruia palma, preşedintele îşi răsuci sfîrcurile mustăţii, tuşi de cîteva ori şi, important, apăsă pe cuvinte ca pe nişte nevăzute pedale:

— Meciul acesta, băieţi, trebuie cu orice preţ să-l cîştigaţi! Pe capetele voastre, să ştiţi, vă informez, s-au pariat sume importante de bani! Aceşti bani nu se pot pierde. Ei reprezintă încrederea pe care unii dintre noi v-o purtăm! Jucaţi cu un adversar pe care mulţi îl socotesc mai puternic! Poate. De ce să-i contrazicem? Ei au de partea lor tehnica, voi elanul. Şi mai aveţi ceva, dragii mei băieţi! Mă aveţi pe mine, care nu voi permite în nici un chip să ne scape din mîini această victo-rie! Cu orice preţ! Finala este a noastră. Titlul e al nostru. Ni se cuvine. Chiar dacă va fi nevoie de prelungiri.

Jucătorii clătinară din cap flegmatici, fără entuziasm.

— Aşa e? continuase el. Ei bine, dragii mei, atîta timp cît eu patronez acest club, ar fi o ruşine, o ruşine, mă înţelegeţi, să pierdeţi la voi acasă campionatul şi, o dată cu el, să se ducă pe copcă atîta bănet. De aceea, să fiţi siguri că eu nu vă las din mîini. Victoria voastră se află aici în palma mea. Pe teren, în echipa voastră, nu vor fi unsprezece, ci treisprezece jucători. Voi, arbitrul şi, în ultimă instanţă, eu!

Jucătorii se uitau unii la alţii, nedumeriţi. Numai Mircea Gănescu înţelegea parcă puţin, graţie scrisorii primite. Acea scrisoare pe care nu o luase în serios, însă al cărei conţinut copilăresc iată că se adeverea.

Împăratul continuase, pe acelaşi ton grav:

— Ieri, am încercat să-l conving omeneşte pe Leonidas să renunţe la arbitrajul acestui meci. Aveam nevoie de un arbitru al nostru. N-a fost posibil. Caraghiosul ăsta îşi închipuie că poate să mă înfrunte pe mine! Şi, o dată cu mine, poate înfrun-ta Venusul! S-a înşelat amarnic, dobitocul! În ţara asta eu sînt Federaţia de fotbal! Să se ştie! I-am interzis verbal să apară azi pe stadion. Sînt informat că totuşi a venit. Încearcă să mă înfrunte! Îl priveşte. Va trage toate consecinţele! Noi vom juca, băieţi, cu alt arbitru. Aşa că trebuie să intraţi pe teren conşti-enţi chiar din acest moment că victoria, orice s-ar întîmpla, va fi a noastră; din această clipă, voi sînteţi campionii de fotbal ai ţării. Mie nu-mi rămîne decît să vă felicit. Bravo, copii! Vă aşteaptă nişte prime excepţionale! După meci, bineînţeles, sîn-teţi invitaţii mei. Încă o dată, vă felicit! Veţi fi mulţumiţi! Eu ştiu să-mi plătesc oamenii!

Atunci se întîmplă însă neprevăzutul. Petea, căpitanul echipei, făcu un pas înainte şi vorbi răspicat, apăsînd şi el pe fiecare cuvînt, ca şi Împăratul:

— Domnule preşedinte, în numele echipei mele, vă anunţ că refuzăm să jucăm în condiţiile acestea. Categoric! Refuzăm!

Noi jucăm astăzi nu pentru pariurile care s-au încheiat pe aces-te capete ale noastre, sau pe picioarele noastre, fiindcă nu sîn-tem caii dumneavoastră de curse, ci nişte jucători ai clubului Venus. Jucăm, închipuiţi-vă, se mai întîmplă şi d-astea, pentru onoarea şi victoria clubului nostru. Unii îl iubim. Aşa am apucat.

Avocatul Pedalescu se înălbi ca o gulie, doctorul Lobodă se înfipse cu amîndouă mîinile, ca nişte gheare, în tricoul negru al căpitanului, să-l sfîşie:

— Ce, eşti nebun? Ai căpiat? Cum îndrăzneşti? Băăăă! Ţi-a luat ăl de sus minţile, ce-i debandada asta?!

Însă Petea, inimosul Petea, atît de activ pe teren, şi atît de tăcut şi modest în viaţă, continuă indignat, de parcă într-adevăr îi furase cineva minţile:

— Da, domnule preşedinte! Noi vrem azi să luptăm pentru acest titlu, nu dorim să ni-l oferiţi pe tavă, cu arbitru cu tot. Refuzăm acest cadou şi-l considerăm – credeţi-ne – o jigni-re. Caraghios, desigur. După cum azi refuzăm şi dopajul doc-torului: obişnuitele lui cafele. Ce vreţi să faceţi dumneavoastră o fi gest părintesc, de dragoste, cum vreţi să-l numiţi mai bine, dar pe noi, azi, mai ales azi, nu ne interesează. Sportul se mai practică şi în arenă, nu se aranjează numai în vestiare sau în tribune. Măcar o dată pe an, în finală, să jucăm aşa cum se cuvine şi cum ar fi jucat Venusul acum douăzeci şi ceva de ani, într-o finală cu Tricolorul sau Colţea! De aceea noi, nu

vă supăraţi, vă anunţăm că nu ieşim pe teren decît dacă arbitrează Leonidas, aşa cum a fost anunţat în toate ziarele. Vă mulţumim pentru ajutorul dumneavoastră. N-avem însă nevoie de un arbitru care să ne părtinească! În sport, domnule preşedinte, trebuie să învăţăm şi să pierdem, nu numai să ne lăfăim cu victorii dubioase sau obţinute prin teroare!

Atunci, pe avocatul Pedalescu îl apucase, deodată, o criză de nervi. Tremura tot. Asta întrecea orice măsură! El se înfipse în faţa căpitanului echipei şi-i zbieră în obraz, ridicînd pumnul, cît pe-aci să-l lovească între stufoasele lui sprîncene:

— Tu nici n-ai să joci! Să se echipeze imediat Mălăieru şi Cotoarbă! Tu mereu ne-ai făcut încurcături! N-ai ce căuta în echipă într-un picior! Noi avem nevoie de jucători valizi! De-aia plătim aici bani grei. Cu banii ăştia ne dispensăm echipa de şontorogi! Vă rog, domnule preşedinte, să-l arestaţi! Pe loc! Uite-aşa! Asta este neruşinare!

Dar ceilalţi jucători, ca la o comandă, făcură zid, deodată, alături de Petea şi Mircea Gănescu, tocmai el, favoritul Împă-ratului, fu acela care continuă rechizitoriul căpitanului venu-sist:

— Domnule preşedinte, fără Petea nu jucăm. Petea are totuşi dreptate. Sîntem un club de la un timp încoace destul de antipatizat. Am avut cele mai formidabile simpatii şi le-am pierdut, pe rînd, pe drum. De ce? Ştiţi dumneavoastră mai bine! De ce ar pluti deasupra

capetelor noastre şi azi, în această finală, suspiciunea? Să arbitreze Leonidas!

Împăratul se albise ca o coală de petiţie şi falca de jos îi tremura, ca într-un început de apoplexie! Vru să exclame: „Şi banii, dobitocule, şi banii jucaţi?” dar se trezi întrebînd ironic, cu gura strîmbă şi cu un ochi holbat, gata să-i sară din orbită ca o bilă de biliard:

— Mă rog, şi de cînd aţi pierdut dumneavoastră simpatiile? Voi, ăştia, care mă costaţi atît? Voi, ăştia, pe care v-am cules din toate cluburile de mîna a treia şi v-am făcut vedete! Voi, ăştia, neciopliţilor...

„Il Dio” fu nevoit să răspundă, tot calm, de parcă îi furase şi lui cineva minţile.

— Domnule preşedinte, regret din suflet această discuţie pe care nu noi am provocat-o, această discuţie care cu un sfert de oră înaintea meciului dumneavoastră nu poate să vă cauzeze decît o supărare trecătoare, vă rog, calmaţi-vă, însă nouă s-ar putea să ne provoace un eşec pe teren. Însă era de mult timpul să fim cu toţii lămuriţi. Desigur, nu este chiar momentul fericit pentru aşa ceva. Domnule preşedinte, simpatiile le-am pierdut de cînd în jurul Venusului au început să roiască banii! Şi banii împreună cu tot felul de indivizi, de ce ne-am ascunde după degete, pe care i-aţi adus desigur dumneavoastră. Noi aici, la Venus, eram o familie. Cu tradiţia ei, cu tabieturile ei. O familie de sărăntoci, e adevărat, însă totdeauna cu conştiinţa mai împăcată. Nimeni nu putea să ne

impute ceva. Făceam sport mai mult de dragul sportului. Azi, facem sport categoric numai pentru bani. Din cauza banilor dispare şi prietenia dintre jucători. Fiecare stă la pîndă să nu-i sufle altul locul. Ca fiarele. Am devenit nişte mercenari ai balonului. Fără scrupule, fără suflet, fără nimic. V-aţi întrebat, vreodată, domnule preşedinte, ce se va întîmpla cu Venusul atunci cînd nu va mai dispune de banii dumneavoastră? Nu! Toţi jucătorii vor zbura de unde au venit! Va deveni un club oarecare, părăsit de cele mai valoroase elemente. Şi, în primul rînd, de către aceşti jucători, să mă ierte colegii mei, pe care dumneavoastră i-aţi racolat de la diverse echipe mărunte sau mari, i-aţi învăţat cu lefuri exorbitante, cu prime nemaiîntîlnite pînă acum, cu cadouri impresionante. Unii dintre noi au ajuns pînă acolo, încît sînt în stare să joace şi ei sume importante pe înfrîngerea sau victoria propriei lor echipe! Iertaţi-mă încă o dată, dar e opera dumneavoastră, domnule preşedinte. La meciul cu C.F.R., urlă Capitala, aţi sechestrat mingea, aţi oprit jocul şi aţi admonestat jucătorii adverşi. Cît pe-aci să-i arestaţi! De ce? Fiindcă aveam în faţă perspectiva înfrîngerii! Daţi-ne voie astăzi, în finala aceasta, să jucăm noi, aşa cum sîntem, proşti sau buni, fără concursul nimănui! Vă rugăm! Noi, ăştia de la Venus, nu vom intra pe teren decît dacă arbitrează Leonidas, aşa cum s-a anunţat în toate ziarele. Iarăşi să se arunce cu noroi în clubul ăsta, unul dintre cele mai vechi şi poate cele mai cinstite? Ştiţi ce se vorbeşte în

oraş? Că Venusul a încercat să-l cumpere pe Leonidas! Nu, domnule preşedinte, noi, jucătorii, n-am cumpărat şi nu cumpărăm pe nimeni. Sau nu mai vrem să tolerăm asta pe spinările noastre.

Împăratul, încercînd să-şi potolească tremurul fălcii de jos cu palma, îşi fixă pe rînd jucătorii. Atitudinea lor părea însă dîrză, neclintită. Prefectul nu primise, de mult, o lovitură ca asta. Glasul îi tremura şi pe creştetul capului parcă îi bătea, ca pe un acoperiş dezgolit, cu tabla spartă, o ploaie deasă şi rece.

— Să vă fie ruşine! V-am copleşit cu tot felul de atenţii, v-am adus aici unde sînteţi! Şi voi? Vrem să joace Mălăieru şi Cotoarbă, mă înţelegeţi? N-am chef să pierd banii din cauza unor nepricopsiţi pe care i-a apucat subit amokul! M-aţi costat destul! Ce, vreţi să-mi pun mintea cu voi? Vă suspend pe toţi! Vă arestez, mă, m-auziţi? Nu mai jucaţi fotbal cît veţi trăi! Co-toarbă, Mălăieru, echipaţi-vă! Eu plătesc aici, eu formez echi-pa, eu sînt Venus! Sînteţi ai mei! Am acest drept! Şi dacă mai continuaţi cu această nemaiîntîlnită obrăznicie, azi suspend orice primă şi mîine, beciul, derbedeilor! Canaliile n-au ce căuta în echipa mea! Cu bani cumpăr oricînd alţi jucători de valoare, chiar dacă-i import din America de Sud. Nu unspre-zece, douăzeci, o sută! Eu atît vă avertizez: nu vă jucaţi cu mine, cu nervii şi cu tensiunea mea! Nu sînt balonul vostru!

Pedalescu ţîşni, cu chelia invadată de broboane de sudoare, încovoiat, slugarnic, în faţa împăratului:

— Domnule prefect, vă implor, nu vă enervaţi! Ce, ăştia contează aici? Nu vă faceţi nervi, scumpul nostru preşedinte, vă rog! Formăm altă echipă acum, pe loc, aşa cum credeţi dumneavoastră!

Din spatele preşedintelui, doctorul Lobodă ameninţa cu pumnul jucătorii, parcă blestemîndu-i de toate neamurile.

Platko îşi muşca degetele nervos: „Iată, din cauza unor neghiobi, cum se pot volatiliza nişte prime atît de importante!”

Dar Mircea Gănescu continuă să înfrunte conducerea, calm, sigur pe sine:

— Domnule preşedinte, orice s-ar întîmpla cu noi, nu intrăm pe teren fără Petea. Şi nici nu vom admite, în nici un chip, alt arbitru decît cel fixat de Federaţie!

— Federaţia sînt eu! urlă prefectul. Dacă vreau, evacuez, acum, terenul, tribunele, evacuez tot! Nu mă scoateţi din să-rite... Ce, vreţi să înnebunesc? Dac-ar afla Palatul cum sînt eu tratat aic?!...

— Domnule preşedinte, nu dorim să vă enervăm, însă noi nu putem juca astăzi decît în condiţiile acestea. Avem şi noi o ambiţie. Neroadă, domnule preşedinte, dar o ambiţie!

— Aşa, răcni împăratul, atunci să jucaţi pe arşice, că de la mine nu pupaţi un ban! Aşaaa! Să ducă dracului şi club, să ducă dracului şi tot! Eu

am demisionat! Nu mai aveţi preşedin-te şi n-o să mai găsiţi altul ca mine cît trăiesc eu. Că nu mai permit nici unuia să vă fie preşedinte! Am zis! Şi club fără pre-şedinte nu se poate!

Avocatul Pedalescu se repezi spre el, bulucindu-se cu ceilalţi conducători, implorîndu-l:

— Domnule preşedinte, vă rugăm! Domnule preşedinte, nu se poate... E o greşeală! Ei nu ştiu ce vorbesc... sînt nişte zăpăciţi!... Noi...

Dar Împăratul le întoarse automat spatele, trîntind cu violenţă uşile.

Cînd, în vestiare rămase numai echipa, toţi jucătorii, afară de Mălăieru şi Cotoarbă, strînseră mîna lui Petea şi-l îmbrăţişară de parc-ar fi marcat un gol Ripensiei, iar pe Mircea Gănescu îl săltară pe braţe ca după o mare victorie.

Un suflu de curaj şi entuziasm neobişnuit îi cuprinsese pe toţi. Le vor arăta ei cum ştiu să joace, o dată pe an măcar şi fără primele Împăratului.

Şi iată acum rezultatul. Jucătorii se bîlbîiau după balon, nereuşind să-l reţină nici o secundă. Timişorenii mai fac pe deasupra şi demonstraţie de circ, persiflîndu-i! Dacă Ripensia înscrie primul gol, rezultatul va fi desigur dezastruos. Se va reedita meciul de la Timişoara şi în cazul acesta Mircea Gănescu presimte că niciodată n-ar mai fi în stare să blocheze o minge. Adio atunci fotbal!...

— Hai tu, Ripensia! Hai tu, Ripensia! se învîrteşte fără contenire morişca spontană a publicului.

Mingea e la Ciolac, Fredi i-a suflat-o, dar nu reuşeşte s-o reţină.

— Hai tu, Ripensia! parcă e hipnotizat acelaşi public.

Albu se prăvăleşte în faţa careului peste Schwartz. Publicul huiduieşte jocul dezordonat al Venusului fără întrerupere.

Mai multe glasuri se aud – petarde, explodînd în aer.

— Măcelarii! Măcelarii din Matache!

— Huooooooooo!

Un huiduit asurzitor, ca o clădire care se dărîmă peste tine şi te îngroapă de viu. Arbitrul Leonidas nu acordă însă fault, ceea ce îi atrage şi lui huiduielile mulţimii. Leonidas e încurcat, parcă şi-a pierdut calmul. Va reuşi oare să ţină meciul în mînă?

Mircea Gănescu e un arc, cu braţele întinse, pregătit să se destindă în săritură. Numai ochi. Şi totuşi, de unde aceste imagini peste imagini, încălecate în dezordine, smulse ca foile de hîrtie care se îmbulzesc sub fruntea lui, ca pe un ecran?

Dîra de sînge care i se prelingea pe obraz cînd centrul înaintaş de la F.C. Milano l-a izbit cu capul de bara verticală, la un corner, încercînd să-l împingă cu balon cu tot în bară.

Necunoscuta blondă care i-a oferit flori pe străzile Budapestei, după meciul cu Ujpest. O partidă de popice. Unde? Unde a fost asta? Plicul umflat de bancnote oferit drept primă după înfrîngerea C.A.O.-ului, atunci cînd a riscat să-şi frîngă gîtul în picioarele lui Bodola. Chefuri cu

sticle răvăşite pe jos, la care el era mai mult un simplu asistent, ridicat cu forţa şi dus pe braţe; Platko, bătînd din palme: „Das ist nicht gut, priveşte la mine, buiete, cum se prinde balonul în stil Zamora!” Aplauzele publicului la cîte o robinsonadă de-a sa; portarul Postescu, idolul copilăriei lui, cu tocă de jocheu pe cap, încleştîndu-se pe minge şi dîndu-se apoi, ca la bîlci, de trei ori peste cap, pe terenul de la C.A.B.

Audienţa la Împărat: „Vrei bani? Vrei slujbă? Vrei să treci la examene? Vei avea orice, numai rămîi la Venus!” Nocturnele din Splai, cu terenul invadat de fosforescenţa reflectoarelor, cînd jucătorul se simte un actor pe o scenă de mare gală. Pneumonia contractată în turneul de la Zagreb.

Publicul urlă în continuare, încurajîndu-i pe timişoreni şi în capul lui harababura acestor imagini dezordonate creşte.

Din fund, spre centrul terenului, răsare din nou Cotormani. Din nou, balonul e la el. Din nou... Din nou...

Bolboroseşte... „Unde sînteţi, băieţi? Unde sînteţi, venusişti? Nu vedeţi? Sînt singur în poartă. Să ies, să apăr pe stînga, să apăr colţul din dreapta? Sfera, încotro te îndrepţi, Sfera? Ţine-ţi locul! Ai grijă de Bindea! Uite, acum! Acolo! Pe dreapta! Sferaaaa!

— Bummmmmmmm!

Cotormani a întins un picior imens, ca o cumpănă nesfîrşită de fîntînă, încet, comod, fără prea mari eforturi şi-a săltat balonul peste fruntea

neputincioasă a lui Befa. Schwartz, de-abia ieşit de sub Albu, a tras puternic în bara orizontală. Balonul a revenit în teren. Trei ripensişti s-au repezit spre el. Albu şi Sfera sînt în luptă cu ei...

— Hai tu, Ripensia! Hai tu...

Ah, ce neruşinat e publicul ăsta!

Şi totuşi, „Il Dio", zburînd pe deasupra capetelor jucătorilor, a cules uşor balonul...

Din tribună, glasul suporterilor ripensişti – şi întreaga mulţime simpatizează acum cu timişorenii – îşi continuă canona-da:

— S-a răcit! „Il Dio" e azi în formă mare! A salvat un gol sigur.

— Schwartz, pătrunde pe stînga! Încearcă pe stînga!

Mircea Gănescu, aplaudat pentru prima oară frenetic aşază mingea în zgură. Albu se dă cîţiva paşi înapoi, îşi caută jucătorii cu privirile şi trage scrîşnind din dinţi.

— Heeei, rup! se aude ecoul galeriei.

În fine, balonul a ajuns la Fredi. Acesta l-a depăşit pe Becke. Galeria bucureşteană parcă începe să se dezmorţească, să se dezgheţe, să prindă curaj. Începutul e greu.

— Hai tu, Venus! Hai tu, Venus! mai răsună pe ici, pe colo.

Lacatoş îl atacă fără succes pe Fredi. Acesta pasează lateral lui Bărbulescu. Schimbul de baloane între venusişti continuă.

— Ce joc e ăsta, bă? Pasează înainte, nu te fîţîi pe loc! încearcă sfătuitorii de ocazie să-l îndrume.

Bürger se îndreaptă spre Bărbulescu. Balonul însă a ajuns la Gruin. Extrema venusistă fuge pe tuşă, protejîndu-şi prada. Bürger îl împiedică să centreze. Duelul lor e urmărit cu atenţie. Fundaşul ripensist îl cîştigă, totuşi, scoţînd mingea afară, în aut.

— Hai tu, Venus! Hai tu, Venus!

Finii Împăratului şi cîrîietorile lor au intrat din nou în funcţiune şi se aud acum cu insistenţă, dominînd terenul.

Gruin, cu mingea deasupra capului, se leagănă de cîteva ori, să observe un coechipier nemarcat. Iarăşi se vîră aici inevitabilul Cotormani şi, de pe tuşă, Gruin o aruncă lui Humis, care ţîşneşte de sub „Fachir", ca o rîndunică de sub streaşină.

A reuşit, în fine, să fure balonul, se întoarce, fuge cu el, face o piruetă, şi Fachirul, o clipă nedumerit, porneşte în urmărirea lui. Fuge repede şi Humis, dar galopada picioroangelor lui Cotormani e impresionantă. Un pas, doi, trei... şi iată, îl va ajunge!

— Degajează, grecule, e în spate huiduma!

Cotormani întinde un picior, dar grecul a scăpat cu balon cu tot din cursă. E atacat şi de Chiroiu. Îl driblează scurt şi pe acesta.

— Hai tu, Humis! Bravo, Cuştică! se încing tribunele în picioare, într-o isterică izbucnire, uitînd atît de repede încurajări-le adresate timişorenilor.

Au înviat parcă venusiştii.

Pavlovici şi-a îndoit un genunchi şi s-a cocoşat cu braţele întinse. Dar nu, Humis nu trage, deoarece în faţa lui a apărut fioros Deheleanu, şi cu călcîiul trimite uşor mingea înapoi, căci din spate vine în forţă, cu toată poarta liberă în faţa sa, Ploieşteanu. Cea mai tipică fază de gol!

Va fi, sau nu va fi?

Atît a avut timp să şuiere, întorcînd capul, cu freza lui ca o creastă de cocoş, Humis:

— Trage, băieţica!

Şi Ploaie a tras, într-adevăr, din viteză, impecabil, dar la trei palme pe deasupra barei. În poartă, „Pantera” s-a întins, ră-sucindu-se, atingînd cu vîrful degetelor bara de sus, de parc-ar fi protejat-o să nu se rupă.

— Aaaaaaaa! prin mulţime a sfîrîit o clipă fiorul dezamăgi-rii.

Păcat, Venus putea să deschidă scorul! O ocazie ratată!

Chibrit, cu umbrela bărbătească pe jumătate pregătită pentru gol, şi-a turtit şi mai mult, cu un gest desperat, pălăria de Malec pe moţul capului.

— Ploaie! Aşa te-am învăţat să tragi, mă Ploaie? Nu ca la Cluj, băiatule, ca la noi, la Bucureşti!

Totuşi, şutul puternic al lui Ploieşteanu mai învioră suporterii Venusului, şi glasurile lor se auziră încolţind şi mai îndrăzneţe, şi mai pline de optimism.

Se poate totuşi! Se poate totuşi s-o încaseze şi Ripi odată!

Revirimentul fu scurt, căci balonul, degajat de Pavlovici, intră direct în posesia lui Dobai, care năvăli bezmetic, într-o cursă în stilul lui personal, pierzînd pe drum jucătorii adverşi. Doar Albu, în ultimă instanţă, reuşi să scoată mingea în corner, căci altfel „Calul” ar fi fost în stare să intre cu ea cu tot, buluc, în poartă.

Jucătorii negri se masară pe linia porţii. Pe deasupra tuturor plutea capul lui Cotormani, ca o floare a soarelui, în continuă legănare.

„Il Dio” îşi rugă jucătorii să-i facă loc, să nu-l incomodeze.

Dobai se îndreptă spre colţul terenului, îşi potrivi mingea o dată şi încă o dată şi se pregăti să tragă. În colţul celălalt, în cuşca sa, înconjurat de cei trei discipoli, Vasile Grămadă, transmitea, numai sudoare şi ochi holbaţi, la microfon, fazele palpitante ale meciului.

Maestrul era încă nedumerit asupra cazului Leonidas. Luase arbitrul bani, sau nu? Deocamdată însă constată că difuzarea unui meci nu e un lucru tocmai aşa de uşor cum şi-l închipuise. Una e să vorbeşti acasă, în faţa oglinzii, şi alta e să sporovăi-ieşti în faţa microfonului, urmărind fază cu fază jocul! Avea trac, se bîlbîia, se îneca, confunda jucătorii şi revenea inutil asupra unor amănunte fără importanţă călcînd din strachină în strachină. Cămaşa era leoarcă pe el şi din obraji îi mustea sudoarea ca dintr-un burete.

Noroc cu băieţii. Marcu îl ştergea meticulos cu batista pe obraz, Luca îi compunea grăbit cîte o frază de efect pe blocnotes vîrîndu-i-o sub nas, iar Matei îi sufla, pur şi simplu, la ureche, ca unui elev care nu şi-a învăţat lecţia. Cît de cunoscător în ale fotbalului se considera profesorul Vasile Grămadă, iată, avea momente cînd capul său se golea complet, ca o gar-niţă. Vid! Şi asta numai din cauza microfonului. Vorbele i se încleiau în cerul gurii, ideile îi rămîneau spînzurate undeva, în neant, iar cele mai simple noţiuni de fotbal i se părea că nu le-a cunoscut niciodată. Uita că henţului i se spune henţ, şi parcă niciodată nu ştiuse ce înseamnă un half de margine. O panică de nedescris îl cuprinsese. Şi numai din vina microfonului ăstuia care parcă îşi bătea joc de el, cu o gură larg căscată.

În astfel de condiţii, ce să te mai gîndeşti la Leonidas şi la ciubucurile lui? Profesorul Vasile Grămadă se considera un om sfîrşit. De n-ar fi fost Matei, gura lui ar fi rămas acum căscată ca şi microfonul din faţă.

Alături de cuşca din care profesorul Grămadă difuza atît de chinuit meciul, apăru, în goană, cîinele-lup al stadionului. Era o lovitură de colţ şi Corner trebuia să fie de faţă.

În fine, Dobai trase. Splendidă lovitură! Cotormani încercă să-şi întrebuinţeze capul. Na, că nu-i reuşesc chiar toate „Fachirului!” Mircea Gănescu se agita în poartă, sărind de la o bară la alta ca o minge de baschet bătută pe aceeaşi

porţiune. De n-ar fi barele astea! S-a lovit de una şi parcă-l frige acum umărul.

Balonul e la Becke. Sfera i l-a luat, dar nu poate trage, căci îl incomodează Ciolac. Bărbulescu încearcă să-l ţină cu pieptul pe Bindea. Extrema timişoreană ţipă, se agită, ridică mîinile spre arbitru, dar „Margareta” nu se lasă intimidat, luptă curajos. În fine, Ploieşteanu apare în ajutorul lui Sfera şi eliberează careul venusist de pericolul balonului fîţîit de colo pînă colo prin faţa porţii.

Lacatoş îl faultează grosolan pe Humis. „Cuştică” se prinde cu palmele de picior şi se vaită în gura mare, pe limba lui Aristofan. Teatru de proastă calitate, căci după ce execută penaltiul Fredi, lung, pînă în careul advers, grecul zburdă printre fundaşii Ripensiei, ca o sfîrlează, proaspăt şi vioi, încercînd să se demarcheze şi solicitînd cu desperare balonul.

Cotormani ăsta e însă imposibil de trecut. Acoperă tot terenul. Poftim! Tot la el este mingea! Însă nu-i mai merge de data aceasta, căci Petea îl atacă în trombă şi scoate mingea de sub picioarele lui, ca de sub un arc de trimuf. Căpitanul Venusului înaintează asemenea unui cal de trap, spre potou, în plină acţiune. A trecut de Schwartz. L-a depăşit uşor.

— Aşa, Petea! urlă galeria, înviorîndu-se. Învaţă-l tu tehnica venusistă! Înaintează, Petea! Nu te lăsa, Petea! Hai tu, Petea! Du-i, mă! Driblează-i tu, pentru toţi! Încă unul! Şi încă unul! Bravo, Petea! Ca pe vremea tripletei de aur!

Interul Venusului l-a ocolit, tot uşor, pe Deheleanu şi l-a deschis în adîncime pe Ene, care atît aştepta.

— Ene! Ene! scandează mulţimea, acompaniindu-i galopul scurtelor sale picioare.

„Mickey Mouse” a trecut vijelios pe lîngă Chiroiu, a intrat în careu şi a tras sec. Fără adresă însă. S-a pripit. Chiar în braţele „Panterei”, plasat la colţul porţii.

— Heeei, rup!

Rînjeşte „Pantera”. Îi convine. A scăpat ca prin urechile acului.

A degajat Chiroiu pînă la veteranul Ciolac. O simplă piruetă. Fredi e jos, în zgură, Befa loveşte cu piciorul în gol, luftînd – macedoneanul ăsta n-a, atins încă mingea – şi Dobai se îndreaptă din nou, tropăind, spre poartă, ameninţător, susţinut de bubuitul în serie al galeriei. Dar Fredi totuşi l-a ajuns. Nu reuşeşte să-l deposedeze de balon, intervine şi Albu, care, în fine, cîştigă lupta, în hazul mulţimii. „Calul” era atît de ambalat în cursă, că nici nu observase că aleargă fără balon şi se oprise, cu piept, cu braţe, cu toată forţa trupului său de atlet, în gardul de sîrmă cît pe-aci să-l distrugă.

Şi mingea e tot la un ripensist. Cine e acesta? Cine? Schwartz! Tehnicianul echipei timişorene pasează lui Becke, acesta i-o serveşte înapoi, spre dezamăgirea „Margaretei”, purtat de la Ana la Caiafa.

Schwartz l-a fentat şi pe Fredi şi din nou îşi continuă joaca. Intervine şi Ciolac. Mingea se

plimbă de la Becke la Ciolac, de la acesta la Schwartz, pe sub nasul halfiei venusiste. Şi, deodată, balonul ţîşneşte, rachetă neprevăzută, din acest joc copilăresc spre Bindea, demarcat.

Ca un motor, picioruşele acestuia se pun în mişcare, sfîrîind, mestecînd sub ele zgura. Sfera strînge pumnii, pregătindu-se să-l înfrunte, dar n-are ocazie, căci unul din beţele de chibrit ale extremei ripensiste expediază cu boltă balonul tocmai în partea cealaltă a terenului. Dobai, aşteptîndu-şi rîndul mai retras, se repede şi reia din vole pe lîngă umărul lui Albu. Mircea Gănescu, din nou în ultimă instanţă, respinge cu pumnii în corner. Alt corner la poarta Venusului!

Din nou apare, legănîndu-se leneş, Cotormani. Galeria îi strigă:

— Hai, Mălai-mare! Mai repede, „Fachirule”! Mişcă, băiete!

Din partea cealaltă a terenului latră, ca de obicei, Corner, bîţîindu-şi coada, foarte fericit. Lui îi plac numai cornerele. Nu însă şi Venusului, presat din nou, cu spectrul oribil al golului planînd parcă deasupra careului.

Dobai îşi aşază atent mingea cu şiretul în sus.

— Zbîrci! strigă de sus, ca de pe coama unui nor, Chibrit, cu molanul plin în mînă.

Lovitura e din nou impecabilă, dar Albu respinge cu capul, înhaţă balonul Deheleanu, fără folos însă, fiindcă Ene îl culege uşor şi demarează de unul singur spre poarta adversă, dar de data aceasta Chiroiu nu-i mai permite să treacă de el.

Un stop precis îl proiectează pe micuţul Ene cu nasul în zgură.

Mulţimea vociferează indignată:

— Fault! Opreşte! Huooo, arbitru'!

Dar Leonidas nu acordă penalti, lasă jocul să continue, şi balonul se plimbă din nou de la Dobai la Schwartz, de la Schwartz la Becke şi de la acesta înapoi la Dobai. Bindea, cu mîinile în şolduri, ca o ţaţă, e nervos. Vorbeşte, se frămîntă, rîcîie nărăvaş zgura sub tălpi. Nu e jucat suficient. Nu e servit destul. Se plînge cîtorva spectatori de lîngă gardul de sîrmă, începînd cu ei o conversaţie în toată regula:

— N-am eu mingea! Uite la el! Uite, cum a pierdut-o! N-aţi văzut cum mă ţinea Bărbulescu? Mi-a sfîşiat tricoul. Hai, Ciolac! Sînt aici! Dă-i drumu', moşule! Pe el, moşule! Ce dracu' aşteptaţi, bă, trebuie să facem scor!

În fine! Veteranul echipei a zărit cu întîrziere că extrema micuţă e demarcată şi-a deschis-o. Bindea a oprit balonul cu fruntea şi l-a potrivit apoi pe picior, şi-a pornit, vîrtej, în direcţia careului venusist. „Margareta" a rămas pe drum, în urma lui – nu funcţionează prea bine halfia Venusului – şi Sfera i-a ieşit înainte, cu pieptul bombat, ţanţoş, ca un mistreţ ţîşnit din vizuină, pregătit să prăfuiască tot în faţa lui.

— Nu-l ierta, Sfera! Omoară la el! Uită-te cît e de pricăjit! Eşti de trei ori cît el! Dărîmă-l! Învaţă-l minte să nu mai fie obraznic puştiul! Trimite-l la grădiniţa de copii!

Şi de data aceasta, într-adevăr, Sfera nu l-a iertat. Din ciocnirea lor, balonul a ieşit în aut. A executat autul Bindea, trimi-ţînd la Ciolac, deposedat imediat de balon cu impetuozitate de Fredi. Acesta, încurajat de public, a pasat mingea printre picioarele arcuite ale lui Schwartz şi, depăşindu-l, a încercat aceeaşi figură cu Cotormani. Dar „Fachirul” l-a păcălit calm şi înaintează acum singur, împingîndu-şi întreaga înaintare spre careul echipei din Splai.

Se accentuează parcă presiunea Ripensiei.

Pluteşte în aer un gol. Trebuie să cadă! Negrii încearcă cu greutate să-şi marcheze adversarii. Acţiunile lor sînt greşite. Dar cum să-l ţii pe Dobai sau pe Bindea? Diavolii ăştia doi zvîcnesc pe lîngă tine ca argintul viu.

Se retrag în apărare Petea, Ploieşteanu, Ene şi Gruin. Nu rămîne dincolo de centru decît Humis, subţirel ca un fir de trestie, cu clădăraia lui de păr pe frunte. Comentariile nu sînt în favoarea Venusului. Pariuri se încheie încă sumedenie în tribună pe victoria Ripensiei. Pariorii se foiesc de colo pînă colo cu bonurile în mînă.

— Timişorenii bat la cinci puncte diferenţă!

— Priviţi-l pe Humis! Centru înaintaş de la Salonic le trebu-ia lor! Uitaţi-vă la el! O umbră! Ce să facă ăsta în faţa lui Cotormani?

Comentariile sînt tot atît de însufleţite ca şi jocul.

— Parcă Befa are vreun cusur?! Ce-o fi găsit Platko la el? Se învîrteşte pe teren şi n-a pus încă piciorul pe minge. Sare „Calul” peste el ca la

patru sute metri garduri! Auzi dumneata! Să-l aduci şi p-ăsta de la Salonic, cînd ai o sută ca el în ţară! Ce-a făcut, domnule, pînă acum? Jucător de import! Avem două sute de juniori mai buni!

— Specialitatea Împăratului! replică altul.

Dar venusiştii intervin:

— Befa are clasă. Nu se acomodează deocamdată cu jocul Venusului. Ce vreţi? Are trac! Şi pe urmă, poate mai e de vină şi clima.

— Ce climă! rîseră ceilalţi. Are clasă! O fi avînd, dar nu clasă de fotbalist. A atins mingea? Pentru asta trebuie să te acomodezi cu un anumit stil? Ia mai slăbeşte-ne, şefule? Teorii d-astea scrie la gazetă, doar ăla, cum îi zice, Vasile Grămadă. Nu poate să joace fiindcă e prea răcoare, sau prea cald? Aiureli! De ce nu i-a vîrît Platko atunci nişte sticle cu apă fiartă în chiloţi? Clima! Mofturi!

Dar Cotormani e la treizeci de metri de poartă şi parcă îi arde de hîrjoană. Susţinătorii Venusului au răguşit îndemnîndu-şi jucătorii:

— Intră la el! Încurcă-l! Nu-l lăsa să tragă! Ce faci, Fredi?

Dar se pare că venusiştii sînt intimidaţi de prezenţa mătăhăloasă a „Fachirului” şi-l evită, spre desperarea galeriei:

— De ce nu intri la el, domnule? Ce dacă-i mare?

— Parcă au plumb în ghete! N-am mai văzut asta! Le-o fi greşit Lobodă dozajul la cafea!

De la peluză se face auzit alt tunet, glasul lui Titi Barosanu:

— Atacă! Atacă la om! Nu-l lăsa descoperit! Atacă, n-auzi?

— Poate nu le-a promis destul Împăratul! se sclifoseşte un ripensist.

Ce folos! Sfaturile şi ironiile sînt inutile! Parcă negrii nu mai au urechi şi s-au masat toţi în careu. Cea mai grea sarcină o are însă acum Mircea Gănescu.

Sînt atîţia jucători în faţa lui, încît e imposibil să mai observe măcar balonul. Vede numai capul mare şi blond al lui Cotormani cum se apropie tot mai mult de poartă, ca peste un zid din mişcătoare cărămizi portocalii şi negre.

Dacă ripensiştii marchează acum, în momentul acesta, vina golului îi va fi atribuită. El, portarul Venusului, se va spune, n-a fost atent, cînd în realitate el nici nu zăreşte balonul de atîta înghesuială şi dacă vreun adversar va trage, nu-i va mai rămîne decît să-l culeagă, resemnat, din colţul plasei. Fără să-şi dea seama, portarul îşi pipăi şnurul roşu prins cu un ac de siguranţă pe tricoul de lînă. În ce parte a tribunei o fi Ioana? Şi, deodată, surprinde zborul mingii, ridicîndu-se curios, spre înălţimile cerului.

Cotormani expediază tocmai la marginea careului una dintre lumînările sale specifice. La îmbulzeala din faţa porţii o astfel de lumînare poate provoca, oricînd, surprize neplăcute.

Patru jucători se năpustesc la minge, dar Petea, inimosul de Petea, îi întrece pe toţi în săritură şi o trimite spre Ploieşteanu. Interul opreşte mingea cu capul, însă piciorul uriaşului

Cotormani i-o culege din faţă ca într-un polonic. Fredi plonjează inutil, căci „Fachirul” expediază balonul cu gesturile sale leneşe, molîi, dar atît de precise totuşi, spre Dobai. Acesta nu reuşeşte să-l ajungă şi-l abandonează în folosul lui Befa. Fostul jucător al clubului Ares din Salonic se încurcă în propriile sale picioare – are într-adevăr trac – şi cedează balonul lui Schwartz, care îl driblează pe Albu şi, dintr-un unghi dificil, imposibil, trage pe jos. În poarta Venusului „Il Dio” parcă se frînge în două.

— Goooooool! mugesc deodată talazurile tribunei şi ale peluzei.

— Goooooool! Goooooooool! Goooooool!

Bindea se înfige cu degetele în plasă. Sfera este pe jos şi „Margareta” se agaţă de Ciolac, aşa cum beţivii se proptesc de felinare.

Zeci de mii de ochi încearcă să descopere balonul în plasă.

— Unde e? Unde e?

— Cine l-a văzut?

— Cînd a tras? Cum a tras?

— A fluierat Leonidas?

— A ridicat fanionul arbitru de tuşă?

— Formidabil, nimeni nu ştie ceva precis!

Arena întreagă e în picioare.

Şi surpriza cea mare se produce cu o exclamaţie echivalentă cu destuparea simultană a zeci de mii de sticle de şampanie.

— Aaaaaaaaa! Formidabil, Mircea ăsta!

— Unic! Extraordinar!

„Il Dio” se ridică din zgură, scoţînd balonul, ascuns parcă sub el. Portarul şchioapătă. Spectatorii îl aclamă din nou. Salvele acestor aclamaţii parcă nu mai au sfîrşit. În tribună, Ioana îşi muşcă degetul pînă la sînge. Fata aceasta era sigură că nu va fi în stare să suporte pînă la sfîrşit emoţiile meciului. O du-rere surdă i se agăţă de inimă, ca un cercel. Îşi duse amîndouă palmele pe piept şi-l apăsă, încovrigîndu-şi trupul firav. „Numai tu, Mircea dragă, eşti de vină!”

Domnul cu mustăţi pleoştite din faţa ei îşi scoase pălăria şi şi-o examină cu atenţie. Apoi şi-o îndesă din nou pe urechi, după ce privi destul de sever înapoi, spre această fetişcană obraznică.

Generaţia nouă! Cu cîteva minute mai înainte i se păruse că aude un ronţăit ciudat ca de şoarece în ceafă. Se întorsese brusc, curios. Şi ce să vezi? Puştoaica asta, numai ochi la fazele meciului şi absentă total la cei dimprejur, semăna coji de seminţe pe umerii şi spinarea lui! Cînd îşi examină şi pălăria, se înfurie şi mai mult. Parcă era ninsă. Atunci, cît e el de fin, n-a mai putut să rabde şi, deşi mulţimea urla la cei de pe teren, se răstise la puştoaică, cu toată indignarea, arătîndu-i obrazul cu degetul:

— Ascultă, fetiţo! Ce sînt eu? Ce crezi că sînt umerii şi pălăria mea? Fotbal, fotbal, dar mănîncă-ţi seminţele acasă, nu pe spinarea mea!

Cine însă să-l mai audă în vacarmul ăsta?

Ioana nu-i acordă nici o atenţie. Întreaga ei fiinţă parcă se strămutase în careul Venusului. Dar Dobai tocmai se îndrepta spre poartă.

Ronţăitul seminţelor devenise ceva mecanic. Un suport al nervilor. Domnul „Ţoancă mică” o zgîlţîi atunci de genunchi, încercînd s-o trezească din reveria ei fotbalistică:

— Hei, fetiţo! Ce crezi dumneata că este aici?

Ioana se aplecase spre el, absentă. Faza de gol fusese lămurită, căci Albu degajase puternic, departe. Acum ea respira normal.

— Bate Venus! îl lămuri ea.

— Ce, Venus? Ce, bate Venus? Am spus să-ţi muţi aparatul de curăţat seminţe mai la dreapta şi să nu mă mai stropeşti cu cojile dumitale! Se pricepe?

Acum, domnul cu mustăţi pleoştite, începînd s-o mai fulgere cu privirile pe ea, îşi concentrase întreaga lui volubilitate asupra doamnei frumoase, pisînd-o cu nişte teorii de loc compatibile cu un spectator al meciului de fotbal!

— Asta e sport, micule? susţinea el, zbîrlindu-şi mustăţile. P-onoarea mea că e de-a dreptul caraghios! Tu nu observi? Unsprezece oameni mari, în toată firea, fug după o minge mică, şi alţi unsprezece încearcă să le-o ia. Logic! Ce e asta, mi-cule? Stai puţin şi judecă totul la rece. Spune tu, nu sînt ridicoli haidamacii ăştia în chiloţi? Oameni în toată firea, sco-ţîndu-şi sufletul după o minge cîrpită! Eu, micule, sînt un om de ştiinţă! Un lucid! Un... Şi priveşte, te rog, cum se aplau-dă!... De ce, micule, spectatorii ăştia nu se opresc şi pe stradă, cînd se joacă copiii de-a uliul şi porumbeii, sau de-a poarca, să ţipe, să

aplaude? Fiindcă, în definitiv, tot aia e! Numai că aici pe unii îi cheamă Venus şi pe alţii Ripensia! Am dreptate, micule?

Amuseţe îl sfredeli cu o privire dispreţuitoare:

— Te-am adus aici să mă plictiseşti? Încetează, te rog! Bine că nu e lumea atentă la prostiile tale! De cînd te cunosc, niciodată nu te-am auzit extaziindu-te în faţa frumosului şi a eleganţei!

— Ce rost are frumuseţea şi eleganţa aici, micule?

Amuseţe se înfurie, plictisită de atîta vorbărie inutilă.

— Termină! Cum, adică nu-ţi plac băieţii aceştia tineri, plesnind de sănătate?

— Ce să-mi placă, micule? Picioarele strîmbe ale ăluia?

Amuseţe se înfurie şi mai mult:

— Nu vorbi tocmai tu de picioare! Priveşte puţin portarul cu tricou albastru! Ce tînăr frumos! Ce suplu! Parcă e o balerină! Asta-i! Ai văzut cum prinde mingea? Uită-te puţin. Cîtă eleganţă! Ce stil!

Numitul „Ţoancă mică” întoarse capul, scîrbit.

— Priveşte, domnule, puţin, nu mai fi încăpăţînat! E superb acest Mircea Gănescu! Ca un balerin!

— Cum e?

— Superb! Ce atlet, ce mobilitate!

— Pfă! suflă a total dispreţ, pe sub mustaţă, Eliad. Să-l fi văzut tu, la circul Sidoli, pe Petre Sonda, luptătorul! Ăla zic şi eu! A luat premiul întîi la Paris, pentru cea mai frumoasă talie!

— Mircea Gănescu nu e un luptător, e un fotbalist. Tu ai rămas, „Ţoancă mică”, la un anumit tip al generaţiei tale. Vechituri, omule! Rable! Nu se mai poartă, ca şi mustăţoaiele tale. Priveşte-l atent pe acest „Il Dio”! E splendid! Mitologie!

Ioana, surprinzînd cele cîteva fraze, fusese cucerită de aprecierile atît de entuziaste ale frumoasei doamne. De aceea, primul ei gest spontan, tineresc, fu să-i întindă camaradereşte un cornet de seminţe.

— Doamnă, serviţi?

— Mulţumesc, duduiţă.

— Sînt foarte gustoase, doamnă, şi frînează nervii... Vă rog...

— Dacă insişti...

Şi Amuseţe, apucînd un cornet, sub privirile înspăimîntate ale lui „Ţoancă mică”, începu să-i devoreze conţinutul, zvîrlind cojile pe genunchii alăturaţi ai soţului său.

Ioana ţipă ascuţit:

— Hai, tu, Mircea!

Amuseţe nu se mai putu stăpîni şi o acompanie cu entuziasm:

— Hai, tu, Mircea!

Foarte curînd, domnul avocat Eliad îşi cuprinse capul în palme, astupîndu-şi urechile strepezite parcă şi blestemîndu-şi în gînd zilele.

Amuseţe şi Ioana nu se asociară numai la acoperirea respectabilei sale persoane cu coji de seminţe, dar şi la încurajarea vocală permanentă şi frenetică a clubului din Splai.

— Hai tu, Venus! Hai tu, Venus! zbierau ele ca ieşite din fire, cu vinele gîtului congestionate, cu ochii injectaţi de furii, ca amazoanele pornind la luptă crîncenă, fluturînd pe deasupra capetelor, în loc de paloşe, inofensivele cornete.

— Şchiopătează! ţipară ele deodată în panică. L-au lovit, mizerabilii! Huooooooooo! Afarăăăă!

Numitul „Ţoancă mică” îşi examină cu un dispreţ distructiv soţia. Amuseţe să huiduiască! Nu mai înţelegea nimic! Să ajungă ea, o doamnă, să huiduiască în public ca orice mardeiaş din gura Oborului! Şi pentru cine? Pentru un băieţandru în chi-loţi, ţopăind după o minge! Asta se numeşte isterie colectivă!

Îl privi pe „Il Dio” cum bate mingea de zgură, cum sare ca un cal de circ şi izbucni de unul singur în rîs. Ei nu, că într-adevăr, miile astea de spectatori sînt nişte caraghioşi care aplaudă, la rîndul lor, alt caraghios! Poftim!

Portarul venusist degajase balonul, rămînînd o clipă în aer, cu picioarele deschise ca o foarfecă, într-o atitudine într-ade-văr de balerin, apoi se retrăsese repede în poartă, la adăpost. Poftim! Nu e caraghios?

Balonul fu întîmpinat tot de capul lui Cotormani – ăsta are o „devlă”!, exclamă un spectator – care îl expedie fără întîr-ziere lui

Ciolac. Veteranul, destul de leneş în acţiunile sale, îl pierdu în folosul lui Fredi, care, intenţionînd să-l treacă lui Petea, pasă defectuos, şi balonul fu interceptat de Deheleanu. Mijlocaşul Ripensiei înaintă cîţiva metri, inspectînd pionii portocalii de pe teren, şi-l deschise lung, pe tuşă, pe Bindea. De astă dată, „Margareta”, la postul său, foarte atent, i-o luă înainte extremei timişorene şi-l împinse spre Gruin. Încurcat o clipă de Lacatoş, acesta reuşi să întoarcă mingea spre Humis, răsărit ca un popîndău în spatele „Fachirului”. Grecul se împiedică, fu cît pe-aci să piardă balonul în luptă cu Becke, dar în ultimă instanţă îl trimise lateral. Petea era acolo. Sări peste piciorul lui Deheleanu şi încercă, printr-o întoarcere, poarta lui Pavlovici, de la patruzeci de metri.

Bomba vîjîi la un metru de bara verticală dreaptă şi produse panică printre spectatorii peluzei populare. Balonul căzuse, plocon, tocmai în mijlocul finilor care strigau, încurajînd echipa Împăratului.

Pavlovici repuse mingea la marginea careului şi Bürger, după ce schiţă cîţiva paşi înapoi, degajă cu toată forţa.

— Heei, rup! Heei, rup! îi acompanie şutul galeria.

Ploieşteanu s-a înfipt băţos înaintea balonului. Se observă oarecare nervozitate totuşi printre echipierii timişoreni. Au trecut cincisprezece minute şi ei n-au reuşit încă să perforeze poarta lui Mircea Gănescu, cu atît mai

mult cu cît negrii prac-tică un joc dezlînat, fără nici o legătură precisă între comparti-mente, balonul fiind aruncat la întîmplare şi noroc. Bindea îi face din nou semne obraznice lui Ciolac, imputîndu-i lipsa de atenţie cu care îl onorează. De ce nu-l deschide mai des? Ce aşteaptă? Minutele trec.

Veteranul, sătul de nevricalele extremei stîngi, mişcă plictisit o palmă, adică: „Termină, domnule, că te cunosc! Oricîte mingi ţi s-ar servi, tot eşti nemulţumit! Mai culege-ţi baloanele şi singur!”

Utassy, antrenorul ripensist, agită şi el braţele pe tuşă, ară-tînd insistent spre linia de mijlocaşi, pe care ar dori-o mai activă, susţinînd mai mult înaintarea.

Un incident opreşte o clipă jocul.

— Huooooooooo! Afară! Afară!

Ploieşteanu, în luptă cu Becke, intrînd în viteză, l-a dat peste cap pe acesta.

Leonidas aleargă la faţa locului şi acordă imediat fault, după ce-l ameninţă drastic cu degetul pe venusist.

Execută Lacatoş, cu latul, pe sus, spre Schwartz.

Albu este acolo, însă interul Ripensiei a oprit mingea mai înainte şi, printr-o fentă, l-a ocolit, alergînd spre poartă. Befa, la rîndul său, i-a plonjat curajos dar inutil la picioare.

Cînd Sfera se pregătea şi el să atace, înfipt zdravăn pe picioarele sale musculoase şi scurte, Schwartz, abil, a trecut balonul înapoi, lui Ciolac,

care doar a săltat genunchiul, cedîndu-l lui Becke, singur în faţa porţii. Becke a tras. „Il Dio” a avut un reflex extraordinar şi a respins cu pumnii în careu.

— Trage, Bindea!

De jos, din zgură, de unde căzuse, ca un arc destins, Mircea Gănescu n-auzi decît atît: „Trage, Bindea!” şi văzu înaintea sa picioarele lui Fredi. Încercă să se ridice, dar mascat de doi ju-cători negri, Ciolac, plasat în ofsaid, îl împinse cu şoldul îna-poi. Leonidas nu observă. Înghesuiala era prea mare. Sfera îl desfiinţă pe Bindea, culegîndu-i, chiar cînd se pregătea să tra-gă, balonul de sub bocanc, dar n-avu timp nici el să degajeze decît foarte scurt spre Gruin, venit în apărare. Gruin fu depose-dat de Lacatoş şi balonul din nou apăru, ca o lună plină, peste careul Venusului. Cotormani stopă, trimise dincolo de Fred la Schwartz, care îl servi din nou pe Ciolac, în bună poziţie de şut. Veteranul nu ezită şi trase, Mircea Gănescu sări în gol, pe traiectoria mingii, dar aceasta nu ajunse la el, căci întîlni în drum pieptul lui Albu, cnocaucutat de tăria şutului.

Avusese dreptate, Bică Beilis! Multe tricouri va trebui să schimbe azi „Il Dio”! Se pricepe ghiorlanul la fotbal!

Balonul sări din pieptul lui Albu în picioarele lui Petea. Dar Dobai era şi el acolo.

Mircea Gănescu umbla de-a buşilea prin poartă, cu Bărbulescu şi Sfera după el, ca nite remorci în continuă agitaţie şi panică.

Dobai, jenat de căpitanul Venusului, trase pe sus. Tot „Il Dio” lămuri situaţia, expediind cu dosul palmelor în corner.

Alt corner! Prea multe cornere la poarta bucureştenilor! Vacarmul mulţimii deveni îngrozitor. Nu se mai distingea nimic.

Unii încurajau Ripensia, alţii urlau pentru Venus.

Şi toţi cereau gol!

Iar cîrîietorile finilor împărăteşti mitraliau, fără milă pentru auz, terenul de la o tuşă la alta.

Tricoul lui Mircea Gănescu devenise negru de zgură.

Leonidas fluieră. Lovitură de la margine în favoarea Venusu-lui. Mingea pluti prin aer, fu culeasă ca de obicei de Cotorma-ni şi expediată cu un gest scurt al frunţii spre Schwartz, care i-o cedă mărinimos lui Ciolac, complet demarcat. Veteranul şi-o potrivi pe picior şi de la şapte metri, sub privirile îngrozite ale lui Sfera şi sub tardivele eforturi de-a o ajunge ale lui Albu, trase fără drept de apel.

— Goooooool!

— A fost! A fost!

— Nu e! Nu e! E ofsaid! se mai amăgesc unii.

— Goooooool! Cel mai veritabil gol!

Patru jucători cu tricouri portocalii se repeziră spre Ciolac, sărutîndu-l, sufocîndu-l cu îmbrăţişările lor. Mircea Gănescu se ridică din zgură, scuturîndu-şi tricoul. Lovitura fusese într-adevăr imparabilă. Portarul nici nu văzuse

mingea. Doar îi se-sizase traiectoria şi se aruncase la întîmplare spre colţul stîng al porţii. Da! Dar prea tîrziu! Pe acolo trecuse vîjîind balonul. Nici un portar din lume n-ar fi apărat o bombă ca asta expediată de la şapte metri!

Befa culese, serviabil şi resemnat, balonul din plasă. Cel puţin face şi el ceva! Poartă resemnat, ca un chelner, în exerciţiul funcţiunii, balonul spre centru.

Meciul începuse de douăzeci şi cinci minute şi rezultatul era deci 1 – 0 pentru Ripensia.

Băieţelul de la tabla de afişaj ţinea în mînă pregătită cifra următoare. Doi!

Chiar şi puştiul de sus era sigur că din acel moment va trebui să schimbe foarte des numerele panoului. Începea să se declanşeze ciclonul Ripensiei.

Venusul nu era echipa care să ştie să lupte. Juca bine doar cînd era în avantaj. Un meci ca ăsta putea fi considerat pierdut de negri din momentul primului punct marcat. Pariorii făceau treburi bune, încasînd bani cu amîndouă mîinile pentru victoria Ripensiei!

Se paria. Se paria încă.

Sus de tot, în fruntea tribunei, Chibrit, cu o mutră de cioclu, deschise umbrela de damă:

— Nu vă descurajaţi, copii! Vine şi al nostru imediat! Intră la ei, Sfera! Ce faci, Humis?

Dar cine să-l mai audă? Cine să mai aibă urechi şi pentru el?

Tribunele, peluzele, salcîmii, strada vuiau bătute de aceeaşi furtună şi grindină.

— Ri-pi! Ri-pi! Ri-pi!

— Hai tu, Ripi! Ri-pi! Hai tu, Ri-pi!

Pentru public nu mai exista decît o singură echipă pe teren. Şi acest public nu mai dorea decît goluri, cît mai multe goluri!

Chiar Bică Beilis, de obicei foarte rezervat, sărea în sus, cînd pe un picior cînd pe altul, gesticulînd spre pagoda Împăratului, spre chelia lucitoare de la marginea terenului a lui Pedalescu şi spre opărita galerie venusistă.

— Nu se putea, domnule! E diferenţă de clasă! Pînă acum trebuia să fie patru la zero! Au scăpat uşor.

— Ce v-am spus eu?! Bravo, Ri-pi! Bravo, Ri-pi! N-aveţi nici o grijă: începe acum o răpăială de goluri! Ăştia sînt campionii ţării! Imbatabili! O echipă mare! Singura noastră echipă mare!

Galeria venusistă încercă, timidă, să se opună vijeliei generale care cuprinsese arena:

— Hai tu, Venus! Hai tu, Venus!

Mulţi însă rîdeau ironic spre pagoda Împăratului.

Preşedintele trona, încremenit, ca o stană de piatră, în mijlocul statului său major. De nu l-ar fi rugat insistent Pedalescu şi ceilalţi să rămînă, Împăratul ar fi plecat de cînd ieşise din vestiare.

Să i se întîmple lui una ca asta!

Să primească el, în plin obraz, un astfel de afront!

Şi de la cine? De la gloabele propriului său grajd!

O să-i înveţe el minte! „Toţi schimbaţi, toţi! Altă echipă! Cumpărăm alţii şi schimbăm firma! Ce, Venus! Altfel! O să-i zicem altfel!”

Privea meciul, în aparenţă absent, dar furia îi clocotea pe dinăuntru ca lava unui vulcan gata să izbucnească: să piardă atîţia bani din cauza unor derbedei! Şi pe deasupra şi tensiu-nea. Să i se ridice şi tensiunea pentru nişte golani! Nu, asta nu o va ierta!

— Ri-pi! Ri-pi!

Miile astea de voci dezlănţuite îi pişcau pielea, obrajii, ochii, tot, ca o insuportabilă invazie de ţînţari. Dacă l-ar fi ascultat pe el! Cine să-l asculte însă? Mălăieru şi Cotoarbă scoteau din joc pînă acum doi ripensişti. Echipa timişoreană ar fi devenit o pradă uşoară. Ar fi jucat în nouă oameni! Idioţi! Cît bănet se pierde! Şi Pedalescu ăsta, care nu ştie să se impună! Mai vrea să facă şi carieră politică!

Îl examină dispreţuitor cu privirea. Lui Pedalescu i se scursese tot sîngele din obraji. Cap tipic de dobitoc! Şi vrea să-l fac subsecretar de stat! Să aştepte!

Publicul parcă a înnebunit.. Nu le ajunge un gol? Ce mai vor? Altele şi altele! Vor un Venus ridiculizat, cu jucătorii tîrîţi pe zgură, scoşi pe targă, ca în luptele cu tauri! Dac-ar fi şi puţin sînge... numai puţin, dar să fie...

Nu. Sînge nu este într-adevăr, însă la peluză a izbucnit o bătaie şi şapte rînduri de bănci se prăbuşesc, cu spectatori cu tot, de-a rostogolul.

— Ri-pi! Ri-pi! Ri-pi!

Un venusist din tribună se revoltă:

— Ce public! În loc să-şi susţină echipa din Capitală, îi ovaţionează pe timişoreni! Şi cică sîntem bucureşteni! Ne iubim Capitala!

Acestui revoltat i se alătură, pe loc, şi Ioana.

Micuţa admiratoare a lui Mircea Gănescu a trecut acum cu o bancă mai jos, lîngă frumoasa doamnă şi amîndouă, ţinîndu-se de mîini sau de umeri, s-au asociat vocal întru apărarea năpăstuitului club din Splai!

— Ve-nus! Ve-nus!

În vacarmul acesta numai domnul avocat Eliad rîdea.

Un rîs puternic, ca o explozie, l-a cuprins şi-i zguduie toate mădularele, inclusiv pleoştitele sale mustăţi. Asta e nemaipomenit! Oameni în toată firea apucaţi de streche!

Numitul „Ţoancă mică” se prăpădeşte de rîs. Aşa ceva nu i s-a mai întîmplat de douăzeci de ani! Parcă l-ar gîdila cineva pe la subsuori, căci hohoteşte fără posibilitate de a se înfrîna. Pe cînd Amuseţe, enervată de atîta nesimţire, se smulse o clipă din duetul vocal pe care-l executa cu Ioana şi, îmbrîncindu-şi soţul, se răsti la el, ca la un maimuţoi oarecare:

— Taci, nesimţitule! Încetează! Ce te-a apucat? Mai vezi tu pe cineva rîzînd? Rîzi ca prostu’ în neştire! Taci, n-auzi?

„Ţoancă mică” ridică din umeri, nereuşind să-şi înfrîneze rîsul care pornise din el, dezlănţuit,

gîlgîind, ca un zurliu şuvoi de munte. Printre hohote, el de-abia reuşi să îngîne:

— Nu pot, micule! E teribil! Zău că e nemaipomenit!

Torentul vocilor trecea ameninţător pe deasupra arenei.

— Ri-pi! Ri-pi!

Nu se mai auzeau nici cîrîietorile finilor, nici încurajările venusiste, nici exclamaţiile dogite ale lui Chibrit. Numai atît:

— Ri-pi! Ri-pi! repetat într-un delir general.

În această atmosferă penibilă, echipierii Venusului, parcă plouaţi, cu tricourile umede pe ei, îşi reluară posturile. Balonul era din nou la centru. Mircea Gănescu îşi scutură încă, în poartă, tricoul de zgură.

Cînd fluieră Leonidas, „Il Dio” rămase în mijlocul porţii, ca un spectator, urmărind încordat fazele şi scăpîndu-i din cînd în cînd, printre buze, involuntar, scurte exclamaţii.

Portarul negrilor trăia fiecare secundă a meciului cu intensitate. Fiecare şut, fiecare dribling, fiecare fentă, fiecare fault le simţea proiectate pe nervii lui, ca o acţiune proprie. Acum i se şterse din minte tot. Nici o imagine nu-i mai răsărea sub frunte ca în primele minute ale jocului. Încordarea era prea mare. Trăia numai meciul acesta, cu toată intensitatea. Dacă Petea, de exemplu, îl dribla pe Deheleanu cu piciorul stîng, Mircea Gănescu simţea şi el nevoia să schiţeze cu acelaşi picior un dribling scurt. Trăia parcă pentru fiecare dintre cole-gii săi de echipă.

Aşa se explică, de altfel, că în poartă, „Il Dio” se afla acum permanent într-o continuă mişcare.

Parc-ar fi fost o umbră a celorlalţi jucători.

Privită superficial, agitaţia sa ar fi părut ridicolă. Şi, bineînţeles, privită cu nişte ochi lucizi, reci, hai să zicem ştiinţifici. Dar cine pe un teren de fotbal priveşte cu astfel de ochi? Poate numai ridicolul avocat Eliad!

— Ri-pi! Ri-pi! îi pălmuiau obrajii avalanşele galeriei.

„Il Dio” fandă şi întoarse un umăr. Umbra din poartă însoţea, involuntar, gestul lui Humis, căci Cuştică, la fluieratul lui Leonidas, dăduse drumul la joc, pasînd mingea lui Petea. „Il Dio” îşi muşca buzele, şoptindu-i, ca unei iubite: „Hai tu, Petea! Hai tu, dragule!”

Portarul cu tricou albastru e acum tot atît de încordat ca şi Petea, care va trebui să străpungă cu mingea asta afurisită zidurile de beton ale apărării ripensiste.

„Hai tu, Petea! murmură el, în sine, ca o rugăciune şi ca un îndemn. Arată-le tu, la toţi, ce înseamnă dragostea asta nebună de club! Arată-i tu Împăratului, arată-i lui Pedalescu, la toţi imbecilii ăştia. Tu, care joci astăzi numai cu un picior, riscînd să ţi-l pierzi pe celălalt pentru fotbal! Acest amănunt neînsemnat pentru ei nu ţi-l admiră nici Împăratul, nici Pedalescu, nimeni. Dar este acolo, lîngă gardul de sîrmă, eu o văd, o tînără blondă. Soţia ta. Ea îl admiră. Nu pentru haina pe care i-a promis-o din primă, primă pe care n-o-vei mai încasa nici-odată, ci fiindcă şi ea

iubeşte, ca şi tine, clubul ăsta păcătos. Fiindcă ea a fost convinsă că nici un jucător venusist nu va depune atîtea eforturi astăzi ca tine, ca să cîştigăm campionatul. Chiar într-un picior, tu ai mai mult suflet decît noi toţi la un loc. Chiar aşa. Hai, treci de ei, Petea, şi trage din orice poziţie. Ştiu că te înjunghie piciorul! Ştiu ce înseamnă să joci împotriva unor draci ai fotbalului ca timişorenii ăştia într-un singur picior! Hai, Petea! Exemplul tău va redresa puţin moralul celorlalţi jucători ai noştri. Tu nu poţi să-i vezi, aşa cum am eu ocazia! Îi cunosc! Sînt învinşi! În minutul douăzeci, după acest gol, ei nu mai au curajul să lupte pentru victorie. S-au resemnat. Ripensia e mai bună. Uite-l pe Albu. E de nerecunoscut. Chiar zăpăcitul de Fredi şi-a părăsit mina de neseriozitate. I s-au pleoştit sprîncenele. Bietul Ploieşteanu e pur şi simplu speriat. A alergat prea mult, fără să dea nici un randament. Ştii ce e în capul lui acum? Panică! Atît! O să-l scoată după jocul ăsta Platko din echipă. I s-au risipit, dintr-o dată, toate visurile, toate planurile. Mai bine rămînea la Universitatea din Cluj. Ce-a căutat el în Bucureşti? Banii! Banii! Banii Împăratului! Dar Befa? Nu e un jucător prost. L-am văzut la antrenamente. Se cramponează de tine şi nu te lasă pînă nu-ţi scoate mingea din picior. L-au impresionat şi pe el adversarii. Nu tehnica lor, nu valoarea lor, ci atmosfera cre-ată în jurul renumelui lor! Gîndeşte-te numai la articolele scri-se zi de zi de Bică Beilis. Şi publicul acesta e de vină. Uite cum poartă pe braţe Ripensia.

Publicul, tu ştii bine, ţine cu cel mai bun, cu cel mai puternic. Nu-i plac învinşii! Admiră forţa. Dacă egalăm acum, îi vei vedea că ne aclamă, părăsindu-şi favoritul cu scîrba unui amant de mahala. Hai tu, Petea! Am întrezărit în ochii lui Sfera lacrimi. Gruin e speriat şi Ene aşteaptă totul numai de la tine. Nu uita că trebuie să ne ţinem angajamentul din vestiare! Nu se ştie ce se va întîmpla cu noi după meciul ăsta! L-am înfruntat pe Împărat! Au zburat primele, poate vom zbura şi noi spre alte cluburi! Spune-le tu băieţilor să nu asculte sfaturile lui Platko, ci să joace ei cum ştiu şi simt. Într-un meci ca ăsta, n-avem nevoie de preşedinţi, de vicepreşedinţi, de antrenori, de sfaturile şi de sistemele lor. Avem nevoie doar de suflet. Şi suflet, slavă Domnului, se găseşte destul. Am dovedit-o de atîtea ori. S-o dovedim şi acum. Hai tu, Petea!”

Dincolo de centrul terenului, Petea se luptă cu toţi.

O clipă, hărmălaia publicului se odihneşte. Măria sa publicul e în expectativă. Nu se mai aude nimic. Apoi, deodată, glasurile încep să se lege, la început timide, din ce în ce mai îndrăzneţe, parcă într-o horă:

— Hai tu, Petea!

Sînt glasurile, înlănţuite, ale venusiştilor.

Un răspuns prompt, cutremurător, încearcă să le acopere:

— Ri-pi! Ri-pi!

Mircea Gănescu simte imboldul să iasă din poartă şi să se îndrepte, bolid, spre centru să

ajute şi el acolo. Să joace şi el la înaintare. Petea, iată, a trecut de Schwartz, l-a driblat pe Deheleanu, l-a ocolit pe Cotormani, e în luptă cu Ciolac... Afurisitul, îi suflă balonul... nu... nu... l-a depăşit şi pe Ciolac.

— Pe-tea! Pe-tea!

Căpitanul Venusului rotindu-şi, sub sprîncenele stufoase, ochii săi speriaţi, împrejur, îşi caută un coechipier. L-a găsit. E „Mickey Mouse”. Şi e demarcat.

Ripensiştii au sesizat pericolul şi-l atacă. Se năpustesc spre el doi, trei, ba şi Chiroiu. Sînt patru! „Pasează mai repede, Petea! Ce faci, Petea?” În fine! A reuşit să-i trimită mingea lui Ene printre adversari. Şi acesta e în plină cursă, Petea fuge înainte, încercînd să se demarce şi el. Fuge greu, se vede clar. Îl împiedică piciorul. Bürger şi Chiroiu îl fac sandviş. „Unde eşti, domnule arbitru? De ce nu te uiţi mai atent, Leonidas?” Lîngă Petea s-a postat, poliţist nedezlipit, şi Cotormani! „Ah, de i-ar trece prin cap lui Ene să-i paseze acum, chiar acum – nu mai întîrzia, Ene! – lui Humis. Grecul e singur. Singur în faţa porţii! Face semne pe deasupra capului. Parcă a înnebunit.

Dar cui? Cui! Dobitocul de Ene se ţine de prostii. Driblează! Ce i-o fi venit să dribleze în careu? Cu ăştia vrei tu să faci pe savantul în materie de fotbal? Acum! Mai ai timp! Hai, Ene! Hai, prostuţule! Şi uite că se încurcă din nou! O să piardă mingea! Ce ocazie ratată! Ba nu! A reuşit, drăguţul! Auzi, a reuşit să-l dribleze chiar pe

Bürger! Aşa, dragă, aşa, «Mickey Mouse», dragă, ca la voi, la Constanţa! Arată-le tu, arată-le tu... Trage! Poftim! N-a tras! De-abia acum s-a hotărît să paseze din nou. Şi nu lui Humis, care este descoperit, ci tot lui Petea! Ce să facă bietul Petea, masat între patru jucători? Ce ocazie pierdută! Ba, nu! Petea a reuşit să pună piciorul pe minge, l-a ridiculizat pe Cotormani – publicul rîde! – uşor îl păcăleşte şi pe Chiroiu şi, lateral, printre doi ripensişti, îl serveşte pe Ploaie, care e la post şi trage cu tot focul aşteptării mocnind în el...

O exclamaţie, ca o lumînare expediată de „Fachir", se înalţă deasupra stadionului. Şi explozie!

— Goooooooool!

— Poftim! Poftim! Şi Împăratul, măria sa, Împăratul, care-l voia pe Mălăieru!

Însă publicul s-a grăbit şi de data aceasta. Pavlovici a prins, prăbuşindu-se cu balon cu tot, în picioarele lui Humis, răsărit acolo ca din pămînt.

Platko, pe marginea terenului, se apucă cu amîndouă mîinile de păr şi spumegă de mînie. Observaţiile sale nu le ascultă însă nimeni.

Cine e de vină că Pavlovici a apărat? Ploaie a tras destul de bine şi puternic.

Singura greşeală imputată ar fi fost că Ene nu a centrat la timp. Atît!

Mircea Gănescu se agită din nou nervos, din nou de la o bară la alta, ştergîndu-şi involuntar obrajii, din nou muşcîndu-şi pumnii strînşi,

scuipînd în zgură, sau petrecîndu-şi palmele peste tricou.

Şi, deodată, se opreşte, pachet de nervi, gata să irumpă.

Pavlovici a degajat lung, departe, cu adresă, la Ciolac. Fredi s-a repezit, nebuneşte, spre veteran, i-a scos balonul şi a pasat lui Gruin. Bindea, plictisit de atîtea şomaj, a pornit în urmărirea extremei venusiste şi, din această dispută, mingea a ieşit în aut. „O, Gruin! Ar fi fost atît de simplu să-l serveşti pe Humis! Grecul s-a dovedit destul de speculant, de ce nu-l jucaţi? De ce nu-l jucaţi? Atenţie! Atenţie la Becke! «Margareta», nu-l lăsa, ţine-te de el ca scaiul! Poftim! Becke l-a deschis pe Dobai! Repede, Befa! Grăbeşte-te, Befa! Inutil! Te-a întrecut «Calul», căci d-aia îi zice «Calul»! Fredi, păstrează-ţi locul! Nu-l lăsa descoperit pe Ciolac! Asta-i bună! A venit şi «Fachirul»! Toată înaintarea ripensistă e aliniată acum în careul nostru! Dacă Albu... dacă...” N-a mai avut timp însă să urmărească lucid faza căci...

— Buuuuuuuuuuuuuumm!

Dobai nu l-a mai aşteptat pe Albu să se descurce şi a tras.

„Il Dio” a simţit, în saltul său, că parcă i s-au dislocat toate încheieturile, dar a prins, la păianjen, salvînd un gol printr-un salt de care ar fi fost mîndru chiar ilustrul Zamora sau gloriosul Planicka.

Spectatorii sînt uluiţi.

— Ce bombă! exclamă ripensiştii. Au noroc cu Mircea ăsta! Singurul lor noroc!

— Ce splendid a apărat! se entuziasmează cei din tabăra negrilor.

Şi, timp de cîteva secunde, mulţimea extaziată nu ştie ce să aplaude: bomba lui Dobai, sau splendida săritură a lui Mircea Gănescu!

În cele din urmă, aplauzele se contopesc. Se aplaudă cu frenezie. A fost o fază extraordinară, la care au contribuit în egală măsură şi „Calul”, şi „Il Dio”.

În fine, au început să se audă din nou cîrîietorile de la peluza populară. Să se fi trezit finii Împăratului?

Mircea Gănescu se pregătea să degajeze. În fugă, îl felicită Albu şi Fredi.

— Mircea, ai o zi bună astăzi! Dacă te menţii aşa pînă la sfîrşit, poate scăpăm uşor! Să ne trăieşti, Mircea!

De-abia avu timp să-i arunce un răspuns lui Albu:

— Ce înseamnă asta, scăpăm uşor? Ne consideri învinşi?

Albu ridică din umeri a pagubă.

Dacă el, unul dintre pivoţii de încredere ai echipei, e doborît de pe acum, ce se întîmplă cu ceilalţi?

„Il Dio” a trimis balonul cu mîna înspre Petea.

Să nu fi sesizat venusistul?

Mai iute decît căpitanul echipei, Schwartz intră în posesia balonului. Dar Petea parcă

şchioapătă mai rău. Dacă Petea nu mai rezistă pînă la sfîrşitul meciului? Deocamdată, el conduce atacul. Fără el, înaintarea, atît de ineficace pînă acum, dar totuşi, pătrunzătoare, uneori, va deveni o linie de simpli figuranţi.

— Befa! Hai, puţin curaj, Befa! Luptă, Befa!

Fostul jucător al echipei Ares din Salonic îl atacă pe Schwartz. Bravo, Befa! I-a suflat mingea de sub bocanc. Se uită împrejur. „Nu te gîndi prea mult. Ce faci? Nu acolo! Nu l-ai observat pe Deheleanu?!”

Mingea destinată lui Petea a interceptat-o Deheleanu. „Măi, lăsaţi-l pe Petea să răsufle, să se odihnească! Nu vedeţi cum calcă cu un picior? Toate baloanele sînt îndreptate spre el. Exageraţi!”

Trei ripensişti îl marchează în permanenţă pe acest Petea. Şi el, ca să tragă, are nevoie de cît mai puţine complicaţii. Şi într-un picior, şi cu trei dulăi ripensişti după el! Prea mult, Befa!

Deheleanu trece balonul lui Cotormani, acesta lui Becke, şi interul i-l cedează lui Ciolac. Fredi atacă fără succes. Ciolac îl depăşeşte pe Bărbulescu şi se împiedică. Se apropie de el Sfera. Ciolac a căzut, dar balonul nu-l pierde. Se ridică şi se preface numai că trage. Sfera luftează şi centrul înaintaş al echipei timişorene schimbă cu Bindea. Fioros, Sfera depune un efort supraomenesc să-l ajungă pe Bindea. Picioruşele extremei portocalii nu se mai văd. „Hai, Sfera! Încă o jumătate de metru, Sfera, şi l-ai ajuns!”

— Huoooooo! Afară cu măcelarul! Măcelarule, afară!

Peste capul fundaşului bucureştean se revarsă copios pietroaiele huiduielilor. Sfera l-a ajuns pe Bindea şi l-a faultat grosolan. Extrema timişoreană s-a rostogolit mototol în zgură, de cîteva ori, fără să se oprească.

Becke se repede la Sfera cu mîna ridicată. Tăvălit în zgură, Bindea vociferează şi înjură, ameninţînd. Ploieşteanu se înfige şi el la încăierare. Leonidas aleargă în forţă, ca un veritabil jucător, la faţa locului.

— Păstraţi-vă calmul, băieţi! Fiţi calmi, băieţi! Suportaţi orice, căci să fim cinstiţi, Sfera e de vină! Nu riscaţi o eliminare din joc! Asta ne-ar lipsi, să jucăm şi în zece oameni!

E glasul lui Petea care răsună peste capetele venusiştilor.

Dar Bindea înjură, ţipă, se văietă! Pe el totdeauna l-au depăşit nervii. De nu i-ar scăpa un pumn lui Sfera, căci nici fundaşul bucureştean nu e capabil să-şi stăpînească bidiviii nevricalelor. „Ce cauţi tu acolo, Ploaie? Altă treabă n-ai? Lasă-l pe Leonidas să se descurce! Uite, arbitrul îi desparte, îi dă un sever avertisment lui Sfera şi acordă fault. Trebuie să fiu acum şi eu atent, numai ochi, din cauza greşelii lui Sfera. Toţi ripensiştii s-au înghesuit buluc în careu şi parcă-l văd pe Bindea cum mă trage de tricou la învălmăşeală, încercînd să mă ţină pe loc. E una din specialităţile lui.”

Bürger se apleacă şi-şi potriveşte mingea.

Mircea Gănescu, părăsindu-şi din nou reflecţiile, încearcă, sărind prin poartă, să deruteze trăgătorul.

Fundaşul ripensist îşi face vînt, se apropie de balon... şi-l loveşte cu latul.

Cotormani se ciocneşte cu Petea. Dobai se îndreaptă ameninţător spre poartă. Fredi îl marchează pe Ciolac şi Befa se agaţă scai, ca o raniţă, de Schwartz. Balonul trece pe deasupra cape-telor, cu boltă, ca un repede şi spectaculos joc de artificii. Mircea Gănescu l-a împins pe Bindea, descotorosindu-se de el şi, trecînd curajos printre Bărbulescu şi Becke, a sărit în sus, cu braţele întinse. A prins balonul, a căzut cu el din aer, dar Bindea i l-a smuls din mîini cu genunchiul. Pînă să tragă însă, într-o secundă „Il Dio" s-a răsucit – şurub – în zgură şi-a plonjat din nou, de pe loc, în picioruşele atît de nervoase şi expeditive ale extremei, furîndu-i prada. Peste portar s-a prăbuşit, scut, cu toată greutatea lui, Albu.

Demult, de pe vremea meciurilor Tricolor – Venus, disputate pe terenul Federaţiei de la şosea, cu puţinii spectatori aşezaţi pe iarbă, împrejur, vechii admiratori ai acestui sport nu mai văzuseră faze atît de palpitante şi o luptă atît de încordată şi dură în faţa porţii.

Mitty Niculescu, întemeietorul şi fostul căpitan de pe vremuri al Venusului, înconjurat de Stanciu, de Apăteanu, de Braier, de Willy, de Jiquide, de Bolton, de Tănăsică, de Puiu

Nicolaescu şi de ceilalţi vechi venusişti, e cu ochii în lacrimi.

— Se apără la sînge băieţii. Meciul ăsta îmi aminteşte finala din cupa Harvester în 1926. Dacă înaintarea ar juca mai cu suflet şi halfia i-ar susţine... A, de-aş mai avea eu douăzeci şi cinci de ani, lîngă Petea ăsta chiar aşa şchiop cum joacă...

— Ba mie – interveni melancolic Lăpuşneanu, fostul portar al negrilor – finala asta îmi aduce aminte de jocurile de la campionatul mondial de la Montevideo, din America de Sud. Eu eram în poarta României. Am învins Mexicul cu 4 – 1 şi ne-a învins Uruguai cu 4 – 0. Uruguai, campioana lumii! Cînd ne marca un gol, şaizeci de mii de pistoale se descărcau spre cer. De atunci am rămas eu, mă nea Mitty, surd perete de-o ureche. Uite; cu asta din stînga nu aud o silabă! Strigă în ea şi ai să vezi!

În colţul barelor venusiste fotografii se luptă şi ei să prindă un instantaneu. Imposibil. Situaţiile în faţa porţii sînt atît de încîlcite, încît chiar şi Berman, decanul reporterilor fotografi şi un as neîntrecut în materie, este depăşit.

Din înălţimile tribunei, Chibrit încearcă să acopere – ridicol Iupiter al tribunei – vuietul mulţimii, dar buhaiul vocii sale pare din ce în ce mai dogit, nemaireuşind să domine mulţimile.

Unde sînt vremurile în care vocea sa se putea lua la întrecere cu mîrîitul leului de pe genericele filmelor lui ***MetroGoldwyn?***

Încerca în aparenţă să pară vesel, să braveze situaţia, dar în realitate îl sfîşia o tristeţe cumplită.

Capul îl simţea greu de atîta băutură. Lui să-i fie capul greu? Trei luni de şomaj al gîtului şi-al molanului! Se resimţeau acum lunile astea! Pierduse total antrenamentul.

Teodoru-Chibrit, asul galeriei venusiste, fost şi actor pe vremuri, ar fi exclamat, ca într-o piesă de Pirandello: „Eu nu sînt eu!”

Se lăsă deci jos, lîngă „Nea Costică”, şi închise o clipă ochii, visînd: „Ce linişte era la sanatoriu! Aici, toate parcă se învîrtesc! Pe deasupra, mai arde şi soarele ăsta!” Şi, deodată, el îşi scutură capul ca leul, confratele său de pe pînza filmelor ***Metro-Goldwyn.***

— Nu se poate! Ce înseamnă asta, „Nea Costică”? Mă laşi să mă usuc? Mă laşi pradă aiurelilor? Toarnă-n molan! Auzi, să ajung eu să-mi doresc patul sanatoriului! Semn rău, „Nea Costică”! Sînt cu un picior în groapă! Dă-mi mîna! Trage-mă sus! Umple molanele! Hai, băieţi! Curaj, băieţi! Sînt lîngă voi, flăcăi! Şo pe ei! Omagial, scumpa mea! Ori învingem, ori murim cu toţii aici, pe Venus!

— Heeei rup!

Albu a degajat. Cotormani opreşte cu pieptul şi trimite înainte lui Beke. Interul schimbă cu Schwartz sub privirile neputincioase ale lui Fredi. Dobai se pregăteşte să ia startul pe tuşă. Inutil. Opreşte-te, „Calule”! Befa a salvat incursiunea adversă, deposedîndu-l curajos de

balon pe Schwartz. Aşa, Befa! Vezi, puţin curaj nu strică!

Lui Mircea Gănescu îi pare rău că nu poate să ducă palmele la gură, şi să strige ca într-un megafon: „Bravo, Befa! Încet-încet, îţi revii, Befa! Pe ei, Befa!”

Halful Venusului l-a deschis curajos pe Gruin. Bine. Admirabil. Nimeni nu se aştepta la asta. Befa fuge înainte, parcă i s-au dezmorţit picioarele. A primit mingea. „Fachirul” e pe urmele lui. „Nu încerca să lupţi cu el, Ploaie! Humis e liber! Ah! S-a intercalat în faţa lui, Bürger. Dar nu, Cuştică s-a demarcat. Foarte bine, Ploaie! Excelent!” Humis execută o piruetă. „Splendid, grecule!” Bürger a rămas mofluz. Petea ridică o mînă. Centrul înaintaş l-a văzut. Sesizase şi el situaţia şi i-a trecut repede mingea lui Petea. Căpitanul Venusului a expediat o bombă la cîţiva centimetri de Chiroiu. Pavlovici n-a avut timp decît să schiţeze o aplecare pe stînga.

— Goooooooool!

Pălăriile venusiştilor zboară în aer, mulţi din tribună se sărută.

— Petea! Bravo, Pe-tea! Hai tu, Venus! Pe ei, Venus!

Dar ce-a mai fost şi asta? De ce rîde Bürger satisfăcut, arătînd spre tribune?

Leonidas fluierase ofsaid. Şi pe bună dreptate: Gruin fusese prins lîngă poartă, în spatele fundaşilor ripensişti. Şi arbitrul de tuşă ridicase prompt fanionul.

Unii fluieră. Alţii aplaudă. Altă cacialma!

Pavlovici, rîzînd, sigur de sine, aşază balonul. Bürger i-l saltă.

Şi Venus, din acest moment, intră din nou în panică.

Rătăcind printre picioarele lui Ciolac, ale lui Bindea şi ale „Fachirului”, Fredi e mereu pe jos. Bindea şi Dobai străpung cu regularitate apărarea negrilor, în nişte curse impresionante, care ridică în picioare tribunele şi peluzele.

— Ri-pi! Ri-pi!

Din nou publicul a fost cucerit de timişoreni.

Sfera şi Albu dau din colţ în colţ, hărţuiţi de jucătorii cu tricouri portocalii, inepuizabili:

Petea şchioapătă de-a binelea, Humis nu mai reuşeşte nimic, iar Ene şi Gruin şi-au părăsit de mult posturile, trecînd în apărare.

Şi, totuşi, băieţelul de la tabla pe care se afişează scorul rămîne cu cifra doi în mînă.

Ripensia nu poate marca, deşi, vorba lui Bică Beilis, e net superioară.

Şapte cornere s-au bătut la poarta Venusului şi cinci lovituri de pedeapsă de la treizeci sau patruzeci de metri. Inutil.

Negrii sînt masaţi în careu. Ripensiştii trag la poartă, pe rînd, din toate părţile, din toate unghiurile, pe jos, pe sus, lateral. Bindea, Becke, Ciolac, Schwartz şi Dobai, chiar Cotormani şi Deheleanu au expediat bombe spre poarta negrilor.

Fundaşii Bürger şi Chiroiu s-au mutat pe linia de centru.

Tirul artileriei ripensiste e infernal.

Două goluri a salvat Sfera, unul Fredi şi unul Albu.

Ripensiştii sînt îndîrjiţi, dar şi enervaţi în acelaşi timp. Mircea Gănescu parcă ar purta aripi ca-n visurile Ioanei. Zboară în toate direcţiile şi culege tot. Tricoul lui albastru nu mai are de mult o culoare precisă.

Cineva remarcă foarte bine, în tribună:

— Ăsta nu mai e meciul Ripensia – Venus, ci Ripensia – „Il Dio”. Se joacă literalmente la o poartă. Antrenamentul timişorenilor la o poartă.

Cîrîietorile de la peluza populară au intrat din nou în funcţiune. O nouă bătaie a izbucnit la peluza populară. Dar cine îi mai dă atenţie? Acolo, pe teren în careul venusist, are loc marea coridă.

— Ri-pi! Ri-pi!

— Venus! Ve-nus!

Ripensiştii atacă, atacă, şi „Il Dio” apără apără.

Şi, deodată, cînd nimeni nu se aştepta, fluieră autoritar Leonidas. S-a terminat repriza. Cînd a trecut? Cum au trecut patruzeci şi cinci de minute?

— Bravo, Mircea Gănescu! Bravo, „Il Dio”!

Tribunele şi peluzele îşi răsplătesc din plin eroul.

Negrii părăsesc terenul cu tricourile sfîşiate, murdari, cu feţele sleite parcă. Petea şchiopătă. Befa parcă a ieşit dintr-o etuvă. „Margareta”, lovit, de-abia îşi tîreşte picioarele. Sfera este de nerecunoscut. Seamănă cu un coşar. Ultimul,

ducînd mingea la subsuoară, ca un trofeu, e Mircea Gănescu. Cu cît se apropie de gardul de sîrmă împletită, mai mult, cu atît lui „Il Dio” i se pare că tribunele ridicate în picioare, emoţionate, ovaţionîndu-l frenetic, se vor dărîma peste el, copleşindu-l.

— Bravo, Mircea! „Il Dio”! „Il Dio”! Mircea! Mircea!

În picioare, miile de spectatori îl cheamă parcă în mijlocul lor.

Era obişnuit cu ovaţiile astea. Le auzise la Milano, la Paris, la Praga şi pe toate terenurile noastre.

Unde o fi Ioana oare?

O clipă, „Il Dio”, fluturînd şi el mîna spre tribună, fixă Pagoda Împăratului. Preşedintele păstra aceeaşi rezervă rece, de monument împietrit. Ca să nu-l supere, cei dimprejurul său se complăceau în atitudini posomorîte, identice.

Mircea Gănescu gîndi: „Caraghiosul! Tot el se simte cel jignit!”

— Mir-cea! Mir-cea!

Numele lui flutura pe deasupra stadionului, ca un stol de afişe albe aruncate la o manifestaţie dintr-un avion.

Lîngă gardul de sîrmă împletită, unui bătrînel cu pălăria de paie îi tremura bărbia. Bătrînelul părea foarte încurcat. Nu-şi găsea loc prielnic pentru mîinii. În cele din urmă, el scoase batista şi îşi suflă nasul. Pe bătrînel îl chema Mihalache Gănescu.

Era tatăl portarului atît de aplaudat!

În tribună, lîngă un domn care aruncase cu havana în sus de-a zvîrlita, o frumoasă doamnă şi o fetişcană cu cozile în vînt, îmbrăţişate ca într-un dans extravagant, ţipau răguşite, într-un singur duet:

— Mir-cea! Mir-cea!

Alături de ele, numitul „Ţoancă mică” se tăvălea de rîs, ca un copil teribil de amuzat la un spectacol de circ.

CAPITOLUL IX

Unde Vasile Grămadă e nevoit să vorbească repede

Bălaşa Gănescu nu-şi găsea rostul prin casă. Apucase lucrul şi-l părăsise pe colţul mesei, se dusese prin bucătărie şi nu ştia de ce. Începuse să caute prin garderob şi îşi dădu seama că totul e în zadar. Pe unde se învîrtea, pe unde se întorcea, tot aparatul de radio îi apărea înainte, ca un spiriduş, închis în cutia de lemn mare, cu atîtea butoane. Ce să facă? Deschise fereastra, se uită pe stradă şi o închise apoi la loc. În cele din urmă se aşeză într-un fotoliu bătrînesc şi cu încheieturile scîrţîinde ca şi ea şi începu să răsfoiască un album cu scoarţe de carton pînzat.

În colţul coperţii, albumul era împodobit cu un bucheţel pictat. Sub bucheţelul de miozotis stătea scris cu litere rotunde: „Amintiri de la Ocnele Mari”. Bălaşa Gănescu se gîndi o clipă, doar o uita de aparatul de radio, de unde are

acest album. Şi, în cele din urmă, ajunse la concluzia că albumul trebuie să fie moştenit de la maică-sa. O vechitură. Colţurile de pînză ale coperţii începuseră să se roadă. Ea îşi potrivi ochelarii pe nas, şi-l deschise zîmbind cu melancolie. O vechitură, da, dar pe filele lui groase sînt prinse numai fotografii de-ale lui Mircea. Mirciulică, la vîrsta de un an, gol, grăsuţ şi cu gropiţe, pe o blană, Mirciulică, pe un cal de lemn. Parcă ieri l-a pieptănat şi l-a îmbrăcat marinar şi l-a dus de mînă la fotograf. La „Lux” pe Calea Griviţei, lîngă Marconi. Cînd a scos, după opt zile, fotografiile, l-a rugat pe patron: „O să ai loc în vitrină să ne pui şi nouă o poză?” Cinci ani a stat poza cu breton a lui Mirciuli-că în vitrina fotografului, între o mireasă cu ginerele ei şi fotografia de o jumătate de metru a unui luptător, chel, gras, cu mîinile depărtate de trunchi şi cu numeroase decoraţii prinse de tricou.

Mirciulică, în sort, cu ghiozdanul într-o mînă şi cu cunună de premiant într-alta. Niciodată nu a luat el vreun premiu la şcoală, dar tot fotograful de la „Lux” a avut această idee.

„Lasă, cucoană! Ce importanţă! Dacă avem o cunună la îndemînă! Aşa-i fotografiez pe toţi. Să fie şi ei măcar în poză premianţi! Poate ia premiul la anul!”

Mirciulică, licean, privind şmechereşte de pe digul de la Constanţa. Alături, ei. Parcă erau mai tineri. Zece ani contează! Zece ani! Hei, cîte nu se întîmplă în zece ani de viaţă! Şi mereu alte şi alte fotografii. Singur sau împreună cu ei. El,

din ce în ce mai înalt, mai chipeş, aproape bărbat, ei, din ce în ce mai gîrboviţi, mai uscaţi de ani şi de necazuri, aproape bătrîni.

Iar pe ultimele file ale albumului, fotografiile prinse una lîngă alta, multe şi lucioase. Poze executate de cei mai buni fotografi din ţară şi din străinătate.

Mirciulică al ei! Mirciulică al ei, fotografiat la Milano, la Praga, la Viena, la Zurich sau la Varşovia. Tot mereu zîmbind, tot mereu vesel.

Şi în toate pozele, numai în izmenuţe şi cu genunchii goi...

„Ce fel de sport o fi şi ăsta, mamă, că trebuie să stai tot mereu cu cotoaiele descoperite?”

Coana Bălaşa nu înţelegea asta şi pace.

Rîdeau de ea toţi vecini:

„Nu vrei să înţelegi, cucoană, că fiul dumitale e portarul echipei naţionale de fotbal?”

„Iaca, nu vreau şi pace! Ce se izmeneşte în fotografii cu cotoaiele goale? Ce, adică nu poate fi portar al echipei naţionale şi cu pantaloni lungi?”

Cum să-i explici coanei Bălaşa? Ea toată viaţa a fost o încăpăţînată. Ce-a apucat să spună o dată aia a rămas pentru ea literă de evanghelie. Nu mai departe decît astăzi. Mihalache a poftit-o să-l însoţească la meci.

„E un meci, Bălaşa, aşa cum nu s-a mai pomenit. Dacă vrei să mergi şi dumneata, îmbracă-te cu binişoru’, căci avem timp destul, şi-o pornim amîndoi, tipa-tipa, spre Venus, spre arenă. Ca să nu-ţi fie prea cald, îţi iei dumneata

umbrela şi evantaiul. Pe urmă acolo poţi să serveşti şi o limonadă. Şi-apoi, nu e mai mare ruşinea, Bălaşa, să joace Mirciulică, să-l aplaude mii de spectatori şi dumneata, mama lui, să stai acasă indiferentă, să toci varză sau să faci iahnie de cartofi? Judecă şi dumneata acum! De cînd e Mirciulică fotbalist, fuseşi dumneata, vreodată, să-l vezi?”

„Nu fusei! se oţărîse coana Bălaşa. Şi nici n-am să mă duc. Uite-aşa!”

Mihalache Gănescu o cunoştea prea bine. Nu mai insistase.

„Atunci, pune şi dumneata aparatul de radio, să auzi meciul măcar la radio, dacă nu vrei să mergi la stadion.”

„Nici prin gînd nu-mi trece! Nu e suficient că eu îi croşetez tricourile? Du-te dumneata să vezi cum le strică şi să-mi povesteşti deseară şi mie. Mîine eu i-l spăl, nu dumneata!”

Totuşi, coana Bălaşa n-avea linişte în această însorită după-amiază de duminică din cauza aparatului de radio. Închizînd albumul de fotografii, ea nu mai reuşi să-şi frîneze curiozitatea. Trînti albumul pe-o măsuţă alăturată şi se apropie în vîrful picioarelor de aparatul de radio. Cu o palmă îşi reţinea bătăile inimii. Ce-o fi, o fi! Degetele ei noduroase răsuciră un buton. Apoi, altul. Ăsta e Bucureştiul. Răsuflă greu. Trase fotoliul alături şi se prăbuşi în el, moleşită de acest efort. Din aparatul de radio se auzi mai întîi o hîrîitură, apoi camera cu portrete demodate de-

a lungul pereţilor fu inundată de paraziţii unei voci tremolate.

Coana Bălaşa îşi plecă urechea spre aparat şi depuse întreaga ei atenţie ca să înţeleagă frazele încîlcite ale spicherului.

De pe arena Venus, profesorul de fotbal Vasile Grămadă difuza meciul:

— Sîntem în minutul cincisprezece al reprizei a doua şi rezultatul e unu la unu! Formidabil! Inimaginabil! Numai un moment să înceteze aclamaţiile publicului. Un moment, vă rog! Capul! Ah, capul! E unu la unu! Nu vă miraţi! Daţi-mi voie să repet! Auziţi! Auziţi sau nu? Albu a... respins, balonul a ajuns la Deheleanu, Deheleanu a fost deposedat de Fredi, care l-a deschis pe Ene... E... Ene... Marcule, ce-a făcut Ene? A... a... a... a... da... Ene a fugit pe tuşă, şi-a centrat lîngă Chiroiu. A prins... cine, Marcule?... A, da... a prins Petea... care, printr-un şut fulgerător, printr-o întoarcere, ce întoarcere însă, că n-am văzut-o... a egalat, marcînd în colţul drept. A fost... a fost... o fază uluitoare. Venusiştii se sărută. Nici n-au visat aşa ceva! Un moment, să înceteze aclamaţiile. Fredi se dă de bucurie peste cap. Sîntem în minutul cincisprezece al repri-zei a doua şi rezultatul este, aşadar, unu la unu. De neînchipuit! Ri... Ripensiştii par dezorientaţi. Numai la una ca asta nu se aşteptau. Vacarmul e infernal. Îl auziţi? Se aude? Publicul încurajează echipa din Splai. De la peluza populară se aud cîrîietorile! Ce idee! Ce idee nefericită cîrîietorile astea! O... o secundă, căci zgomotul e prea

mare... daţi-mi voie să răsuflu... Mingea a fost re... repusă la centru. Ciolac pasează lui Becke, Becke... înapoi la Ciolac... nu... ba da... fault... A... A... A... Albu l-a faultat pe Dobai. Ripensia are ocazia să mărească sco-rul. Venusiştii pro... protestează. Ce înseamnă asta? Leonidas intervine energic. Negrii fac zid. Zidul e prea aproape, nu e reglementar. Mai înapoi. Mai... trage!... A şutat Cotormani. Pe sus... vai... ah!... Nu!... s-a lămurit. Mircea Gănescu a salvat. Se pare că n-a fost o minge prea grea, deşi publicul aplaudă pe portarul echipei din Splai. Exhibiţii, atît! Un balon uşor de apărat! Din nou mingea la Cotormani... Halful centru... tre... trece de patru jucători negri. Se joacă la desperare... Fără metodă... Dacă s-ar fi aplicat metoda W.M.... preconizată de mine în manualul... Ah! Din nou fault! Meciul degenerează. Leonidas pare depăşit, e nervos. Se ceartă cu jucătorii. Se pare că va elimina doi jucători. Nu. Ba da! Trage Ploieşteanu. Ba... ba... balonul a ajuns la Humis. Se întoarce pe loc. Pavlovici iese din poartă. Ah! Nu! Ah! Poarta e goală! În fine, Humis a pierdut balonul. Bravo, Bürger! A fost o acţiune frumoasă a fundaşului ripensist. Ne aflăm în minutul... Bindea demarează. Bărbulescu e lîngă el... Îl deposedează. Aut. Ciolac cîştigă ba-lonul... nu văd... ce s-a întîmplat... Trece de Schwartz... Ah!... a tras... portarul Venusului a prins chiar lîngă piciorul lui Dobai. Mircea Gănescu are noroc. Poftim! I se trage numai în braţe! Are noroc! Ripensia, deşi e superioară... nu... nu reu-şeşte

să-şi concretizeze superioritatea. Rezultatul e unu la unu şi ne... ne aflăm în minutul... în ce minut, Marcule?... în minu-tul douăzeci al reprizei a doua. Vai de mine, ce şut! Nemaipo-menit! Dobai... Dobai a tras de la treizeci de metri în bara orizontală. Mircea Gănescu e... e... pe sus... ba nu... pe jos, am vrut să zic... în poartă i-a luat locul Sfera... acum... a... a... a... a... formidabil!!... Portarul Venusului are o zi nemaiîn-tîlnit de norocoasă. A fost lovit. Ba nu, căci s-a ridicat. Balonul e la el.

Sare, poftim, şi degajează. Ripensia a pierdut din nou o mare ocazie de-a marca. Petea se luptă cu Deheleanu, mijlocaşul i-a şters mingea de sub nas... spectatorii fluieră. Nu-i înţeleg. Leonidas nu acordă nimic. O... o... o... o... lovitură... un şut de la patruzeci de metri al lui Becke trece peste poartă şi se loveşte în reclamele de tablă! Auziţi? Publicul scandează acum: Ve-nus! Ve-nus! Ve-nus! Deşi Ripensia continuă să domine, dar nu poate concretiza. Ce mai înseamnă asta? Mircea Gănescu a fost atacat de Dobai, dar a reuşit să degajeze. Formidabil! Norocosul ăsta iar a scăpat! Balonul se îndreptă spre Petea... Co... Co... Cotormani e mai iute... Îl cîştigă. Cotormani înaintează singur... aşa. Cotormani... treci... treci... bine... poftim, Ploieşteanu l-a încurcat şi Fredi i-a suflat mingea, jonglează cu ea.... fa... face... cum se zice, Marcule?... face... a, da... fiţe. Bravo, Marcule, m-ai scos din încurcătură! Ce rost au fiţele acum? Ene a pătruns în careu, dar... ce se întîmplă?... ce

se-ntîmplă? Chiroiu limpezeşte situaţia, scoţînd din aut. Petea nu poate să reţină... piciorul probabil e de vină şi Schwartz aleargă printre Fredi şi Befa... A... a... a..., e palpitant, dragi auditori... L-a deschis pe Dobai. Vigurosul extrem ripensist îl ocoleşte pe Albu, Albu îl urmăreşte... e o cursă de viteză... pe care o cîştigă... n-o cîştigă... î... î... Vai, ce ghinion! Poftim, Albu a trimis în corner. Publicul cere încă un gol... indiferent cine îl... îl... marcă, ah!... Dobai a centrat... Cotormani a inter-venit, cu capul... Ce naiba, nu se mai vede iarăşi nimic! Daţi-vă, doamnă, la o parte!... Ene fuge repede... ooooooffff!... la înaintare nu e nimeni... ce ocazie! Din urmă vine bolid Humis... Ene a sesizat... şi... şi... şi... aşa... frumos... a pasat. Humis îl are în faţă numai pe Bürger... un... un... ob... obstacol destul de serios. Ah! l-a driblat. Colosal!... E singur... Pavlovici iese... stai în poartă, dobitocule!... Pardon, n-am vrut să zic „dobitoc”. Pardon. M-a luat gura pe dinainte! Humis a tras... fiiiiiiiiii... de la patru metri să nimereşti peste bară! Şi un copil, şi un copil de lapte, pardon, ar fi marcat aşa uşor! De... de altfel... dacă observaţi toţi sss... sîntem nervoşi. E un meci greu pe care... pe care... balonul se află acum la Cotormani... „Fachirul” îl conduce. N-are cine să i-l ia... Se duce... Se uită... Şi... şi... dar ce oboseală... Dacă eu, spicherul, sînt obosit... Negrii dau semne de oboseală... Cotormani încearcă poarta de la patruzeci de metri... portarul a prins. Astăzi, Mircea Gănescu este în graţiile galeriei şi

mai ales în ale norocului. Ripensiştii au în schimb ghinion. Se observă... pe... pentru un fin observator ca mine... că... că... că... înaintarea timişorenilor e în nervi. S-a tras de prea multe ori la poartă fără nici un rezultat. Poftim! N-am spus eu? Poftim! Bindea a şutat din nou şi iarăşi Mircea Gănescu a fost norocos plasat! Drept pe traiectorie! Timişorenii nervoşi... au... au... pierdut siguranţa balonu-lui. Fazele lor nu mai sînt atît de clare. Hai, băieţi, reveniţi-vă! Fără bîlbîială, fără asta, cum îi zice... Marcule, unde eşti, Marcule? Trebuie remarcat din nou că Venus are un aliat serios: norocul! Ciolac, în posesia balonului... nu aşa, Ciolac... e, şi să nu te îmbolnăveşti?... Ciolac joacă de unul singur. În fine... a... a... pasat lui Schwartz. Acesta încearcă să se infiltreze în careu... ba nu... şi-a deschis aripa... Dobai e acolo... a primit mingea... fuge... Befa îl încurcă... Dobai trece de el... ia uite gafă! Ce gafă... Traage, n-auzi?... N-a tras... ci l-a deschis, peste jucători, pe Bindea. Ha-ha-ha-ha! Acum e acum!... Bi... Bi... Bimbirică, nu Bindea l-a depăşit pe Fredi, s-a împiedicat de Sfera... of! of! Doamne! Ce e de făcut? Poftim! Bindea a tras peste bară. Unde tragi? Unde tragi la dracu-n praznic? Nu vă spuneam eu? Jucătorii Ripensiei sînt nervoşi... şi... şi... din această cauză au început să le... le lipsească controlul balonului. Ha-ha-ha-ha! Vai! O, nu se poate! O, este imposibil! Cum? De ce! Vai! Ooooooooo! Nu se mai înţelege nimic! Îmi daţi voie? Trebuie să răsuflu! Ooooooooooooo! Pardon! O, capul! Ah, nevralgia!... Nu! Ce-ai spus,

Marcule? Vorbeşte, mă, mai tare, parcă ai prune în gură! Balonul e în posesia lui Ciolac, care luptă cu Albu. Ooooooooo! Extraordinar! Daţi-mi voie!... Pardon... Nu sînt lămurit!... Marcule! Luca! Matei! E doi la unu pentru... pen-tru... colosal!... Nu... nu se poate... E imposibil... pentru Venus. Un moment... un moment... să ne lămurim, să ne lămurim... că mi-au asurzit urechile. Domnule... formidabil! E doi la unu pentru Venus, dragi auditori! De neînchipuit! De necrezut! Inimaginabil! Subliniez, doi la unu pentru Venus! Nu pentru Ripensia! Pentru Venus! Faza a fost... a fost... Albu a degajat... Cotormani şi-a vîrît capul... mai bine nu şi l-ar fi vîrît... mingea a ajuns la Bărbulescu, Bărbulescu l-a deschis admirabil pe Gruin, Gruin a înaintat puţin... ce şansă, domnule!... ce şansă!... Gruin, cum spuneam?... a, da... trece de Lacatoş... dă lui Humis... Humis lui Ploieşteanu... Ploieşteanu e cît pe-aci să prindă... îi vine în ajutor, de pe partea cealaltă, Petea, inevitabilul ăsta Petea, şchiopu'!... care driblează doi ripensişti şi îl serveşte, printre alţi doi, pe... pe... pe ăsta... cum îl cheamă, Marcule?... Humis! Uite, domnule, că de atîta durere de cap uit şi numele jucătorilor! Vă rog să mă scuzaţi! Humis opreşte şi reia din vole în poartă! Poftim! Doi la unu! Auziţi, nu? Nu se înţelege nimic! Mai rău ca la moşi! Vacarmul e îngrozitor... Lumea se sărută în tribune. La peluză s-au rupt cîteva bănci şi spectatorii se prăvălesc spre gardul de sîrmă! Nu contează! Nu mai contează nimic! Formidabil! Formidabil şi publicul

ăsta! Toţi spectatorii au devenit acum venusişti! Ne... ne... aflăm în minutul treizeci al reprizei a doua. Mai e... un... un sfert de oră pînă la sfîrşitul meciului. E sfertul de oră al Ripensiei. Nu... nu... aveţi nici o grijă... meciul încă... încă nu e pierdut. Venusul pare extenuat, iar finişul Ripensiei e recunoscut pe tot continentul.

CAPITOLUL X

Mai sînt două minute...

2 – 1 pentru Venus!

Porţile arenei au fost larg deschise şi pe ele năvălesc, ca nişte pustietoare hoarde de huni, trîntindu-se, îmbrîncindu-se, toţi cei care n-au avut loc în lojile de crăci şi frunze ale salcîmilor şi s-au chinuit să vadă meciul prin vreo crăpătură a gardului, sau au fost mulţumiţi să audă numai vociferările fericiţilor dinăuntru. Ei n-au urlat încă! Vocile lor sînt pure, nu răguşite ca ale acelora care au vizionat tot meciul.

— Ve-nus! Ve-nus! Hai, Ve-nus! strigă ei înnebuniţi, aler-gînd de colo pînă colo, în căutarea unei spărturi cît de mici, în mulţimea spectatorilor, prin care să se poată vedea terenul şi jucătorii.

Dar singurul lucru pe care mai poate să-l facă echipa din Splai, e să se apere. Să se apere cu îndîrjire şi să păstreze rezultatul.

Unde e un ripensist, apar ca din zgură trei jucători negri. Oricîtă artă depun timişorenii în

trecerile balonului, oricîtă voinţă irosesc ei, încercînd să marcheze, totul e inutil, totul se sfarmă în cioburi, în faţa porţii lui Mircea Gănescu.

Şase cornere, unul după altul şi, totuşi, rezultatul e acelaşi!

Ploieşteanu, lovit, şchioapătă şi el. Petea de-abia se mai mişcă. Fiecare pas al lui i se cunoaşte din crispatul dureros al feţei.

Şi mai sînt cîteva minute!

Numai cîteva!

Spectatorii s-au ridicat în picioare şi aplaudă frenetic. Dar Dobai, tot „Calul," trage de la douăzeci şi cinci de metri şi cîteva secunde nu se mai aude nici o răsuflare, ca în pustiu. Apoi, deodată, pustiul învie:

— Bravo, Mircea! Bravo, Mir-cea!

Mircea Gănescu a prins. Se dă de trei ori peste cap şi bate mingea de pămînt, exagerat de mult, alergînd prin careu în zigzag.

— Îţi convine! Îţi convine! Timpul, arbitru'! Timpul! răguşesc ripensiştii.

Teodoru-Chibrit agită, pe deasupra capului, umbrela sa bărbătească.

— Veni, vidi, vici – ca nea Cezărică! Ai noştri ca brazii! Bravo, băieţi! Aveţi fiecare cîte-o damigenă de la „Nea Chibrit"! Ce zici, Împărate? Îţi place? Să ai grijă de noi! Sîntem băieţi buni! Să trăieşti, măria ta! Hai, băieţii!

În pagoda sa din mijlocul tribunei, preşedintele clubului îşi răsucea vîrful mustăţilor. Cu meciul acesta cîştigat, dărîmase mulţi

bucmecheri! Totuşi, afrontul jucătorilor nu putea să-l uite. Va trebui să facă, împreună cu Pedalescu, curăţenie şi să schimbe firma. Altă firmă!

Ioana sărea într-un picior de parc-ar fi trecut corijenţa. Pe obrazul ei aprins, Amuseţe îşi depusese – ca într-o reclamă de rujuri – sigiliul gurii sale rotunde.

Dar frumoasei doamne Eliad i se întîmplă chiar atunci un incident penibil.

După ce marcase Venusul, spectatorii trecuseră cu toţii la o ofensivă vocală, susţinînd cu sălbăticie echipa din Splai. Şi în acest potop de voci, revărsat în torente şi şuvoaie peste teren, cine credeţi că se găsi să facă opinie separată în mijlocul gale-riei venusiste? Chiar domnul avocat Eliad, pe care Amuseţe îl adusese cu forţa la meci.

Ridicat pe vîrfurile picioarelor „Ţoancă mică” răcnea să-şi spargă plămînii, ca o goarnă militară la asaltul redutelor inamice:

— Hai tu, Ripensia! Ripensia! Ripensia! Ripensia! Ai noştri! Hai ai noştri!

Avocatul se contaminase subit.

Drept răspuns, o sticlă de limonadă îl pocni însă în moalele capului şi o tavă de caramele îi scutură spinarea. Era numai un aconto.

Dar avocatul era ambiţios şi avea spiritul de contradicţie foarte dezvoltat. Îl cunoştea bine Amuseţe. Pipăindu-şi scăfîrlia, continuă mai cu foc şi mai îndărătnic:

— Hai tu, Ripensia! Ripensia! Ripensia! Ai noştri!

Atunci cei de primprejur nu se mai stăpîniră şi pe capul avocatului căzu o răpăială deasă de pumni şi spinarea sa fu bombardată mai rău decît poarta lui Mircea Gănescu în tot meciul.

— Afară cu fofologul! Afară cu fofologul! Pe targă cu fofologul!

Amuseţe se uită o clipă cum soţul ei încasează şi îşi văzu mai departe de treabă, încurajînd, din răsputeri, Venusul.

— O să-i priască tăvăleala asta căposului! De cînd se trezi el timişorean?

Cînd „căposul”, leşinat de atîta buşeală, fu ridicat însă pe braţe şi coborît din tribună, Amuseţe avu totuşi un moment de duioşie. Scoase repede din poşetă o carte de vizită şi i-o înfipse victimei, între nasturii jiletcii, pe piept.

— Suiţi-l într-o maşină!

— E cu dumneavoastră fofologul?

— Cu mine? De unde, domnule! O cunoştinţă! Hai tu, Venus! Hai tu, Venus!

*

* *

Dar dacă pe teren situaţia era oarecum favorabilă Venusului, la radio profesorul Vasile Grămadă nu părea descurajat de loc. El îşi continua transmisia, convins fiind că finişul Ripensiei este irezistibil.

— Hai, Ripensia! Hai, băieţi! Încetişor! Calm! Calm! Pardon, scuzaţi! Credeam că sînt şi eu lîngă dumneavoastră în tribună! Mingea e

repusă la centru. Ciolac dă lui Becke... Interul îl serveşte pe Schwartz... Pase laterale şi... şi... Cotormani, treci băiatule! a şi intrat în careu... sea... seamănă panică... doi jucători negri încearcă să-i ia balonul... e imposibil... bravo!... bravissimo!... Cotormani e sigur de el... dar ce e asta?... Auziţi? Ce dracu' mai e şi asta? Ce e asta, Marcule? Mi se pare mie sau e un vals? Pe muzică de vals se cîntă... de la peluză... cum? Cum, Marcule?... auziţi... Hai tu, Venus! O melodie „Hai tu, Venus!" O melodie „Hai tu, Venus!"

Trage Ciolac. Din nou a prins portarul Venusului. E imposi-bil să nu se marcheze... Vă asigur, dragi auditori. Ripensia şi-a revenit... e finişul ei... ripensiştii trag la poartă, pe rînd... e imposibil să nu marcăm! Sîntem în minutul patruzeci şi doi al reprizei a doua a meciului Venus – Ripensia, pentru campionatul naţional de fotbal. Venus conduce cu doi la unu, prin punctele marcate de Petea şi Humis. Meciul nu e jucat! Un punct ripensist e suficient şi urmează prelungirile, deoarece echipile sînt la egalitate de puncte şi golaveraj. Dar din tribu-nă, un spectator este scos pe braţe. Probabil un atac de inimă. Vai de mine, şi eu... capul... capul... îmi plesneşte, dragii mei. Acum... aşa Becke... tra... a tras... Mircea Gănescu a respins în corner. Ne întrebăm al cîtelea este acest corner la poarta Venusului! E revoltător! Bindea execută. Foarte bine, Bindea! Remarcabil! Impecabil! Nu se vede. Dă-te, dracului, la o parte, domnule, n-am vizibilitate! Cotormani... e... e... acolo... ce folos... Albu e mai

iute... loveşte cu capul... ah!... cît de puţin i-a lipsit lui Schwartz să atingă balonul! Situaţia e totuşi necla-ră... învălmăşeala continuă... balonul e deasupra capetelor! Ce naiba, nu se află nici un ripensist acolo? Sfera degajează... mingea pluteşte, pluteşte... la... la... la... aha... Lacatoş... acesta trece de Gruin, pasează lui Bindea. Foarte bine... excelent... Bindea se luptă cu Bărbulescu... uşor, Bindea... ha-ha-ha!... Sfera... de unde a mai răsărit şi Sfera? Bindea centrează... Becke aleargă... Ciolac nu ajunge... Domnilor, e înfiorător, domnilor, tensiunea asta... Fredi sare inutil... a... a... a... acum... Schwartz a prins, are culoar liber... Îmi permiteţi să răsuflu cîteva clipe... Nu... staţi... nu... Albu i-a ieşit înainte... Uraaaaaaaa! Ai noştri! Henţ! Henţ! Henţ! De o mie de ori henţ! Uraaaaaaa! A fost! Ce n-a fost? A fost! Henţ în careu! Şi mai sînt două minute! Egalarea în fine a venit! Ripensia salvată! Urmează prelungirile! Leonidas a văzut şi a fluierat. Aleargă spre minge, Sfera a confiscat-o, nu vrea s-o dea. Ce-i neruşinarea asta? Un moment... nu se mai înţelege nimic! Marchează timpul, Leonidas! Pe teren e înghesuială! Mulţimea întărîtată îl fluieră pe arbitru... n-are dreptate... n-are... A fost vizibil henţ. Henţ în careu! Grosolan! Albu a atins mingea cu mîna în mod vizibil. Publicul huiduie! De ce? De ce?... Mai sînt două minute! Numai două minute! Să fim serioşi! Nu se pricepe! Dă-te, domnule, la o parte, că nu văd nimic! Aici e Societatea de radiodifuziune. Jucătorii negri nu vor să cedeze

balonul! Asta-i pur şi simplu neruşinare! Publicul cere arbitrului să marcheze timpul. Dar ce e asta? Publicul exagerează. Poftim! Intră pe teren jandarmii, căci se încearcă escaladarea gardului! Ce... ce... curaj! Şi vicepreşedintele Venusului ce caută, mă rog, pe teren? Ameninţă! Asta e prea mult! Leonidas cere evacuarea terenului! Bravo, grecule! Demn! Demnitatea mai întîi şi onoarea! Meciul s-ar putea să fie oprit. Asta-i for-midabil! Într-adevăr, a degenerat. Repet: Venusul conduce cu doi la unu. Mai sînt două minute din repriza a doua. Numai două minute şi dacă Ripensia marchează, şi sigur marchează, urmează prelungirile, atunci să vă vedem, negrilor!... Pedales-cu, vicepreşedintele Venusului, şi ceilalţi părăsesc în fine tere-nul... Numai două minute, numai două, cum ziceam, ne des-part de fluierul final. Arbitrul a acordat lovitură de pedeapsă de la unsprezece metri în careul Venusului. În acest moment, arbitrul meciului, Leonidas, se îndreaptă cu balonul spre centrul careului, în fluierăturile şi huiduielile nedrepte ale spectatorilor. A fost henţ în careu! Clar! Indiscutabil! Este, Marcule? Ce înseamnă asta? Spectatorii prea zeloşi... nu... nu... îşi pot stăpîni nervii! Ia să ne mai slăbească dumnealor! Ajunge! Ce, facem pomană aici? Pomană la fotbal! După ce au condus cu 2 – 1 pînă la ultimele două minute! Ajunge! Cîteva sticle de limonadă au fost aruncate pe teren... huiduielile continuă. Publicul nu doreşte parcă de loc să egaleze Ripensia... şi a devenit, subit, susţi.... ţinător al Venusului. E prea mult! Ajun-ge!

Dar egalarea e un fapt cert. Vor urma prelungirile. Pe... pe... peste un minut tabela de afişaj va înscrie doi la doi. Şi... şi pe urmă, în prelungiri, scor... Leonidas a aşezat balonul. Cine va trage? Mircea Gănescu apără cu... mănuşi. Acum să te vedem, domnule! Noroc! Păcat de mănuşi... Dobai va executa. Ba, nu! Între ripensişti s-a ivit o mică dispută. Nu! Greşesc.... tot Dobai este desemnat să execute penaltiul. Portarul cu mănuşi, norocosul portar al Venusului şi al naţionalei, se balansează acum în poartă. Gata! S-a terminat, domnule „Il Dio”! Adio, invulnerabilitate! S-a zis! Leonidas a dus fluierul la gură...

În căsuţa ei de pe strada Alexandru Ion Cuza, Bălaşa Gănescu a închis brusc butonul şi, cu palma uscată, şi-a reţinut zvîcnetul de sub omusor.

Deşi nu ascultase niciodată la radio un meci de fotbal, şi nu înţelesese prea mare lucru din încurcata şi repezita sporovăială a spicherului, ea îşi dădu seama că omul de la microfon nu-l simpatizează pe Mirciulică al ei şi că Mirciulică este, în acest moment, în pericol.

De aceea, Bălaşa se lăsă, în genunchi, lîngă fotoliul bătrîn ca şi ea şi, cu ochii în lacrimi, începu să se închine.

Apoi, aprinse lumînarea de la Paşti şi o aşează lîngă aparatul de radio, să gonească din el spiritele rele, potrivnice dragului ei Mirciulică, precum gonea, în nopţile de furtună, trăsnetele şi tunetele cerului.

De-abia după ce corpul său, cu muşchii întinşi la maximum, parcă pregătiţi să plesnească, s-a prăbuşit în zgură şi de acolo a ţîşnit din nou în sus, ca de gumă, ca să revină pe acelaşi loc, Mircea Gănescu şi-a dat seama că între degetele sale reţinea strîns balonul. În gură simţea o senzaţie curioasă de arşiţă şi vîrful limbii sale, rotită instinctiv pe lîngă buzele uscate, întîlni o dîră caldă de sînge. Încercă să se ridice o dată, dar nu reuşi. Parcă peste el se năruise tribuna întreagă, cu toţi spectatorii ei, cu toate urletele ei. Numai cînd văzuse, ca prin ceaţă, picioa-rele uriaşe ale lui Dobai îndreptîndu-se spre balon, îndoise braţele şi se ghemuise, cu ultimele sale puteri, ca un arici, peste minge. Aşa cum se ghemuise, cu balonul sub el, ar fi închis ochii şi ar fi dormit. Nervii săi erau prea extenuaţi şi din cap i se scurgea, în tot corpul, o dată cu dîra de sînge prelinsă în jos, pe obraz şi pe buze, o moleşeală îngrozitoare. „Să stau cît mai mult aşa, gîndi portarul Venusului. Să-mi revin o clipă şi să treacă minutul ăsta.” Strîngînd balonul sub el, îşi dădu seama că apărase penaltiul. Va să zică, era tot 2 – 1 pentru Venus! Cîştigaseră! Şi, treptat, ochii i se despînziră, iar din urechi îi dispăru zumzetul acela de stup şi ameţeala parcă de alcool mult vîrît cu silă pe gît. Se ridică mai întîi pe un şold, apoi se sprijini în cot. Puterea care parcă zburase din muşchii lui îi revenea treptat. Mircea Gănescu era din nou în picioare şi pe tabela de afişaj rămăsese acelaşi rezultat: Venus – Ripensia 2 – 1. Campioni!

În spatele porţii venusiste apăruseră Platko, Pedalescu şi Ghiţă Drăghicescu. Cine îi mai înţelegea însă ce spun? Bolboroseau o limbă necunoscută.

— Mircea! Mir-cea! Mir-cea! turna cu găleţile de sus, din tribune şi peluze, în rafale. Un adevărat potop.

Platko, antrenorul, îi aruncă o jumătate de lămîie. De emoţie, antrenorul nu mai nimerea nici un cuvînt românesc şi se bătea peste gură în neştire cu palma.

Pălării fîlfîiau prin aer, oameni care nu se cunoscuseră niciodată se sărutau între ei, sau se pocneau cu palmele pe spinare, în culmea entuziasmului. Amuseţe o smucea de cozi pe Ioana, aşa cum se smucesc storurile înţepenite.

— Venus! A bătut Venus! Venus! A bătut Venus!

Bică Beilis, cocoşat parcă ascunzîndu-se, îi făcu semn discret lui Dodolete.

— Repede, s-o ştergem!

Dodolete mai spera:

— Poate...

— Ce poate! Ia-o repede, la dreapta, spre ieşire...

— Şi cu onoarea ce facem, nea Bică?

— Lasă onoarea, ce vrei să mă vezi în izmene pe Venus? Întinde-o!

Leonidas fluierase scurt, autoritar, sfîrşitul meciului.

Publicul invadă zgura terenului, călcînd la pămînt gardul de sîrmă.

Sus, pe ultima treaptă a tribunei, îmbrăţişat de „Nea Costică”, Chibrit plîngea în hohete, mestecîndu-şi, de emoţie, între dinţi borul pălăriei.

„Il Dio” fu ridicat pe braţe. Albu, Sfera şi Petea la fel.

Pe teren, nu se mai înţelegea nimic.

— Campionii! Campionii!

Învălmăşeala se transformase într-o isterie colectivă.

Mircea Gănescu avea impresia că e purtat spre vestiare între cocoaşele unei cămile. Rîdea şi-i curgeau lacrimi în acelaşi timp. Pipăindu-şi rana de la cap, nu mai înţelegea nimic, nu mai distingea nimic. Doar o mare de capete şi mîinile acelea ridicate, năpustindu-se spre el.

CUPRINS

Capitolul I

Duminică, meci mare 16

Capitolul II

Un portar zgîlţîit de frigurile aşteptării 34

Capitolul III

Profesorul, cavaleristul şi trei evanghelişti 66

Capitolul IV

Cîrîietorile Împăratului Gavrilă 83

Capitolul V

Un suflet cu pălărie tare 115
Capitolul VI

Tristeţile şi rugăciunile Ioanei 129
Capitolul VII

Unde Împăratul e furios şi spiritele sînt agitate 148
Capitolul VIII

1 – 0 pentru Ripensia 164
Capitolul IX

Unde Vasile Grămadă e nevoit să vorbească repede 209
Capitolul X

Mai sînt două minute 216

Dat la cules: 23.03.1968.

Bun de tipar: 23.09.1968.

Apărut: 1968.

Tiraj: 23140.